C:\Users\Plazma\Desktop\detektvky a valečné\Barry_Dave-Velky_prusvih.PDB

PDB Name: Barry_Dave-Velky_prusvih
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.9.2006
Modification Date: 30.9.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

poděkování a varování

Začnu varováním: Toto není kniha pro mládež. Zdůrazňuji to, protože z dopisů, které dostávám, vím, že mé humoristické knihy a novinové fejetony čte spousta mladých lidí, a jsem velice rád, že tomu tak je. Ale tahle kniha není nic pro ně, protože některé postavy používají Jazyk Dospělých Lidí. Já jsem vlastně ani nechtěl, aby ty postavy tenhle jazyk používaly; některé z nich to prostě začaly dělat samy od sebe. Některé postavy jsou už takové.
A nyní k poděkování:
Především chci poděkovat svému vydavateli v nakladatelství Putnam, Neilu Nyrenovi, který mi navrhl, abych napsal román, a říkal to, jako by to byla velká legrace. Neil mi vždycky poskytoval velkou podporu a dával mi výborné rady, takže mu odpouštím, že mě na začátku neupozornil, že musím vymyslet postavy a taky zápletku.
Děkuji svému agentovi Alu Hartovi, který mě taky povzbuzoval, abych se pustil do beletrie. Ala vždycky poslouchám, protože mou spisovatelskou kariéru provedl mnoha bouřlivými moři s jednou neochvějnou rukou na kormidle a druhou pevně svírající nějaký osvěžující nápoj.
Jsem velmi šťastný, že mám mezi přáteli některé výborné romanopisce, kteří se se mnou velkoryse podělili o své znalosti, když jsem začal psát tuhle knihu a zjistil, že nemám ani ponětí, jakou má vlastně zápletku. Především chci poděkovat Carlu Hiaasenovi, který je mistrem v žánru, v němž jsem se snažil psát - žánru Jihofloridských Ztřeštěnců -, jakož i Stephenu Kingovi, Elmoru Leonardovi, Paulu Levinovi, Ridleymu Pearsonovi a Lesu Standifordovi, kteří mi v podstatě všichni říkali, abych si na začátku nedělal se zápletkou žádné velké starosti, kromě Ridleyho, který klade nesmírný důraz na dokonalou organizaci a už teď ví, co bude mít k snídani 12. května 2011 (čaj a anglický vdoleček bez másla). Děkuji i Jeffu Archovi za povzbudivá slova včetně těch, která byla v jidiš, takže jsem jim nerozuměl.
Děkuji své úžasné asistentce Judi Smithové, která pro mé provádí rešerše. Každou chvíli Judi zavolám a kladu jí otázky jako: „Kolik mléka obsahuje průměrný tahitský kokosový ořech?“ A ona během deseti minut sežene největšího světového odborníka na mléko z tahitských kokosových ořechů a zahrne mě spoustou informací a já řeknu: „No, vlastně jsem zjistil, že to nakonec vůbec nebudu potřebovat,“ a ona, se vůbec nezlobí. Děkuji Luisi Albuernovi a Bobbymu D'Angelovi, kteří mi prozradili užitečné informace o policejních postupech a bojových letadlech. Pravděpodobně jsem je nepochopil úplně správně, ale to není jejich chyba.
Konečné děkuji vám všem, kteří mě po celá léta podporujete tím, že čtete moje fejetony a knihy a nyní se mnou (všichni kromě mládeže) vstupujete na pole beletrie. Doufám, že se při čtení této knihy budete bavit stejně dobře, jako jsem se bavil já, když jsem ji psal - poté co jsem konečně vymyslel zápletku.

Jedna
Puggy už pracoval v grilbaru (který neměl žádný gril) U Veselého šakala skoro tři týdny. Pro Puggyho to byl osobní rekord v zaměstnanosti. Po kariéře poloprofesionálního pobudy už dokonce začal vážně uvažovat o tom,že by se v Miami usadil natrvalo, zapustil tam kořeny a možná si dokonce našel nějaké zastřešené místo k bydlení. I když svůj strom měl opravdu rád.
Puggymu se v Miami líbilo všechno. Líbilo se mu, že je tam teplo. Líbilo se mu, že většina policistů je docela tolerantní vůči lidem jako on - lidem, kteří už svou pouhou existencí porušují zákony, o nichž solidní občané ani nepřemýšlejí, například jak dlouho smí člověk sedět v restauraci, aniž by si něco objednal. Postoj většiny místních policistů se dal vyjádřit slovy, hele, sedět můžete, jak dlouho chcete; jsme rádi, že nestřílíte.
Puggymu se také líbilo, že na Miami člověk každou chvíli slyšel někoho mluvit španělsky. Díky tomu si Puggy připadal, jako by žil v cizině, což byl jeden z jeho životních cílů, i když ve skutečnosti byl v cizině jen jednou, před čtyřmi lety, když byl po dlouhém a zmateném víkendu, který začal v Buffalu, zadržen na kanadské straně Niagarských vodopádů, protože močil v Ripleyově Muzeu Neuvěřitelných Exponátů.
Legrační bylo, že Puggy se dostal do Miami, aniž se o to byl nějak zvlášť snažil. Opustil útulek pro bezdomovce v Clevlandu a začal stopovat směrem na jih, protože chtěl někde v teple přečkat zimu; řidič nákladňáku, který ho svezl, jel náhodou do miamského přístavu.
Další náhoda tomu chtěla, že Puggy přijel, právě když se konaly volby. Nepotuloval se po ulicích ještě ani hodinu, když vedle něj zastavila bílá dodávka. Řidič, starší muž, řekl něco španělsky a ukázal mu desetidolarovou bankovku. Puggy, který si myslel, že ten muž po něm žádá orální sex, řekl: „Nemám zájem.“ Muž okamžité přešel do angličtiny a vysvětlil, že jediné, co se od Puggyho za tu desetidolarovku očekává, je jít k volbám.

„Nejsem odsud," řekl Puggy.
„To nevadí," řekl ten muž.
Tak Puggy nastoupil do dodávky. Cestou k volební místnosti nabral starší muž sedm dalších voličů, samé muže, z nichž někteří dost citelně zapáchali. V hlasovací místnosti šli všichni rovnou dovnitř a muž jim řekl, co mají dělat. Zdálo se, že pracovníci ve volební místnosti v tom nevidí žádný problém.
Když přišla řada na Puggyho, představil se podle instrukcí jako Albert Green. Skutečný Albert Green byl člověk, který zemřel v roce 1991, ale v Miami dosud často volil. Puggy odevzdal hlasovací lístek pana Green ve prospěch kandidáta na starostu jménem Carlos tak a tak, pak vyšel ven a inkasoval svou desetidolarovku, která v jeho ruce vypadala jako milion dolarů.
Puggy do té doby nikdy pro nic nehlasoval, ale toho magického dne se čtyřikrát projel v bílé dodávce a hlasoval v miamských volbách na starostu čtyřikrát ve čtyřech různých volebních místnostech. V prvních třech případech dostal pokaždé deset dolarů, ale počtvrté muž v dodávce řekl, že teď je cena jen pět dolarů, a Puggy souhlasil. Měl dojem, že už od města Miami dostal dost.
Svůj poslední hlasovací lístek odevzdal v miamské čtvrti s názvem Coconut Grove; tam ho pak muž z dodávky vysadil. Bylo tam plno palem a vody a plachetnic, jejichž stěžně se pohupovaly na pozadí jasně modrého nebe. Puggy si říkal, že to je to nejkrásnější místo, jaké kdy viděl. Cítil se dobře. Bylo mu teplo a měl pětatřicet dolarů v hotovosti, což byla největší částka peněz, jakou měl kdy v životě pohromadě. Rozhodl se, že ji utratí za pivo.
Vyrazil hledat nějakou vhodnou restauraci. Rychle zavrhl turistické bary v centru Grove, kde stálo jedno pivo pět dolarů, což byla podle Puggyho názoru dost vysoká cena i na člověka, který bral za svůj hlas deset dolarů.A tak, když došel na ošuntělejší předměstí Coconut Grove, vstoupil do grilbaru U Veselého šakala.
Veselý šakal nebyl zrovna výstavní podnik. Byl by potřeboval renovaci za několik tisíc dolarů jen na to, aby se dostal na úroveň „putyky". V okně měl neonový nápis, ale ten fungoval jen zčásti, takže na něm svítilo jen „AKAL". Když člověk vešel, viděl rovnou do záchoda, který přišel o dveře už před několika lety, kdy je majitel, vzteklý, že se mu nedaří stisknout kliku, vyrazil hasicím přístrojem. V baru vládlo přítmí a zápach zvětralého piva. V televizi běžely motocyklové závody. Na zdech byly vyškrábané nápisy a primitivní kresby genitálií. Puggy se hned cítil jako doma.
Posadil se k baru, u nějž nebyl nikdo kromě vousatého muže na druhém konci, který se bavil s barmanem neznámým jazykem - nebyla to angličtina, ale Puggymu to nepřipomínalo ani španělštinu. Barman, tlustý muž s tlustým obličejem, pohlédl na Puggyho, ale ani se nepohnul.
„Dal bych si budweiser," řekl Puggy.
„Máte peníze?" zeptal se barman.
Puggy se neurazil. Věděl, že vypadá, jako by peníze neměl. Obvykle také peníze neměl.
„Mám," řekl a rozložil je všechny, tři desetidolarovky a jednu pětidolarovku, před sebou na bar. Barman beze slova otevřel láhev a postavil ji před Puggyho. Vzal si Puggyho pětidolarovku a nahradil ji třemi dolarovkami a dvěma čtvrťáky. Pak se vrátil k vousatému muži, řekl něco v cizím jazyce a oba se rozesmáli.
Puggy si jich nevšímal. V duchu počítal, kolik si může koupit piv, když je jedno pivo za dolar padesát. Pořád mu nevycházelo žádné určité číslo, ale věděl, že jich bude hodně. Určité víc než deset. Možná by si mohl dát i pár slim jimů, kdyby je tu měli.
Puggy právě upíjel čtvrté pivo, když vešli dva chlapíci; jeden se jmenoval Snake a na tričku mel nápis „Gators" a druhý se jmenoval Eddie a na tričku měl nápis „To neznáte Frantíka". Oba měli džíny s ustřiženými nohavicemi a sandály, ale jejich nohy se tak černaly špínou, že se skoro zdálo, jako by na nich měli ponožky.
Snake a Eddie o sobě tvrdili, že jsou rybáři, i když nerybařili. Bydleli na lodi, kterou její skutečný majitel opustil, protože neměla motor a potopila by se, jakmile by se s ní někdo pokusil vyplout. Skutečný zdroj příjmů Snakea a Eddieho tkvěl v tom, že postávali před prázdnými místy na parkovištích v Coconut Grove, a když přijel nějaký turista, nasměrovali ho pohyby rukou na místo a pak postávali v těsné blízkosti turisty a čekali na spropitné, které jim každý rád dal, obzvlášť když byla tma.
Puggy poznal, že Snake a Eddie nejsou u Veselého šakala poprvé, protože jakmile vešli, barman k nim vykročil, ukázal na dveře a řekl: „Ven! Já úže vám to jednou skazál! Ven!"
„Ne, ne, člověče, to ne," řekl Eddie a smířlivě držel ruce před sebou. „Podívejte, chceme se jenom napít. Máme peníze."
Zalovil v kapse kalhot a vytáhl pár čtvrťáků a několik pěťáků a položil je na bar.
Barman se podíval na peníze a neřekl ani slovo.
„Oukej?" řekl Eddie a usadil se k baru napravo od Puggyho, ob jednu stoličku. „Oukej," řekl znovu, protože viděl, že je barman nechá na pokoji. Snake se posadil na stoličku napravo od Eddieho. Eddie ukázal na hromádku mincí a řekl: „Vemte si, kolik potřebujete."
Barman, pořád beze slova, spočítal peníze, vytáhl dvě skleničky, naplnil je průhlednou tekutinou z láhve bez etikety a pak se vrátil k vousatému muži.
„Kretén," poznamenal Eddie ke Snakeovi. Puggy, jakmile zjistil, že daná situace nebude vyžadovat, aby se přikrčil, se zase obrátil k televizi, která teď vysílala závody nákladních aut. Puggy to nikdy nepovažoval za sport, ale vůči televizi zaujímal stanovisko, že pokud je zapnutá, bude se na ni dívat, ať vysílá cokoliv.
Za nějakých dvacet minut se rozhodl, že si odskočí na záchod. Začal sbírat své peníze a zjistil, že z nich něco chybí. Nebyl si jistý, kolik přesně, ale určitě nejméně deset dolarů.
Ohlédl se doprava. Eddie a Snake se dívali na televizi a projevovali takový zájem, jako by tam místo nákladních aut závodily nahé ženy.
„Hele," řekl Puggy.
Eddie a Snake stále zírali na obrazovku.

„Hele," opakoval Puggy.
Snake se dál díval na obrazovku. Eddie obrátil hlavu a vrhl na Puggyho tvrdý pohled.
„Máš problém, šéfe?" zeptal se.
„Vrať mi to," řekl Puggy.
„Co?" zeptal se Eddie a sešklebil obličej, snažil se o výraz, jako by neměl ani ponětí, o čem Puggy mluví, ale trochu ho přehnal.
„Řekl jsem, vrať mi to," řekl Puggy.
„O čem to do prdele mluvíš?" zeptal se Eddie. Teď už se díval i Snake, oba se začali na stoličkách obracet k Puggymu celým tělem.
Puggy ze zkušenosti věděl, že tohle je jedna ze situací, kdy by mohl dostat nakládačku. Věděl, že by to měl vzdát. Věděl to. ale, zatraceně, deset dolarů je deset dolarů.
„Řekl jsem," řekl, „vrať mi..."
Rána pěstí od Eddieho ani moc nebolela, protože seděl o stoličku dála a navíc zasáhl Puggyho do ramene. Ale když Puggy spadl na podlahu, to už bolelo. Pak se za Eddiem vynořil Snake a vykopl nohou v sandálu ve snaze zasáhnout Puggyho do obličeje. Puggy se stočil do klubíčka a přitiskl obličej do místa, kde se bar stýkal s podlahou, neměl v plánu se prát, spis se chtěl pranici nějak vyhnout. Podlaha páchla jako zvratky.
Snake se počtvrté snažil kopnout Puggyho do obličeje, když se ozvalo zvonivé „bong" a Snake se skácel na zem. To proto, že ho barman zasáhl zezadu do hlavy hliníkovou baseballovou pálkou. Barman nikdy baseball nehrál, ale měl krásný účinný švih. Hliníkovým pálkám dával přednost, protože dřevěné se snadno lámaly.
Když už Snake ležel na podlaze, začal se barman věnovat Eddiemu, který ustupoval ke dveřím, s rukama před sebou, zase v tom smířlivém gestu.
„Poslechněte," řekl Eddie, „tohle není váš problém."
„VY jste probléma." řekl barman a udělal krok dopředu. Bylo viděl, že očekává, že se Eddie dá na útěk, ale to Eddie neudělal. To proto, že viděl, že Snake - který snášel údery do hlavy lépe než většina lidí - za barmanovými zády vstává a bere do ruky jednu z Puggyho lahví od piva. Barman to neviděl, ale Puggy ano, a z důvodů, které si sám nedokázal ani později vysvětlit, se překulil a tvrdě kopl levou nohou, takže zasáhl Snakeovu pravou nohu těsně nad kotníkem. Kotník vydal praskavý zvuk, Snake řekl „unh" a znovu padl k zemi, přičemž upustil láhev. Barman se prudce obrátil, spatřil Snakea na zemi, znovu se prudce obrátil, právě ve chvíli, kdy Eddie mizel ve dveřích, a pak se zase otočil k Snakeovi. Předklonil se a šťouchl Snakea pálkou do žeber.
„Ven!" řekl.
Zlomil mi kotník!" řekl Snake.
„Já tě bjé zlamáju vaz!" řekl barman. Uchopil pálku, napřáhl se k úderu a čekal.
„Oukej oukej oukej," řekl Snake. Opřel se o stoličku a s jedním okem upřeným na barmana opatrně vstal a odkulhal ke dveřím. Když tam došel, obrátil se a ukázal na Puggyho, který ještě pořád ležel pod barem.
„Až tě potkám," řekl, „budeš mrtvěj muž." Pak otevřel dveře a vykulhal ven. Puggy si všiml, že venku už je tma.
Barman se díval za mizejícím Snakem a pak se obrátil k Puggymu.
„Ven," řekl.
„Podívejte, pane," řekl Puggy, „já..."
„Ven," řekl barman a pevně sevřel pálku.
Puggy vstal a pohlédl na bar. Jeho peníze za volby byly pryč, do jediného pěťáku. Eddie je asi shrábl, když se mu Snake snažil šlápnout do obličeje.
„No tak, člověče." řekl Puggy.
„Ven," řekl barman.
Puggy vykročil ke dveřím, když se na druhém konci baru ozval vousatý muž, který viděl celou rvačku: „Vy můžetě zůstat."
Barman pohlédl na vousatého muže, pak pokrčil rameny a uvolnil sevření pálky.
Puggy řekl: „Nemám peníze. Vzali mi všechny peníze."
Vousatý muž řekl. „To je v porjádke. Nemusíte platit'."
Puggy řekl: „Oukej."
Už pil druhé pivo zadarmo a zase začínal mít pocit, že se mu den docela vydařil, když se otevřely dveře. Přikrčil se, myslel, že ho Snake přišel zabít, ale vešel chlapík v obleku s kufříkem v ruce. Došel ke druhému konci baru a začal mluvit cizí řečí s druhými dvěma muži.
Vousáč zavolal na Puggyho.
„Chóčeš si vydělat pět dólarov?"
„Jistě," odpověděl Puggy. Miami opravdu není špatné město.
Dozvěděl se, že má z mercedesu zaparkovaného před barem přinést dřevěnou bednu. Bedna byla velmi těžká, ale vousáče ani muže v obleku ani nenapadlo přiložit ruku k dílu. Puggy a barman s těžkým oddychováním dotáhli bednu dovnitř, kolem baru, kolem záchoda, dlouhou chodbou do místnosti, kterou vousáč odemkl, což nějakou dobu trvalo, protože měla na dveřích tři zámky. Místnost byla větší, než Puggy očekával, a uvnitř stály další bedny různých velikostí. Postavili bednu na podlahu a vyšli ven. Vousáč zamkl dveře a dal Puggymu pětidolarovku.
„Máš sílu," řekl.
„To bych řek," řekl Puggy. Byla to pravda, přestože si toho hodně lidí nevšimlo, protože nebyl nijak velký.
„Přijď zase závtra," řekl vousáč, „možet byť pro tě bjá budu mít další rabótu."
Tak zahájil Puggy svou kariéru u Veselého šakala. Obvykle přicházel do práce pozdě odpoledne a zůstal tam, dokud mu

Leo (tak se jmenoval barman) nebo John (tak se jmenoval vousáč) neřekli, aby šel domů. Někdy ho vůbec nepotřebovali, ale stejně ho nechali sedět. Když od něj potřebovali nějakou práci, vždycky se týkala přenášení těžkých beden-někdy z mercedesu do místnosti, někdy z místnosti do mercedesu. Pokaždé, když byla práce hotová, dostal Puggy od Johna pětidolarovku. Jednou se zeptal, co je v těch bednách. John jen řekl: „Vybavení."
Puggy se většinu času díval na televizi a pil pivo, které mu Leo skoro nikdy neúčtoval. Bylo to jako sen. Kdyby byl Puggy věděl, že práce vypadá takhle, byl by se už dávno pokusil si nějakou sehnat.
V noci, když ho poslali domů, vracel se na svůj strom. Ten strom našel, když byl v Coconut Grove třetí noc. První dvě noci strávil v parku u vody, ale kousali ho protivní mravenci, a navíc druhou noc z dálky spatřil Eddieho a Snakea, jak jdou k přístavišti malých člunů. Snake kulhal.
Tak se Puggy začal porozhlížet po jiném místě. Zjistil, že v Coconut Grove stačí, aby ušel pár kroků, a už se ocitne v úplně jiném prostředí. Dostal se do čtvrti boháčů, kde stály velké domy obehnané silnými zdmi a vybavené vraty, která se otevírala pomocí motůrků. Všude stály podivné stromy, velké, spletité, jejichž kořeny se vinuly do všech stran, koruny měly porostlé popínavými rostlinami a jejich větve visely do ulice. Puggy si říkal, že to vypadá jako džungle. Našel si ideální strom k bydlení. Stál za zdí nějakého boháče, ale až na úplném konci hustě zarostlé zahrady, daleko od domu, takže zajišťoval dostatek soukromí. Na strom se dostal tak, že přelezl zeď; šplhání mu šlo velmi dobře, i když v sobě měl spoustu piv. Asi šest metrů nad zemí vyrůstaly z kmene stromu tři mohutné větve a na nich byla připevněná rozviklaná, mechem porostlá dřevěná plošina, zřejmě pozůstatek dávné dětské skrýše. Puggy ji vylepšil s pomocí lepenky a kusu igelitu, který mohl přehodit přes vršek skrýše, když pršelo. Někdy slýchal, jak v domě někdo mluví, ale ať to byl kdokoli, nikdy nepřišel do téhle části dvora.
Pozdě v noci se z jednoho konce domu vždycky ozývala hudba. Byla vždycky slyšet flétna, jejíž tóny tiše doléhaly džunglí až k Puggymu. Rád lehával a poslouchal ji. Byl šťastný, jak se mu všechno daří, kariéra i bydlení v tomhle stromě. Byla to ta nejbezpečnější, nejspořádanější, nejméně bouřlivá existence, jakou kdy poznal.
Vydržela skoro tři týdny.

„Dívám se na tuhle reklamu," řekl Zatracený Tlustý Hloupý Zákazník, „a vůbec ve mně nevzbuzuje chuť na pivo Kladivoun."
Eliot Arnold, pracovník Reklamní agentury Eliota Arnolda (která sestávala právě a jen z Eliota Arnolda), zamyšleně přikyvoval, jako by si myslel, že Zatracený Zákazník říká něco významného. Ve skutečnosti Eliot Arnold myslel na to, jak je dobře, že patří k těm možná patnácti lidem v Miami, kteří u sebe nenosí nabitou střelnou zbraň, protože už by byl určitě dávno střelil Zatraceného Zákazníka do tlustého, lesknoucího se čela.
V takových chvílích - a bývalo jich velmi mnoho - Eliot uvažoval, jestli neudělal chybu, když dal výpověď v novinách, a hlavně jestli neudělal chybu, když přitom prokopl ředitelův počítač. Tím za sebou pravděpodobně spálil všechny mosty.
Eliot pracoval u novin jedenadvacet let. Po vysoké škole měl v plánu bojovat za spravedlnost a pomáhat vykořeňovat a odhalovat korupci. Dostal práci v malém deníku, psal nekrology a reportáže z lokálních schůzí, na nichž se volení úředníci a inženýři celé hodiny dohadovali, jaký průměr má mít potrubí nové vodovodní sítě. Eliot to poslouchal, podřimoval nad reportérským notesem pokresleným čmáranicemi a říkal si, že se tam někde určitě odehrává korupce, ale neměl ani ponětí, jak po ní aspoň začít pátrat.
Když přešel do větších městských novin, přestal se snažit vykořeňovat korupci a usadil se v pohodlném koutku, kde psal hlavní články, protože se ukázalo, že na to má talent. Celá léta psal prakticky o čemkoli, co ho napadlo. Většinou psal to, čemu velcí šéfové ve zpravodajství říkali, často pohrdlivě, „nekonvenční" články. Dávali přednost problémovým článkům, které byly nabité fakty, napsané pracovními skupinami a vycházely v pěti nebo šesti částech pod titulky, které obvykle obsahovaly slovo „krize", jako například „Rodiny v krizi", „Krize v našem školství", „Očekávaná krize ve vodohospodářství" a tak dále. Tyhle seriály, které byly velice podporovány a často vyhrávaly novinářské soutěže, byly ve zpravodajství obvykle označovány za „megapropadáky". Ale šéfové je milovali. Říkali jim advokátská novinařina. V žurnalistice to byl žhavý trend. Zajímat se o život! Komunikovat se čtenáři!
Podle Eliotova názoru se čtenářská obec těchhle článků skládala téměř výlučně z rozhodčích novinářských soutěží. Ale postupně musel stále častěji na rozkaz pracovat na megapropadácích a zbývalo mu čím dál méně času na to, aby pracoval na článcích, které by si někdo skutečně se zájmem přečetl.
Poslední kapka skápla v den, kdy byl předvolán do kanceláře ředitele Kena Deebera, který byl o sedm let mladší než Eliot. Eliot si pamatoval dobu, kdy Cerber býval obyčejným reportérem, který právě přišel z Princetonu. Byl výmluvný a uhlazený a dalo se na něj absolutně spoléhat v tom, že bude mít v každém článku, byť sebekratším, aspoň jeden nesprávný fakt. Ale Cerber moc článků nepsal; měl příliš mnoho práce s budováním kariéry. Stoupal raketovou rychlostí a brzy se stal nejmladším ředitelem v historii novin. Jeho vášní byly problémové články. Proto si předvolal Eliota.
„Jak se daří, Eliote?" zeptal se Deeber, aby nějak začal.
„Všechno v pořádku?"
„No," řekl Eliot, „jsem trochu..."
„Ptám se proto," řekl Deeber, kterého ani za mák nezajímalo, jestli s Eliotem je nebo není všechno v pořádku, „že mi John Croton řekl, že jsi ještě nenapsal ani slovo o projektu jeslí s celodenní péčí."
Jesle s celodenní péčí byl současný megapropadák číslo jedna. Mel vysvětlovat čtenářům, v pěti částech se čtrnácti barevnými grafy, že jesle s celodenní péčí prodělávají krizi.
„Poslouchej, Keně," řekl Eliot, „už na tom pracuje pět lidí..."

„Eliote," řekl Deeber tónem rodiče hovořícího k nezdárnému dítěti, „dostal jsi úkol."
Eliotovým úkolem bylo napsat sloupek o perspektivách haitské komunity vzhledem ke krizi jeslí s celodenní péčí. Deeber byl přesvědčen, že každý článek musí obsahovat perspektivu každé etnické skupiny. Když listoval novinami, nečetl si články; počítal etnické skupiny. Ustavičné rozesílal oběžníky typu: Článek o stoupajícím počtu útoku aligátorů na golfisty byl sice včasný a informativní, ale domnívám se, že se mělo věnovat více pozornosti hledisku hispánské minority. Hlavním důvodem, proč ještě nikdo nepřipojil k zapalování Deeberova auta bombu, byla skutečnost, že reportéři jsou velmi špatnými kutily.
„Já vím, že jsem dostal úkol," řekl Eliot, „ale pracuju na tom článku o..."
„O pelikánech?" odfrkl si Deeber. Eliot si pomyslel, že na Princetonu určitě mají kurs frkání, protože to šlo Deeberovi přímo výborně.
„Kene," řekl Eliot, „je to neuvěřitelný příběh a nikdo
jiný takový článek nebude mít. Ten chlapík, ten starý Kubánec v Key Westu, cvičí pelikány, aby..."
„Shazovali bomby," odfrkl si Deeber. „To je ta největší pitomost, jakou jsem kdy slyšel."
„Kene," řekl Eliot, „ten chlap je úžasný. Dokonce se snažil použít cvičeného pelikána, aby zabil Castra. Něco se zhatilo. možná byla ta bomba špatně načasovaná, možná pelikán zabloudil, ale ta věcička zřejmě vybuchla před jedním hotelem v centru Havany, rozprášila kusy pelikána do hloučku francouzských turistů a kubánská vláda prohlásila, že se jednalo o atmosférickou..."
„Eliote," řekl Keň, „myslím, že takový příběh našim čtenářům ani nemůžeme předložit."
„Ale vždyť je to pravda," řekl Eliot. Měl chuť chytit Deebera pod krkem. „Bude to báječný článek. S tím chlapíkem jsem osobně mluvil a..."
„Eliote," řekl Deeber, „uvědomuješ si, jak důležitá je pro naše čtenáře celodenní péče? Uvědomuješ si, kolik našich čtenářů má děti v jeslích?"
Chvíli bylo ticho.
„Kene?" řekl Eliot, „uvědomuješ si, kolik našich čtenářů má prdel?"
Deeber řekl: „Nechápu, proč..."
„Všichni!" vykřikl Eliot. „Všichni mají prdel!"
Pár lidí ve zpravodajské místnosti to zaslechlo přes skleněnou stěnu Deeberovy kanceláře. Několik hlav se obrátilo.
„Eliote," řekl Deeber, „nařizuji ti, abys hned teď..."
„Co kdybychom o tom udělali seriál?!" vykřikl Eliot.
„PRDELE V KRIZI!" To už slyšela celá zpravodajská místnost.
Deeber. který si uvědomoval, kolik lidí se na něj dívá, nasadil svůj nejpřísnější výraz.
„Eliote," řekl. „Pracuješ pro mě. Uděláš, co ti říkám. Dal jsem ti úkol. Pokud chceš dál pracovat v těchto novinách, tak bude ten úkol splněný a bude tady," ukázal na svůj počítač „než dnes večer půjdeš domů."
„Fajn!" řekl Eliot. Vstal a obešel stůl k Deeberovi, takže Deeber prudce popojel dozadu na židli, až převrhl několik cen z novinářských soutěží.
Eliot se zeptal: „Co kdybych ho splnil HNED TEĎ?"
Pak prokopl levou nohou obrazovku Deeberova počítače. Noha se mu tam zasekla, a když se ji snažil vyprostit, spadl celý Deeberův počítač na zem. Ve zpravodajské místnosti se ozval krátký, ale upřímný potlesk.
Kromě jednoho případu, kdy opilý skladník vjel do vody Biskupského zálivu s novým vysokozdvižným vozíkem za 43 000 dolarů, nebyl nikdy nikdo vyhozen z novin rychleji než Eliot; spolupracovníci mu vyjádřili sympatie a podporu; Eliot se vlastně stal malým kultovním hrdinou mezi reportéry po celé zemi. Ale bylo jasné, že další práci v oboru už nesežene, především ne v Miami, kde chtěl zůstat, aby byl nablízku svému synu Mattovi, který bydlel u Eliotovy bývalé manželky.
A tak Eliot založil Reklamní agenturu Eliota Arnolda a začal pracovat v malé kanceláři v Coconut Grove. Na začátku většinu času obcházel lidi a prosil je, aby se stali jeho zákazníky. Po několika letech tvrdé práce pokročil do stadia, kdy většinu času obcházel své zákazníky a prosil je, aby mu zaplatili peníze, které mu dlužili za odvedenou práci. Anebo poslouchal zákazníky, kteří mu vysvětlovali, proč je jeho práce nepřijatelná. Právě to teď dělal Zatracený Zákazník.
Nejnovějším objektem Zatraceného Zákazníka bylo pivo Kladivoun, které chutnalo tak hnusně, že když ho Eliot poprvé a naposled ochutnal, vyplivl ho rovnou na stůl. Eliot si říkal, že pivo Kladivoun je ještě horší nápad než předcházející projekt Zatraceného Zákazníka, což byl tematický park pro starší občany s názvem Umělý Chrup, Hupity Hup.
Ale Zatracený Zákazník občas platil účty, a proto Eliot vytvořil na pivo Kladivoun návrh reklamy. Zatracený Zákazník si ho prohlížel a jako obvykle vyjadřoval kritiku.
„To je hrůza," řekl.
„No, Bruci," řekl Eliot, „snažil jsem se..."
„Poslouchejte," řekl Zatracený Zákazník, který nikdy nenechal nikoho dokončit větu, pokud se mu v mozku vylíhla jakákoli myšlenka. „Víte, jaká je má obchodní filozofie?"
Ovšemže to vím, pomyslel si Eliot. Vaše obchodní filozofie je přijímat peníze od neuvěřitelně bohatého tatínka a rozhazovat je za nemožné nápady.
„Ne, Bruci," řekl, „jaká je vaše..."
„Moje obchodní filozofie," řekl Zatracený Zákazník, „je, že na světě je spousta lidí."
Aby své tvrzení znázornil, udělal Zatracený Zákazník gesto směrem ke světu. Eliot čekal, že bude pokračovat, ale čekal marně.
„No," řekl Eliot nakonec, „to je jistě..."
„A," pokračoval Zatracený Zákazník, který jen čekal, až Eliot promluví, aby ho mohl přerušit, „všichni li lidé něco

CHTĚJÍ. Víte, co chtějí?“
„Ne,“ řekl Eliot. Rozhodl se používat co nejkratší věty.
„Chtějí se cítit dobře,“ řekl Zatracený Zákazník.
Zase bylo chvíli ticho.
„Aha,“ řekl Eliot.
„Víte, jak to myslím?“ zeptal se Zatracený Zákazník.
Upřeně zíral na Eliota.
„No,“ řekl Eliot, „já...“
„NE, VY NEVÍTE, JAK TO MYSLÍM!“ zařval Zatracený Zákazník a cítil se nesmírně dobře, protože řval na někoho, kdo potřeboval jeho peníze, což bylo na bohatství vůbec to nejlepší. „Protože já jsem vám dodal perfektní návrh na reklamu na pivo Kladivoun! Perfektní návrh! A vy jste mi z něj udělal tohle! Udělal rukou gesto, jako by odháněl obtížný hmyz, směrem k Eliotovu návrhu, kvůli němuž byl Eliot včera vzhůru dlouho do noci. Byla to deska, na kterou Eliot připevnil zvětšenou fotografii žraloka kladivouna, s tlamou rozevřenou mezi dvěma neuvěřitelné vzdálenými očičky. Pod fotografií stála velkými černými písmeny tato slova:

Hnusná ryba.
Dobré pivo.

„Co to sakra je?“ zeptal se Zatracený Zákazník. „Proč je tam slovo hnusná“ „No,“ řekl Eliot, „měl jsem na mysli humorný kontrast...“ „Poslechnete,“ řekl Zatracený Zákazník, jehož představu o humoru ztělesňovala - měl to na videu a často se na to díval - téměř ukousnutá noha Joe Theismana.
„Nechci vidět slovo hnusná. Tenhle pocit nechci. Už jsem vám dal návrh! Dal jsem vám perfektní návrh!“
„Bruci, mluvil jsem o vašem návrhu s právníkem a on říkal, že bychom se mohli dostat do problémů, kdybychom...“
„BUŠTE DO TOHO S KLADIVOUNEM!“ vykřikl Zatracený Zákazník a bouchl do Eliotova stolu tlustou pěstí ověnčenou rolexkami. „To je můj návrh!“
Vstal a rozpřáhl tlusté paže, aby Eliotovi usnadnil živou představu. „Chlap se ženskou na lodi, ona má bikiny a velký kozy, jsou na lodi a buší do toho! S Kladivounem! Pocit, který člověk dostane z téhle reklamy, je, že někdo šuká! V pozadí plave kolem žralok. Ta ženská má OPRAVDU velký kozy! Je to PERFEKTNÍ! Dal jsem vám tenhle perfektní návrh, a vy na mě jdete s hnusnou rybou! Poslouchejte, jestli si myslíte, že vám za tuhle sračku zaplatím, tak na tu zapomeňte, protože za hnusnou rybu nezaplatím ani pětník. Hnusnou rybu můžu dostat zadarmo.“
Sám jste hnusný, pomyslel si Eliot. Nahlas řekl: „Pokusím se...“
„Neříkejte mi, že se pokusíte. Nepokoušejte se. Nenávidím slovo pokusit se. Pokoušejí se ztroskotanci,“ řekl Zatracený Zákazník, který čerpal svou životní filozofii z reklam Nike. „Něco vám řeknu.“ Poklepával prsty na Eliotův stůl (i nehty měl tlusté). „Nejste jediná reklamní agentura v tomhle městě.“
Jsem jediná reklamní agentura v tomhle městě, která je v takovém skluzu s placením alimentů, že toleruje pitomce vašeho kalibru, pomyslel si Eliot.
„Dobrá, Bruci,“ řekl.
„Chci to vidět ZÍTRA,“ řekl Zatracený Zákazník.
Do zítřka bych si mohl sehnat pistoli, pomyslel si Eliot. S tříštivými kulkami.
„Dobrá, Bruci,“ řekl.
Zazvonil telefon. Eliot ho zvedl.
„Eliot Arnold,“ řekl.
„Dneska večer si potřebuji! půjčit tvoje auto,“ řekl Matt,
Eliotův syn, kterému bylo sedmnáct, což znamenalo, že měl obvykle příliš naspěch na to, aby pozdravil.
„Ahoj, Nigeli!“ řekl Eliot. „Jak je v Londýně? Počkáš chvilku?“
„Nigel?“ řekl Matt.
„Bruci,“ řekl Eliot Zatracenému Zákazníkovi, „musím si teď promluvit s klientem z Londýna o...“
„Chci to vidět zítra a byl bych rád, kdyby to bylo v pořádku,“ řekl Zatracený Zákazník, rozrazil Eliotovy dveře, vyšel ven a ani za sebou nezavřel. Z chodby - právě když procházel kolem sousední kanceláře, kterou měl pronajatou autorizovaný veřejný účetní, který si stěžoval, kdykoli si Eliot pustil stereo - zařval: „A AŤ MÁ VELKÝ KOZY!“
„Mějte se hezky, Bruci!“ zavolal Eliot do prázdných dveří. „Už vím, jak na to!“ Do telefonu řekl: „Matte?“
„Kdo má mít velký kozy?“ zeptal se Matt.
„Nikdo,“ řekl Eliot.
„Kdo je Nigel?“ zeptal se Matt.
„Nikdo,“ řekl Eliot. „Nigela jsem si vymyslel, aby můj zákazník nemel dojem, že přerušuji! obchodní schůzku kvůli osobním záležitostem.“
„Byl to ten pitomec s tím pivem?“
„Jo.“
„Proč ho prostě nevyhodíš?“ zeptal se Matt.
„Matte,“ řekl Eliot, „máš vůbec ponětí, odkud pocházejí peníze...“
„No,“ řekl Matt, který neměl v plánu plýtval drahocenným mimoškolním časem na poslouchání přednášky, kterou už slyšel, „můžu si dnes večer půjčit tvoje auto?“
„Na co?“ zeptal se Eliot.
„Musíme s Andrewem zabít jednu holku,“ řekl Matt

„Dobře," řekl Eliot, „ale v půl jedenácté chci mít to auto zpátky před domem a chci, abys mi slíbil, že budeš řídit..."
„Dobře, díky, tati," řekl Malt a zavěsil jako velmi zaměstnaný muž.
„... patrně," řekl Eliot do ztichlého sluchátka.
Když Nina skončila úklid po večeři, vrátila se do svého pokoje-říkalo se mu „byt pro služku", ale byl to jen malý pokojík a ještě menší koupelnička - a zamkla dveře. Zamykat se začala asi před třemi měsíci, kdy tam za ní vnikl pan Herk. Nina se právě svlékala a měla na sobě jen podprsenku a kalhotky. Pan Herk nezaklepal; prostě otevřel dveře a vešel.
V ruce měl sklenku červeného vína. Nina chňapla z postele svlečené šaty a držela je před sebou.
„To je v pořádku, Nino," řekl, „jen jsem se chtěl zeptat, jestli se nechceš trochu napít. Pořád tak těžce pracuješ."
Nina věděla, že ho vůbec nezajímá, jak těžce pracuje. Věděla, o co mu jde, protože na ni občas tak divně koukal, hlavně když pil. Rád chodil do kuchyně, když tam byla sama, a vždycky se postavil těsně vedle ní a nic neříkal, jen se na ni díval.
Tiskla k sobě šaty a rychle řekla: „Ne, díky, pane Herku. Jsem moc unavená."
Zavřel za sebou dveře a přistoupil až k ní. „Potřebuješ si odpočinout," řekl. Položil jí ruku na nahé rameno a pomalu s ní sjížděl k jejím ňadrům. Ruka byla zpocená.
Nina ucukla před jeho rukou a ustupovala ke koupelně.
„Pane Herku," řekla, „myslím, že paní Anna nebude ráda, až zjistí, že jste tady."
Jeho výraz ztvrdl. „Spí," řekl, „a to jí nebudu vykládat, že jsem tu byl. Ty jí to taky neřekneš, že ne, Nino?"
Ne, neřekne. On je pán domu a ona je služka, a navíc v téhle zemi není legálně a nemá kam jít.
„Omluvte mě," řekla Nina, obrátila se a vkročila do koupelny, rychle za sebou zavřela dveře a zamkla.
Klika zarachotila, jak s ní pan Herk zalomcoval. „Nino," řekl, „vylez."
Nina bez dechu zírala na kliku. Na místě, kde se jí dotkl, cítila jeho pot.
„Nino," řekl, tentokrát hlasitěji, „tohle je můj dům a ty pracuješ pro mě a já chci, abys teď hned vylezla."
Nina zírala na kliku.
„Děvko," řekl.
Nina slyšela cinkot rozbitého skla a pak prásknutí dveří vedoucích na chodbu. Ještě chvíli čekala, pak otevřela dveře koupelny. Na posteli uprostřed bílé přikrývky byla tmavočervená skvrna od vína. Rozbitá sklenice ležela na podlaze. Když uklízela střepy, řízla se do nohy.
Příští den, když mu podávala kávu, v přítomnosti paní Anny, choval se, jako by se bylo nic nestalo. Ale všimla si, že se na ni stejně pořád dívá. Od té doby se zamykala. Pana Herka neměla ráda, ale nechtěla přijít o tuhle práci. Musela si vydělat na právníka, který by jí vyřídil legální pobyt, a pak ještě na to, aby do Spojených států dostala matku a bratra. A navíc se jí ta práce líbila. Dům byl jako hrad, paní Anna byla moc hodná a moc hezká. Nina nechápala, jak může být pan Herk k takové ženě tak sprostý. Nina ho často slyšela, jak na ni křičí a nadává jí, a laky slyšela, jak paní Anna pláče. Nina byla přesvědčena, že ji někdy i bije.
Paní Anna byla na Ninu hodná. I její dcera Jenny byla hodná, i když ta se obvykle zdržovala ve svém pokoji, kde většinu času telefonovala nebo poslouchala hudbu, která Nině připadala jako křik rozzlobených lidí. Nechápala. jak může někdo dobrovolně poslouchat křik.
Nina poslouchala hudbu své země, kde zněly tóny flétny, pouštěla si ji na starém magnetofonu, který kdysi patříval Jenny, když byla malá holčička. V noci Nina vždycky otevřela okno (neměla ráda klimatizaci) a ve tmě ležela na posteli a nechala svou mysl klouzat po tónech hudby. Pak se necítila tak osaměle.
Na druhé straně dvora se Puggy na svém stromě při tónech Nininy hudby také cítil méně osamělý.
Matt vyzvedl Andrewa ve 20.40.
„Kde máš pušku?" zeptal se Andrew.
„V kufru," řekl Matt. „Tuhle písničku miluju." Nastavil na maximální hlasitost autorádio, které hrálo „Sexy šůšů" od skupiny s názvem Sperma. Slova zněla:
Chci tvý sexy šůšů!
Chci tvý sexy šůšů!
Chci tvý sexy šůšů!
Chci tvý sexy šůšů!
Chci tvý sexy šůšů!
Chci tvý sexy šůšů!
Chci tvý sexy šůšů!
A tak dále.
„Co je sexy šůšů?" zeptal se Andrew.
„Co si myslíš, že to je?" zeptal se Matt přezíravě, i když ve skutečnosti si také nebyl jistý, co je sexy šůšů. Aby změnil téma, řekl: „Tohle rádio je mizerný." Matt pohrdal každým rádiem, které nebylo dost hlasité na to, aby porazilo býka.
Proč si tvůj táta koupil kiu?" zeptal se Andrew.
„Protože je nemožnej," vysvětlil Matt.
Andrew s pochopením přikývl. Jeho táta byl taky nemožnej. Zdálo se, že každej táta je nemožnej. Matta a Andrewa udivovalo, že jejich generace je tak báječná, když má tak nemožné otce.
Jen doufám, že Jenny tohle auto neuvidí," řekl Matt.
Jenny byla dívka, kterou se chystali zabít. Podle Mattova názoru byla skvělá. Chodila s ním do třídy na biologů na Jihovýchodní střední škole a on strávil mnoho hodin tím, že se na ni díval, zatímco předstíral, že usilovné studuje nákresy slinivky břišní a dalších orgánů. Snažil se vymyslet, jak se s ní dát do řeči, ale nikdy na nic pořádného nepřišel. Nicméně teď, když se ji chystal zabít, doufal, že prolomí ledy.

Matt dostal za úkol zabít Jenny od Evana Hanrattyho, studenta Jihovýchodní střední školy, který organizoval letošní ročník Zabijáka. Zabiják byla hra, která se každý rok vynořila aspoň na několika středních školách; vedení škol ji přísně zakazovalo a stíhalo, takže byla mezi studenty velmi populární.
Hra měla několik verzí, ale v podstatě fungovala takhle: člověk zaplatil pořadateli nějaké peníze (na Mattově škole se do ní člověk mohl zapojit za deset dolarů). Pořadatel mu pak tajně předal jméno jiného účastníka hry, kterého měl zabít. Současně se ovšem stal potenciální obětí někoho jiného, který měl zase zabít jeho.
V určitou chvíli byla hra oficiálně zahájena a začalo zabíjení. Po každém kole dostali přeživší hráči nové oběti; hra se opakovala do té doby, dokud poslední přeživší hráč nedostal od pořadatele za odměnu vybrané peníze.
Zabíjení se provádělo stříkacími pistolemi a puškami. Aby bylo zabití uznáno, musel člověk svou oběť postříkat v přítomnosti jednoho svědka - ale pouze jednoho svědka. To znamenalo, že nesměl zasáhnout oběť ve škole nebo na jiném veřejném místě, třeba v obchodním domě: musel pracovat ze zálohy, obvykle u oběti doma.
Některé děti zainteresovaly clo hry i rodiče. Někdo třeba poprosil matku, aby ho zavezla k domu oběti; pak se schoval do křoví, zatímco matka s nevinným výrazem
zazvonila a zeptala se, jestli je oběť doma. Když oběť přišla ke dveřím, zabiják vyskočil z křoví a stiskl spoušť.
Matt a jeho kamarádi zastávali názor, že by bylo nemužné využívat k zabíjení vlastní matku. Radši pracovali pod rouškou tmy, kdy měli na své straně moment překvapení plus moment (člověk nikdy neví) možnosti, že zahlédnou oběť nahou.
Matt zaparkoval kiu dvě ulice od Jennyina domu. Otevřel kufr a vytáhl pušku, SquirtMaster 9000, nejmodernější model za 33,95 dolaru. Vypadala jako opravdová zbraň a vešly se do ní tři litry vody; dokázala přesně zasáhnout cíl na patnáct metrů.
Matt a Andrew se plížili vlahou nocí k příjezdové cestě u Jennyina domu. Nepotkali nikoho kromě komárů; nacházeli se v drahé čtvrti Coconut Grove, jejíž obyvatelé se v noci drželi doma.
Jennyin dům byl velký, ale obklopený stromy a z ulice sotva viditelný. Pozemek byl obehnán dvoumetrovou zdí a příjezdová cesta byla uzavřená bránou na motůrek. Vedle brány byl upevněn domácí telefon.
„Co máš v plánu?“ zašeptal Andrew. „Chceš rovnou zazvonit na bzučák?“
„Ne,“ řekl Mátí. „Co bych měl asi říct? Ahoj! Tady je Matt Arnold, přišel jsem zabít Jenny. Musíme přelézt přes zeď.“
„Co když mají psa?“ zeptal se Andrew.
„Já mám psy rád,“ řekl Matt a pomyslel si: Do prdele, doufám, že nemají psa.
Obešli zeď až k zadní straně pozemku. Tam, vedle obrovského stromu, našli místo, kde se dala zeď celkem snadno přelézt. Matt podal squirtMaster Andrewovi a lezl jako první; Andrew mu pak hodil pušku a přelezl za ním. Na zahradě se na chvíli zastavili a poslouchali, jestli se neozve pes, ale slyšeli jen zvuky flétny. Po špičkách se dali na obchůzku kolem domu.
Šest metrů nad nimi sledoval Puggy, jak dva kluci s puškou mizí v husté vegetaci. Nechápal, co se děje. Tohle už byl druhý pár ozbrojených osob, které za poslední půlhodinu přelezly tenhle plot.

Dvě
Herkovi náhodou psa měli. jmenoval se Roger. Roger byl náhodným výsledkem několika generací neplánovaného psího sexu: kromě jiných vlastností měl nízké statné tělo bígla, špičaté uši německého ovčáka, nadšení labradorského retrívra, tupý ocas boxera a inteligenci celeru.
Toho večera Roger jako obvykle hlídal zadní dvorek, ale pro lidské vetřelce nepředstavoval žádnou hrozbu. Roger lidi miloval, a to všechny a bezvýhradně. Nikdy totiž nemohl vědět, kdy člověk vykouzlí jakoby odnikud něco k žrádlu. A Roger zbožňoval žrádlo.
Naopak nenáviděl ropuchu. Náležela k velkému jihoamerickému druhu Bufo marinus, který se na jižní Floridě rozšířil od té doby, kdy ho ve 40. letech několik šílenců dovezlo v naději, že jim pomůže bojoval proti škůdcům na cukrové třtině. Ropuchy se ve vlhké subtropické půdě rychle množily a velice se jim dařilo: brzy se samy staly obávanými škůdci.
Ta konkrétní ropucha, kterou Roger nenáviděl, Nepřátelská Ropucha, vážila skoro kilo a půl: byla to odporná, rozpláclá, bradavičnatá, blátivě hnědá nestvůra s korálkovitýma očima, velká jako baseballová rukavice. Pokud bylo Rogerovi známo, byla to ta nejhnusnější potvora v celém vesmíru, protože žrala jeho žrádlo. Služka Nina každý den naplnila Rogerovu misku psím žrádlem a postavila ji na dvorek. A každý den, právě když se Roger chystal do žrádla pustit, vymrštila ropucha neuvěřitelně rychlým pohybem nafouklé tělo do vzduchu a přistála přímo uprostřed misky, kde začala žvýkat jeho granule.
Když se to stalo poprvé, pokusil se Roger přirozeně ropuchu sežrat. To byla ovšem chyba. V přírodě se nemůžete stát velkou tlustou ropuchou, aniž byste byli účinně vybaveni proti predátorům, a Bufo marinus měl přímo prvotřídní vybavení: za každým okem měl žlázu, která vylučuje chemikálii zvanou bufotenin, který je jedovatý. (Je rovněž halucinogenní; někteří lidé prý tyhle ropuchy olizují, aby se dostali do povzneseného stavu. Někdy ti lidé i umírají. Možná máte dojem, že si to zaslouží.)
Takže když Roger ropuchu kousl, měl rázem plnou tlamu bufoteninu. Naštěstí pro něj ho z větší části vyplivl, takže místo aby se dostal do Velké Psí Boudy V Nebi, jenom se mu udělalo pořádně špatně. Roger nebyl žádný raketový vědec, ale došlo mu, že bude lepší, když už se nebude znovu snažit ropuchu zakousnout. Ropuše to také došlo. A tak každý den celé hodiny dřepěla v Rogerově misce a požitkářsky do sebe soukala Rogerovo žrádlo, zatímco Roger seděl metr od ní a vrčel. Tahle činnost mu vydržela většinu pracovní doby, ale obvykle si dokázal udělat čas i na jiné důležité práce, jako například štěkání na zvonek u domovních dveří, olizování intimních částí těla a vítání každého člověka, který přišel na dvorek, pro případ, že by u sebe náhodou měl nějaké žrádlo.
Když dnes v noci dva muži přelezli zeď, Roger k nim radostně přispěchal a se srdečným vrtěním ocasu je přivítal, takže

se rozhodli, že ho nezastřelí. Když zjistil, že pro něj nemají žádné žrádlo, vrátil se ke své misce na dvorku a znovu začal vrčet na svého arcinepřítele ropuchu. Musel být přece bdělý.

Několik metrů od Rogera, na druhé straně posuvných skleněných dveří, seděla Anna Herková s dcerou Jenny na pohovce v obýváku a dívaly se na Přátele, což byl jejich oblíbený seriál. Společné se smály a pak společně ztuhly, když za sebou zaslechly vratké kroky Artura Herka. Ztěžka došel k baru a už počtvrté ten večer si nalil skleničku červeného vína. Se sklenkou v ruce zůstal stát těsně za Annou a Jenny. Obě se dívaly na televizi, ale cítily ho za zády.
„Proč koukáte na takový sračky?" zeptal se.
Jenny, která s nevlastním otcem mluvila jen málokdy, nic neřekla. Anna odpověděla co nejklidnějším hlasem: „Nám se ten seriál líbí, Arture. Pokud se ti nelíbí, tak na něj koukat nemusíš."
„Koukám na to, na co se chci koukat," řekl Herk. Anna měla chuť poznamenat, že tohle tvrzení nedává v daném kontextu žádný smysl, ale rozmyslela si to. Chvíli všichni tři sledovali atraktivní, vtipné, nízkotučné hrdiny seriálu Přátelé, kteří seděli na pohovkách a laškovali.
Herk řekl: „Ti lidi jsou pitomečkové."
Anna a Jenny mlčely.
„No jo," řekl Herk, „jsou to pitomečkové, četl jsem to."
„On umí číst?" zeptala se Jenny liše, s pohledem upřeným přímo před sebe.
„Cos to řekla," zeptal se Hork a obešel pohovku.
Anna napřáhla paži před svou dceru. „Arture," řekla, „nech ji na pokoji."
„Cos to řekla?" zeptal se znovu Herk, stál před Jenny, hlava se mu kývala ze strany na stranu a ze sklenice šplíchalo víno.
Jenny se dívala přímo před sebe, jakoby skrz Herka. Toužila zmizet do televizoru, mezi Přátele, žít s veselými, příjemnými lidmi místo s tímhle opilým mizerou, který ji nenáviděl a bil její matku.
„Arture," řekla Anna, i když věděla, že si to později vypije. „Jdi od ní."
Herk se obrátil k Anně, hlava se mu pořád ještě pokyvovala, zarudlé oči se nedokázaly zaostřit. Anna nemohla uvěřit, že se jí ten chlap mohl kdysi líbit. Udělal krok k ní a znovu vyšplíchl trochu vína. Anna sledovala jeho pravou ruku, tu bez skleničky. Artur si toho všiml, sevřel ruku v pěst a udělal prudký pohyb směrem k ní. Anna ucukla. To se Herkovi líbilo. Přiměl ji ucuknout ještě jednou, pak se obrátil a vzal do ruky dálkové ovládání.
„Podíváme se, co dávají jinde," řekl a přepnul na jinou stanici.

Zvenčí, z vlhké tmy na kraji dvorku sledovali rodinu Herkových přes skleněné posuvné dveře dva muži - oba se přitom rozháněli po komárech; jeden měl v ruce pušku. Jmenovali se Henry a Leonard a dostali každý 25 000 dolarů a plnou úhradu cestovních výloh první třídou ze svých krásných domovů na předměstí New Jersey za to, že zastřelí Artura Herka skutečnými kulkami.
Henryho a Leonarda najala miamská společnost s názvem Penultimate, s. r. o., kde Artur Herk pracoval jako výkonný pracovník na střední úrovni. Penultimate byla jednou z největších stavebních firem na jižní Floridě. Specializovala se na vládní dodávky a měla neuvěřitelné zisky. Recept Penultimate na úspěch byl jednoduchý: agresivní jednání, přísná kázeň zaměstnanců a neúnavné švindlování. Společnost fantasticky lhala o své technické kvalifikaci, předkládala absurdně nerealisticky nízké nabídky, aby získala zakázky, a pak si účtovala obrovské dodatečné poplatky. Penultimate mohla takto postupovat, protože dávala ohromné úplatky vládním úředníkům. Penultimate vynikala v lokální korupci, stejně jako v neschopnosti skutečně něco postavit. V politických kruzích bylo dobře známo, že se na Penultimate lze naprosto spolehnout, že co udělá, udělá špatně. Na jižní Floridě je taková reputace k nezaplacení.
Někdy se samozřejmě vyskytly problémy. Například když Penultimate získala velkou zakázku na vybudování vazební věznice v centru Miami. Věznice měla být vybavena nejmodernějším elektronickým zabezpečovacím systémem a daňoví poplatníci taky zaplatili za nejmodernější zabezpečovací systém. Ale ve skutečnosti tam bylo nainstalováno napůl namátkou vybrané zařízení, které jako centrální prvek obsahovalo dálkově ovládané kliky na garážová vrata, koupené v běžném železářství po 99,97 dolaru. Výsledkem bylo, že při jedné silné bouřce, která se rozpoutala krátce po uvedení věznice do provozu, se velká část dveří otevřela sama od sebe a vězni si mohli na základě vlastního uvážení vybrat, zda chtějí, či nechtějí zůstat ve vězení.
132 vězňů z nějakých 137 se rozhodlo, že ve vězení zůstat nechtějí. Bylo z toho velké pozdvižení: smečka kriminálníků včetně vrahů běhala volné po centru Miami, pronásledována horečným davem policistů a novinářů. Vrcholem bylo, když bylo dopadení jednoho uprchlého vězně přenášeno živě v celonárodním vysílání Nočních zpráv NEC a reportér křikl na vězně, kterého právě pěchovali do policejního antona: „Kdo řídil celý útěk?"
„Nikdo ho neřídil, do prdele," křikl zpátky vězeň. ..Ty zatracený dveře se samy otevřely."
Tohle bylo považováno za velký průšvih i podle miamských standardů. Pod tlakem médií Penultimate prohlásila, za hradbou dobře placených právníků, že všechno zavinilí... subdodavatelé. Politici, kteří nechtěli, aby se Penultimate dostala do potíží, protože od ní většina z nich přijala v minulosti značné částky peněz, chňapli po tomhle vysvětlení jako divocí psi po kotletě: Ano! To je ono! Zodpovědní jsou subdodavatelé!
Naneštěstí pro spravedlnost většina klíčových subdodavatelů mezitím buď uprchlá ze země, nebo zahynula, většinou při rybaření. Nakonec se vyšetřování rozplynulo do ztracena a celá záležitost skončila ve sledu žalob a protižalob, které neměly vyhlídky na vyřešení v současné geologické éře. Všichni ztratili zájem a Penultimate začala opět dostávat ziskové zakázky.
Jednou z nich byla šestipatrová parkovací garáž, jejíž cena se postupné vyšplhala až na čtyřnásobek původní smluvní

ceny. Každé zvýšeni ceny bylo schváleno prakticky bez námitek klíčovými politickými vůdci, kteří byli pozváni, aby pronesli projevy na otevírací ceremonii garáže, která se naštěstí konala mimo budovu, a proto byli zraněni jen dva lidé, když se během zahajovací modlitby celá střední část stavby zřítila.
Zase zavládlo velké pozdvižení; zase probíhaly výslechy a vysvětlování; obviňující prst nakonec zase ukázal - je tak těžké získat pořádné pomocníky - na ty zatracené subdodavatele. Ti v té době ovšem mizeli rychleji než víkendoví hosté v příběhu od Agathy Christie. A Penultimate dál rozkvétala a těžila ze své reputace společnosti. které by se postavil do cesty jen úplný šílenec.
Artur Herk nejen nadměrně pil, ale náhodou byl i šílenec. Aby zaplatil hráčský dluh, zpronevěřil postupně v Penultimate 55 000 dolarů. Nevěděl ovšem, že jeho šéfové, kteří byli v oboru nepoctivosti mnohem zběhlejší než Artur, přišli na jeho přečin téměř okamžitě. Zpronevěru považovali za velice závažné porušení pravidel společnosti, trestané smrtí.
A proto Penultimate najala dva specializované subdodavatele, Henryho a Leonarda, kteří právě teď čekali ve vlhké tmě za posuvnými skleněnými dveřmi obývacího pokoje Herkových. Šeptem se domlouvali o časovém rozvržení své práce.
„Zastřelíme ho hned," říkal právě Leonard, „a stihneme let do Newarku ve dvacet tři čtyřicet."
„Teď ho zastřelit nemůžu," oponoval Henry, „je moc blízko u těch ženských." Henry pracoval s puškou; Leonardovým hlavním úkolem bylo sedět za volantem a dělat Henrymu společnost.
„Když ho hned nezastřelíš," řekl Leonard, „tak mé ty zatracený komáři přivedou do hrobu." Jednoho si rozplácl na zápěstí a zůstala po něm skvrna od krve velká jako čtvrťák a části hmyzího těla. „Podívej se," řekl, „je velkej jako ten podělanej pes."
„Velká," řekl Henry a nespouštěl oči z Herkovy rodiny.
„Velká?" zeptal se Leonard. „Jaká velká?"
„Ta komářice," řekl Henry, „je to samička."
Leonard se zblízka podíval na krvavou skvrnu na zápěstí a pak zpátky na Henryho. „Jak to sakra poznáš?" zeptal se.
„Ukazovali to na přírodovědné stanici," vysvětloval Henry. „Říkali, že krev sajou jen komáří samičky."
Leonard se znovu podíval na skvrnu. Řekl: „Kurva."
„Ale nevysvětlili," pokračoval Henry, „co žerou komáří samečci."
„Cože? Tobě na nich záleží?"
„Ne, nezáleží mi na nich. Jenom jsem..."
„Chceš snad, abych jim sehnal pizzu a položil jim ji tady do ty džungle, aby neumřeli hladem?"
„Jenom jsem chtěl vědět, co žerou. Když nesajou krev. Nic víc jsem neřek."
„Možná se sajou navzájem," řekl Leonard.
Tomu se Henry musel smát, což zase zlepšilo náladu Leonardovi.
„Ach, Brusssi," řekl Leonard vilným komářím šeptem, „ty máššš ale VELKEJ ocasssss!"
Henry se tiše dusil smíchem, až se mu hlaveň pušky otřásala.

V obývacím pokoji Artur Herk systematicky, neúnavně přepínal stanice. Dělal to částečně proto, že instinkt přepínání stanic je hluboce zakořeněn v mužském genetickém kódu, a částečné proto, že věděl, že to jeho žena a nevlastní dcera nesnášejí.
Anna a Jenny několik minut zíraly na změť střídajících se obrazů bez jediného slova, protože nechtěly Herkovi poskytnout pocit zadostiučinění. Nakonec si Jenny povzdechla a vstala. Řekla směrem k Anně: „Jdu do svého pokoje, tam to není tak, nevím, jak bych to řekla... stupidní. Dobrou noc, mami."
Herk dál přepínal kanály.
Anna řekla: „Myslím, že pustím Rogera dovnitř a taky si půjdu lehnout."
Herk přestal přepínat kanály a podíval se na ni. Ten pohled už znala. Doufala, že Herk dnes usne v obývacím pokoji. Doufala, že nedojde do ložnice. Vstala.

Venku Henry zašeptal: „Odcházejí."
„Odcházejí," zašeptal Matt. Po vřelém přijetí, které se jim s Andrewem dostalo od Rogera, se propracovali na pozorovatelnu poblíž velké rostliny v květináči na kraji dvorku, asi deset metrů od Henryho a Leonarda.
„Co budeme dělat?" zeptal se Andrew.
„Vypadá to, že půjde pustit dovnitř psa," řekl Matt. „Až otevře dveře, vběhneme dovnitř, já střelím Jenny a ty mi to dosvědčíš."
„Dosvědčím to odsud," řekl Andrew, „pro případ, že by po nás začal střílet její otec."
„Čím asi?" zeptal se Matt. „Dálkovým ovládáním? Musíš jít se mnou, aby Jenny věděla, žes to viděl."
„Někde má určitě pistoli," řekl Andrew. „Jsme v Miami."
Proti tomu Matt nemohl nic namítat. Odvážněji, než se cítil, zašeptal: „Jdeme," a vykročil přes dvorek k posuvným skleněným dveřím. Andrew ho váhavě následoval.
Henry a Leonard si chlapců hned nevšimli; oba pozorné sledovali Annu Herkovou, která se z druhé strany blížila ke dveřím.
„Hezká ženská," poznamenal Leonard.
„Drž hubu," poznamenal Henry. Zvedl pušku a cvičně zamířil na Artura Herka, uvažoval, jak bude postupovat. Pokud Herk zůstane v místnosti u televize, bude to snadné. Ale Henry musel být připraven i na případ, že by Herk vstal a vyšel za oběma ženami z obývacího pokoje. Henry nechtěl střílet, dokud budou ženy v místnosti, ale pokud by mu nic

jiného nezbývalo, musel by to udělat.
Anna Herková došla ke dveřím na dvorek, otevřela je a zavolala: „Rogere, pojď sem." V tu chvíli se udalo několik věcí ve velmi rychlém sledu:
- Roger, který si se svými devíti fungujícími mozkovými buňkami vypočítal, že uvnitř, kde jsou lidé, jsou lepší šance získat něco k žrádlu, než venku, kde je Nepřátelská Ropucha, opustil své hlídací stanoviště a prosvištěl jako ochlupená střela s plochou dráhou letu otevřenými dveřmi do obývacího pokoje.
- Těsně za ním následoval Matt, se svou realisticky vyvedenou puškou SquirtMaster 9000. Měl v plánu křiknout: „HEJ, JENNY!", ale byl tak nervózní, že to zaznělo spíš jako: „HENNY!"
- Anna, která viděla, jak se proti ní ze tmy vynořila neartikulovaně řvoucí postava, začala ječet.
- Dva kroky za ní začala ječet Jenny, která uslyšela matčino ječeni a spatřila postavu.
- Artur Herk, který uslyšel ječeni obou žen, upustil dálkové ovládání na zem. Roger k němu okamžitě přispěchal, aby ho očichal, jestli náhodou není k žrádlu.
- Venku Leonard zaklel: „Co se sakra děje?"
- Asi tak ve stejném časovém rozpětí, v němž Leopard dospěl k tomuto závěru, se Henry, který měl nadání rychlejšího zpracovávání informací a rozhodování, díky němuž byl také pověřen prací s puškou, rozhodl, že ať je tam ten druhý střelec s jakýmkoli cílem, on, Henry, je tady proto, aby zastřelil Artura Herka, a udělá nejlíp, když ho zastřelí hned.
- Zatímco se Henry rozhodoval, Mátí proběhl otevřenými dveřmi kolem ječící Anny Herkové a zamířil SquirtMasterem 9000 na ječící Jenny.
- Artur Herk, který viděl, jak dveřmi proběhl člověk s puškou, sklouzl z pohovky na podlahu před televizí, což bylo jeho štěstí, protože...
- ...snad o desetinu vteřiny později proletěla kulka z Henryho pušky přímo prostředkem prostoru, kde byla ještě před chvílí Arturova hlava, a zavrtala se do pětatřicetipalcové obrazovky televizoru, který s krátkým pronikavým „POP" implodoval a v jasném modravém blesku roztříštil na kusy záběr předsedy Vlasového Klubu Pro Muže.
- Artur Herk slyšel výbuch a začal se horečně plazit po podlaze jako aligátor z obývacího pokoje do chodby, která vedla k Ninině pokojíčku.
- Anna Herková, jako matka chránící instinktivně a nebojácně své děcko, skočila Mattovi na záda, takže padl přímo Jenny do náruče a všichni tři se zřítili na zem jako lidský sendvič, s Mattem uprostřed a ječícími ženami nahoře a dole.
- Nina, která uslyšela ječeni, výbuch a další ječení, otevřela dveře do chodby a spatřila Artura, jak se zvedá z lehu a prchá chodbou směrem k ní s výrazem šíleného zvířete. Přibouchla dveře, které se hned zase prudce otevřely a Artur vrazil dovnitř. Nina, přesvědčená, že jí hrozí znásilnění, skočila na postel, z postele na otevřené okno a oknem na trávník a jen v modré noční košili, bosá a vyděšená, utíkala do noci.
- Na druhém konci dvorku Leonard a Henry zaslechli sirénu, a aniž si vyměnili jediné slovo, vzali rychle a profesionálně nohy na ramena.
- Deset metrů od nich udělal Andrew méně profesionálně, ale stejně rychle totéž.
- V Rogerově misce ropucha, která se nenechala ničím tak snadno rozházet, dál hltala Rogerovy granule.

Nina doběhla ke zdi jako první; vlastně, ve tmě pod obrovským fíkusem, do ní přímo narazila. Ostře vykřikla bolestí a zapotácela se přímo do cesty Leonardovi, který se vynořil z křoví maximální rychlostí muže ve středním věku a srazil se s ní, takže znovu vykřikla a oba padli na zem, Nina dole a Leonard nahoře, přičemž vrazil hlavou do zdi.
Tři vteřiny nato vyběhl z křoví těžce oddechující Henry a zastavil se, když spatřil na zemi u zdi dvě propletené sténající postavy. Přikrčil se a opatrně se přiblížil k postavám, přitom otočil pusku v rukou tak, aby ji mohl použít jako kyj.
„Leonarde?" řekl. „Leonarde?"
Jedna ze sténajících postav si pomalu sedla. Nebyl to Leonard. Henry zvedl pušku a rozpřáhl se. V tu chvíli mu na zádech přistál Puggy. Henry se zhroutil na zem a upustil pušku, které se Puggy okamžitě zmocnil. Puggy ještě nikdy v životě nestřílel z pušky; dokonce ji nikdy ani nedržel v rukou. Tuhle držel tak, jak to viděl v televizi, jedním okem se díval do hledí. Ustoupil o několik kroků a namířil pušku přibližně na Henryho.
Kdyby bylo na dvorku víc světla a kdyby byla Henrymu nevystřelovala do šíje a pravého ramene pronikavá bolest, byl by si všiml, že ať je ten podsaditý mužík kdokoli, má pušku ještě pořád zajištěnou a nemá ani prst na spoušti. Kdyby byl Henry ve své kůži, byl by toho chlapíka hravě přemohl - kopl by ho, odkutálel by se stranou a vytáhl by z kotníkového pouzdra utajenou pistoli.
Ale Henry nebyl ve své kůži a věděl o tom, a navíc slyšel, že se sirény rychle přibližují, a i když ho velice zajímalo, co se tu vlastně děje, dospěl k závěru, že nejlepší teď bude, když odsud co nejrychleji zmizí. S pohledem upřeným na Puggyho pomalu vstal. Puggy z něj nespouštěl oči.
„Nechci žádný problémy," řekl Henry.
„Já taky ne," řekl Puggy. Puggy nikdy nechtěl problémy.
„Odvedu si kamaráda," řekl Henry.
„Nešahej na to děvče," řekl Puggy.
Henry si pomyslel: Děvče? Ale nahlas řekl: „Ne, ne, jen si odvedu kamaráda, oukej?" Pomalu přistoupil ke zdi a... zatraceně, opravdu tam bylo děvče. Co se tady děje?
Chytil Leonarda za rameno a zatřásl jím.
„Jdeme," řekl. „Jdeme, zatraceně."
Leonard se napůl posadil, snažil se zaostřit pohled. Nejdřív spatřil těsně nad sebou Henryho; pak spatřil děvče v noční košili na zemi vedle sebe; potom spatřil chlapíka s puškou. Bolela ho hlava a v očích měl krev a slyšel dost hlasité sirény.

Řekl: „Co je, do prdele?"
„Jdeme," řekl Henry, zvedl Leonarda na nohy, ramenem mu zase projela prudká bolest. Ještě jednou pohlédl na podsaditého chlapíka, který stále mířil puškou přibližně jeho směrem. Henry poznal, že to není žádný profík. Byl si jistý, že by tu pušku mohl získat nazpátek - nechtěl se s ní rozloučit -, ale Leonard byl celý roztřesený a siréna přestala houkat, což znamenalo, že poldové jsou na místě.
Henry vystrkal Leonarda na zeď, podepřel mu zadek ramenem - zase ta bodavá bolest - a překulil ho na druhou stranu; pak přelezl za ním. Co nejrychleji naložil Leonarda do vypůjčeného auta a usadil ho na zadní sedadlo. Sám se posadil za volant a ujížděl pryč z téhle zatracené čtvrti, s pohledem upřeným do zpětného zrcátka, a cestou si už v duchu sumíroval, co řekne do telefonu.
Tři

Kdybyste se zeptali průměrného sedmnáctiletého mladého muže, jestli by se mu líbilo ležet na podlaze přitisknutý mezi dvě atraktivní ženy, odpověděl by, No jistě, sakra. Ale Mattovi to zřejmě žádné potěšení neskýtalo. Problém tkvěl hlavně v tom, že on sice věděl, že je jenom obyčejný středoškolský student, který se účastní neškodné hry, ale Anna Herková ani Jenny to nevěděly. A tak zatímco on nechtěl udělat nic, čím by jim ublížil,neměly ony žádné zábrany, když se snažily z něj vymlátit duši.
Anna Herková, která pravidelné cvičila ve fitness klubu, byla na Matta přilepená zezadu jako psychotická mihule. Oběma nohama ho pevně svírala tak, že nemohl pohnout ani jednou rukou; pravou paži mu ovinula kolem krku, takže téměř nemohl dýchat. Levou pěstí ho bušila do hlavy a ječela mu do levého ucha, a i když neměla nijak agresivní povahu, zoufale se snažila, aby to tak vypadalo.
„PUSŤ JI, TY ZATRACENEJ MIZERO," to bylo přesné znění jejích slov.
Matt si nic nepřál víc než Jenny pustit, protože ho kopala do rozkroku a škrábala ho nehty, které se mu zarývaly do kůže jako nože v Aktech X. Ale nemohl se ani pohnout, protože paní Herková ho tiskla na svou zmítající se, ječící, škrábající dceru a otloukala mu obličej o tvrdou dlaždičkovou podlahu pokaždé, když ho udeřila do hlavy; z nosu už mu prýštila krev. Snažil se celou situaci vysvětlit, ale jediný zvuk, který vymáčkl ze staženého hrdla, bylo dvojsmyslné „gak". Přes tmavnoucí závoj svého slábnoucího vědomí zaregistroval Matt u pravé tváře nového chlupatého účastníka potyčky. Byl to Roger, který zhodnotil situaci, zvážil příslušná opatření a teď olizoval Mattovu krev.

Venku na ulici policejní důstojník Monika Ramirezová, která slýchala od svých nekonečné vtipných mužských kolegu denně minimálně tři vtipy o Monice Lewinské, zastavila policejní hlídkový vůz před domem Herkových, jehož adresu zatelefonoval na číslo 911 jeden soused. Stočila okénko a uslyšela něco jako ženské ječeni. Zatočila vozem k příjezdové cestě, opřela přední nárazník o ocelovou bezpečnostní bránu a jemně šlápla na plyn; bezpečnostní brána se okamžitě otevřela, jako se to u těchto bran stávalo ve většině případů.
Monika vjela na příjezdovou cestu a vystoupila z auta, stejně jako její partner, důstojník Walter Kramitz. Pracovali spolu už dva měsíce a Monice bylo jasné, že se ji chystá požádat o rande, takže uvažovala o tom, jak ho citlivě odmítnout, protože věnoval trochu příliš velkou péči svým bicepsům. Navíc byl ženatý.
Kramitz vyzkoušel hlavní vchod, který byl zamčený, pak stiskl bzučák a zabušil na dveře s výkřikem: „Policie!"
Monika nečekala, až někdo otevře. Řekla: „Jdu k zadnímu vchodu," a rozběhla se kolem domu.
Když obíhala zadní roh, uslyšela křik hlasitěji ze směru od dvorku. V běhu vytáhla pistoli. Skleněnými dveřmi nejdřív spatřila změt' nohou; pak uviděla na podlaze zápasící lidi, krev a pušku.
Vešla otevřenými dveřmi, zvedla pistoli a křiklo: „Policie! Přestaňte!" (Monika nikdy nekřičela: „Stůj!" Povalovala to za otřepanou frázi.) Lidé zápasící na podlaze ji zřejmě neslyšeli, ale Roger okamžité přiklusal a v univerzálním gestu psího přátelství šťouchl Moniku čumákem do rozkroku.
„TAK DOST!" vykřikla Monika. Bylo to adresováno Rogerovi, ale zaslechla to Anna Herková a s paží dosud obtočenou kolem Mattova hrdla se obrátila, a když spatřila policistku, která na ni mířila pistolí, strnula.
„Pusťte je," řekla Monika.
„Bydlím tady," namítla Anna.
„Stejně je pusťte," řekla Monika.
Anna se skulila z Matta. Malt, konečně volný, se skulil z Jenny a přitiskl si ruce na krvácející nos. Jenny se s kňučením doplazila k matce.
„Jsi v pořádku, miláčku?" zeptala se Anna. Jenny přikývla.
Monika sklonila revolver k zemi a oslovila Annu: „Tak, teď mi řeknete, co se tu vlastně děje."
Anna ukázala na Matta a řekla: „Tenhle člověk nás chtěl..."
„STŮJ!" vykřikl důstojník Kramitz, který přiběhl ze dvorka s namířenou pistolí. Čekání u hlavního vchodu už vzdal.
„Klid," řekla Monika, „všechno je v pořádku."
„Dobrá," řekl zklamaně důstojník Kramitz. „Co se stalo?"
„To mi tahle paní právě začala vysvětlovat," řekla Monika. „Pokračujte."
„Tenhle člověk nás chtěl zabít," řekla Anna.
Všichni pohlédli na Matta.
„Ne!" řekl. „To jsem já! Mátí Arnold!" Spustil ruce z krvácejícího nosu, aby viděli, že mluví pravdu.
„Jen jsem chtěl zabít Jenny," vysvětloval.
„VIDÍTE?" řekla Anna.
„Ne, ne," opravil se rychle Matt, „nechtěl jsem ji zabít, je to jenom hra, Zabiják. Ze školy. Chodím s ní na biologii. Jenny, řekni jim, že jsem to já."

Všichni pohlédli na Jenny, která se dívala na Matta a pomalu poznávala, že pod nánosem krve se skutečně skrývá spolužák z biologie. Ve třídě už si několikrát všimla, jak se na ni dívá, přestože se jako všechny hezké dívky uměla tvářit, že si vůbec neuvědomuje, že se na ni kluci dívají, i když si to samozřejmě vždycky uvědomovala.
„Co tu děláš?" zeptala se Jenny.
„Dostal jsem za úkol tě zabít," řekl Matt.
„Vidíte?" řekla Anna znovu.
„Stříkací puškou," řekl Matt. „Je to stříkací puška."
Všichni pohlédli na pušku. Důstojník Kramitz ji zvedl.
„Je to stříkací puška," řekl, teď už opravdu zklamaně.
„Do háje," řekla Jenny, „TAKHLE se to hraje? Ta pitomá hra
„Jo!" řekl Matt. „Takhle se to hraje!"
„Ach bože," řekla Jenny. Pak se obrátila k matce:
„U nás ve škole se hraje taková hra, kde dostaneš něčí jméno a máš za úkol ho postříkat."
„U něj doma?" zeptala se Anna. „V noci? Co to je za hru?"
„Omlouvám se," řekl Matt. „Nenapadlo mě, že..."
„NO TO JE DOST, že jste tady," řekl Artur Herk, který se vynořil z chodby. Skrýval se v Ninině pokojíčku za zamčenými dveřmi, dokud si nebyl jist, že je nebezpečí zažehnáno. Roger k němu přiklusal, aby zjistil, jestli Artur nenose nějaké žrádlo, ale rychle změnil směr, když po něm Artur kopl.
„A vy jste..." řekla Monika.
„Já jsem majitel tohoto domu," řekl Artur.
„To máte štěstí," řekla Monika. „A jmenujete se?"
Artur Herk. Znám se se starostou a chci vědět, proč vám zatraceně tak dlouho trvalo, než jste sem přijeli."
„Pane," řekla Monika, „za prvé jsme přijeli, jakmile nám zatelefonovali. Za druhé, takhle se mnou nemluvte."
„To je pravda, pane," řekl důstojník Kramitz, který doufal, že se Artur bude chovat vzpurně, aby ho mohl skřípnout.
„Co s tím hodláte dělat?" zeptal se Artur a ukázal na Matta. „Klidně si sem přijde s puškou! Chtěl nás zabít!"
„Arture," řekla Anna, „to je stříkací puška."
Artur pohlédl na pušku, kterou držel důstojník Kramitz. Důstojník Kramitz stiskl kohoutek a na podlahu vystříkl proud vody. Roger přiklusal a začal ji olizovat.
„Ještě že jsi utekl, Arture," řekla Jenny, „mohli tě postříkat."
Důstojník Kramitz frkl. Artur se prudce obrátil k Jenny a řekl: „Drž hubu, ty čubko."
Zavládla chvíle ticha, během níž všichni v místnosti kromě Artura a Rogera přemýšleli o tom, jaký je Artur idiot.
„Dobrá," řekla Monika, „tak se všichni uklidníme a..."
„MOJE TELEVIZE!" vykřikl Artur. „ROZBIL MOJI TELEVIZI, DO PRDELE!"
Všichni pohlédli na televizi, lépe řečeno pokroucenou černou bedničku se zející dírou uprostřed, a na změť roztříštěného skla na podlaze.
„Já to neudělal," řekl Matt.
„TO MI ZAPLATÍŠ A PŮJDEŠ ZA TO ZA MŘÍŽE, TY MALEJ SMRADE," řekl Artur.
„Já jsem to neudělal," bránil se Matt, „je to stříkacípuška."
„Záleží mu víc na televizi než na nás," řekla Jenny.
„ŘEK JSEM TI, ABYS DRŽELA HUBU," řekl Artur.
„Pane," přerušila ho Monika, která si v duchu říkala, proč se musí vždycky nachomýtnout k takovýmto domácím roztržkám místo ke krásným, čistým vraždám, „žádám vás, abyste se uklidnil, abychom mohli..."
„TOHLE JE DO PRDELE MŮJ DŮM," řekl Artur.
„Ano, pane," řekla Monika, „a tohle jsou moje pouta, a pokud se neuklidníte, tak vám slibuju, že budete mít možnost si je vyzkoušet."
„To je pravda, pane," řekl důstojník Kramitz a litoval, že ho to s těmi pouty nenapadlo jako prvního.
„Tak," řekla Monika, „teď chci slyšet pěkně od začátku a od každého, co se tu vlastně stalo. A může začít tady pan Zabiják." Kývla na Matta.
„No," začal Mátl, „byli jsme s Andrewem před domem se stříkací puškou a..."
„Kdo je Andrew?" zeptala se Monika.
Matt, který si uvědomil, že mu hrozí nebezpečí, že spáchá smrtelný hřích prásknutí kamaráda, řekl: „Nikdo."
„Andrew není nikdo?" zapochybovala Monika. „Ty jsi tam byl se stříkací puškou a neexistujícím kamarádem?"
„Ano," řekl Matt. „Teda, ne."
Monika si začala třít spánek, pak si uvědomila, že má ještě pořád v ruce pistoli. Zastrčila ji do pouzdra a řekla: „Dobrá, tak ty a nikdo jste před domem. Co dál?"
„No," řekl Matt, „Jennyina máma otevřela dveře a já jsem se rozběhl, abych postříkal Jenny, a..."
Ozval se bzučák.
„To je hlavní vchod," řekla Anna.
„Důstojníku Kramitzi," řekla Monika, „mohl byste se zajít podívat, kdo to je?"
Důstojník Kramitz se výhružně podíval na Artura a vyšel z obývacího pokoje.
„Tak," řekla Monika Mattovi, „rozběhl ses, abys postříkal Jenny, a..."
A paní Herková po mně skočila a já jsem skočil na Jenny," řekl Matt, „teda vlastně, padnul jsem na Jenny."
Matt i Jenny zrudli.
„Promiň," řekla Anna, „myslela jsem, že jsi... nevšimla jsem si. Jsi v pořádku?"

„Jo, jen mi trochu teče krev z nosu," řekl Matt. „Děláte karate nebo něco podobného?"
Anna řekla: „Přinesu ti žínku."
Jenny řekla: „Já ji přinesu." Napadlo ji totiž, že Matt je docela hezký.
„Hovno mu přineseš," řekl Artur. „Vloupal se do mýho domu a rozbil mou televizi a já ho zažaluju a on mi za všechno zaplatí."
Do místnosti nahlédl důstojník Kramitz a řekl: „Tenhle chlapík říká, že tady má syna."
Za ním, v trenýrkách a tričku s nápisem Miami Vision a s vyděšeným výrazem stál Eliot Arnold a snažil se smést Rogera z rozkroku. Eliot se rozhlédl a zamířil rovnou k Mattovi.
„Matte," řekl, „jsi v pořádku?"
„Jo," řekl Matt. „Jen mi teče krev z nosu. Promiň, tatí.
Nenapadlo mě, že... Fakt se omlouvám."
„To je váš syn?" zeptala se Monika.
„Ano," řekl Eliot. „Jsem Eliot Arnold. Volal mi Andrew, Mattův kamarád, a říkal, že se tu vyskytly problémy, tak jsem hned skočil do taxíka."
„Aha," řekla Monika, „neexistující kamarád."
„Cože?" zeptal se Eliot.
„Ale nic," řekla Monika.
Artur Herk došel k Eliotovi, zastavil až těsně u něj a zeptal se: „Máte právníka?"
„Cože?" zeptal se Eliot.
„Na vašem místě bych si do prdele sehnal právníka,"
Upozornil Artur Eliota. „Váš syn mi rozbil televizi. Byla to Sony, s devětatřicetipalcovou úhlopříčkou."
„Pětatřicetipalcovou," řekla Jenny, která se právě vrátila s žínkou.
„Čubko," řekl Artur.
„Mohl by mi prosím někdo říct, co se tu stalo?" zeptal se Eliot.
„Chtěl jsem zabít Jenny," řekl Matt, „a její máma na mě skočila."
„Ahoj," řekla Anna a zamávala na Eliota. „Jsem Anna Herková. Nechtěla jsem mu ublížit."
„Ahoj," řekl Eliot a zamával na ni. „Poslouchejte, moc mě to mrzí. Tak jak mi to Matt líčil, jsem měl dojem, že je to jenom hra."
Anna s pochopením pokrčila rameny. „To víte, děti."
„Jo," souhlasil Eliot, „děti." Eliot si všiml, že Anna má neuvěřitelně zelené oči.
„Vaše dítě půjde do basy," řekl Artur Herk cestou k baru.
„Moniko?" řekl důstojník Kramitz.
„Co?" zeptala se Monika.
„Podívej se na tohle," upozornil důstojník Kramitz, ten případ už se mu zase začínal líbit. Seděl na bobku u televize a ukazoval na něco uvnitř zející díry, kde kdysi bývala obrazovka. Monika k němu přistoupila a zjistila, že ukazuje na malý, dokonale kruhový otvor v zadní části plastového pouzdra. Pohlédla za televizor a ve zdi spatřila stejný otvor. Obešla zeď na druhou stranu, kde byla jídelna; byl tam otvor ve zdi a další otvor našla na protější straně místnosti.
„Ježíši Kriste," řekla. Vrátila se do obývacího pokoje.
„No," řekla, „tak si znovu poslechneme, co se tu stalo, a tentokrát bych si ráda poslechla i něco o tom, kdo prostřelil tu televizi."
Artur Herk, který si právě naléval drink, prudce zvedl hlavu.
„Prostřelil?" zeptala se Anna. „Nikdo ji neprostřelil."
„Vždyť je to stříkací puška," připomněl Matt.
„Poslouchejte," řekla Monika, „ve zdi je díra od kulky a já chci teď hned slyšet, jak... Počkejte moment."
Monika se obrátila a přešla k oknu vedle posuvných dveří a chvíli tam stála a na něco se dívala. Eliot, Matt, Anna, Jenny a důstojník Kramitz přistoupili blíž, aby zjistili, nač se dívá. Ve skle byl čistý okrouhlý otvor.
„Ach bože," řekla Jenny.
„Je to díra po kulce?" zeptal se Eliot.
„Vypadá to tak," řekla Monika.
„Tak," řekl Matt, „to znamená, že touhle místností proletěla kulka? A my jsme byli u toho?"
„Ach bože," opakovala Jenny. Anna ji objala.
Artur Herk u baru zbledl.
„Matte," řekla Monika, „když jsi s tím svým neexistujícím kamarádem byl před domem, neviděl jsi nikoho jiného?"
„Ne," řekl Matt.
„Paní Herková," řekla Monika, „bydlí tady v domě někdo jiný kromě vás, vaší dcery a vašeho manžela?"
„No," řekla Anna, „vlastně... Můj bože, kde je Nina?"

Nina cítila pivo. Nebyl to nepříjemný zápach; vlastně jí připomněl otce, když přicházel v pátek pozdě večer z práce a ona mu sedávala na klíně a on jí zpíval a z dechu mu byla jemně cítit cerveza. Teď cítila pivo, ale nebyl to její otec; byl to někdo s jiným, vyšším hlasem, a říkal: „Jste v pořádku? Paní? Paní? Jste v pořádku?"
Nina otevřela oči a uviděla muže, ale nevykřikla, protože ten muž jí nenaháněl strach. Měl vousy a smutné hnědé oči, tak trochu jako pes Roger, a ona v nich viděla, že má i smutnou hnědou duši a že jí neublíží.
Puggy si říkal, že Nina je krásná. Prostě krásná jako anděl v modré noční košili nebo herečka v televizi. Nemohl uvěřit, že takhle krásná žena je na jeho stromě. Věděl - byl si jistý -, že ona nějak souvisí s tou flétnovou hudbou, protože ta

hudba byla stejně krásná jako ona. Nikdy doopravdy nemiloval žádnou ženu, nikdy s žádnou doopravdy nemluvil, ale byl přesvědčen, že tuhle ženu velmi miluje.
„Jste v pořádku?" zeptal se znovu.
„Sí," řekla Nina. „Ano."
Španělština, pomyslel si Puggy. Položil by za tu ženu život.
„Co se se mnou stalo?" zeptala se a opatrně si sáhla rukou na čelo, kde nahmatala velkou bouli.
„Ten chlap do vás vrazil," řekl Puggy.
„Seňor Herk," řekla Nina, „chtěl mě chytit."
Ať byl seňor Herk kdokoli, Puggy ho nenáviděl.
„Mám tu pusku," řekl Puggy.
„Pušku?" opakovala Nina. Vyslovila to jako „pušku".
Puggy si říkal, že to vyslovuje nádherné. Toužil po tom, aby ta žena zůstala na jeho stromě navždy a vyslovovala a vyslovovala.
„Pušku, co měl ten druhý chlap," řekl Puggy. „Mám ji."
„On tu byl ještě druhý chlap?" zeptala se Nina.
„Byli tu dva chlapi," řekl Puggy. „Ale jsou pryč."
Nina se rozhlédla. Ležela na něčem tvrdém a rovném, asi na dřevěné plošině, ale byla venku a všude kolem ji obklopovaly větve.
„Kde to jsem?" zeptala se.
„Na mém stromě," řekl Puggy.
Nina se posadila a viděla, že je opravdu na stromě.
„No," řekl Puggy, „není to vlastně můj strom. Ale bydlím tady."
„Jak jsem se sem dostala?" zeptala se Nina.
„Vynesl jsem vás sem," řekl Puggy a vzpomněl si, jak příjemné teplé bylo její tělo na jeho rameni. „Doufám, že jsem... Chci říct, nebyl jsem..."
„Ne, ne," řekla Nina. „To je v pořádku. Pomohl jste mi.
„Muchas gracias. Děkuju vám." Usmála se na něj. Měla velice bílé zuby.
Puggy nebyl nikdy v životě šťastnější, dokonce ani tenkrát, když byl malý a otec, který s nimi tehdy ještě bydlel, ho vzal na karneval dobrovolných hasičů a nechal ho jezdit na autodromu, pil jedno pivo za druhým a smál se a dával chlapíkovi od autodromu peníze a říkal: „Nechtě ho svézt ještě jednou!" To byl dosud jeho nejlepší zážitek, ale teď mu bylo ještě lépe, když se na něj usmíval ten televizně krásný anděl.
„Nino!" dolehl sem tmou hlas od domu.
„Ay Dios," řekla Nina. „La seňora!"
Nina, pomyslel si Puggy.
„Už musím jít," řekla Nina.
„Nino!" zavolal znovu hlas.
„Nino," řekl Puggy, aby si to vyzkoušel.
Nině se líbil způsob, jak to řekl. „Jak se jmenuješ ty?" zeptala se.
„Puggy."
„Puggy," řekla. Vyslovila to „Pugí". Puggy měl dojem, že se vznese.
„NINO!" zavolal znovu hlas. teď zněl trochu vystrašeně a trochu se přiblížil.
„Už musím jít," řekla Nina znovu.
„Dobře," řekl Puggy. Byl zvyklý na to, že lidé museli odcházet. Napřáhl ruku a Nina se jí chytila a on jí pomohl vstát a ona cítila, jakou má sílu. Doufala, že se mu její ruka nezdá příliš hrubá. Měla upracované ruce.
Ale Puggymu se její ruka líbila a líbilo se mu, jak uchopila jeho ruku, byl to pevný stisk, když jí pomáhal na nižší větev, pak slezl kousek za ní a pomohl jí na zem. Skočil dolů vedle ní a pak stáli a dívali se na sebe. Byli přesně stejně vysocí.
„NINO!" zavolal hlas, teď už bylo jasně slyšet, že se k nim blíží.
„Asi nevědí, že bydlím v jejich stromě," řekl Puggy.
„Dobře," řekla Nina. Nikomu to neřekne.
„Nino," řekl Puggy a snažil se vymyslet, jak jí říct, že ji miluje.
„Ano?" řekla.
„Obvykle bývám tady," řekl.
„Dobře," řekla. Dotkla se jeho paže a chvíli na ní nechala ruku. Pak se obrátila a odcházela, trochu vrávoravě, za volajícím hlasem, a Puggy tam stál a díval se za ní a pořád ještě cítil její ruku na paži.

Henry nechtěl volat z mobilu. První telefonní budku našel na Grand Avenue v Coconut Grove. Nebylo to zrovna nejbezpečnější místo pro bílého muže ve středním věku s rolexkami na ruce, ale Henry neměl na vybranou.
Leonard, ještě pořád omámený, s úpornou bolestí v hlavě, zůstal v autě, natažený na zadním sedadle. Henry vystoupil, hodil do automatu čtvrťák a vytočil číslo, které měl napsané na papírku. Z prázdného staveniště na druhé straně čtyřproudové ulice ho pozorovali tři mladíci.
Telefon zazvonil.
„Prosím," řekl hlas na druhém konci.
„Byl tam ještě jeden střelec," řekl Henry.
Chvíli bylo ticho, pak hlas řekl: „Jak to myslíte?"

Tři mladíci vykročili přes Grand Avenue, velmi ledabyle, přímo k Henrymu.
„Myslím to tak, že tam byl ještě jeden střelec, tak to myslím," řekl Henry.
„Kdo?" zeptal se hlas.
„Myslel jsem si, že to možná víte," řekl Henry.
Tři mladíci se uprostřed ulice rozdělili. Jeden se k Henrymu blížil zleva, druhý zprava a jeden směřoval přímo k němu. Pořád se pohybovali velmi ledabyle.
Hlas v telefonu řekl: „Ať to byl kdokoliv, my jsme to nebyli." A potom: „Vyřídili jste tu práci?"
„Ne," odpověděl Henry.
„Vyřídil ji ten druhý střelec?"
„Ne."
„Takže vy mi tady tvrdíte, že tam byli dva střelci, a náš člověk si klidně odešel?"
Tři mladíci se zastavili asi dva metry od Henryho a vytvořili kolem něj trojúhelník.
„Vydržte chvilku," řekl Henry. Upustil papírek s telefonním číslem a pak se sehnul, jako by ho chtěl zvednout. Místo toho vytáhl z kotníkového pouzdra pistoli, narovnal se a namířil na jednoho ze tří mladíků, který vypadal jako jejich šéf, protože stál nejblíž k němu a měl nejplandavější kalhoty. Henry zvedl obočí, aby mu naznačil, hele, teď ne, jasný?
Šéf uznale kývl na pistoli a na celkově klidné Henryho pohyby. Obrátil se a ledabyle odcházel zpátky na druhou stranu Grand Avenue, následován oběma zbylými mladíky.
„Haló?" ozval se hlas v telefonu.
„Náš člověk neodešel," řekl Henry. „Spíš se odplazil,když ten druhý střelec vyběhl jako Vinnetou, a pak na Vinnetoua skočila manželka našeho člověka a pak přijeli poldové." Henry se rozhodl vynechat, aspoň prozatím, tu část, kdy ho ten chlapík ze stromu připravil o pušku.
V telefonu bylo chvíli ticho.
„Musíme si promluvit," řekl hlas.
„To jste řekl správně," souhlasil Henry.

Policejní detektiv jménem Harvey Baker přijel a důkladně se vyptával Herkových, jestli je nenapadá, proč by je někdo chtěl zastřelit. Anna neměla ani ponětí. Artur tvrdil, že to byli pravděpodobně nějací zatracení kluci, protože všichni zatracení kluci mají v dnešní době zatraceně moc zbraní. Detektiv Baker nevěřil, že mu Artur říká pravdu. Připomněl, že policisté nemohou chránit lidi. kteří nespolupracují. Artur prohlásil, že si myslí, že policisté nedokážou chránit ani vlastní zadky. Detektiv Baker cítil, jak v něm klíčí sympatie vůči tomu, kdo střílel, ať to byl kdokoli.
Nina také příliš nepomohla. Detektiv Baker jí vysvětlil, za pomoci Moniky, která překládala, že ho nezajímá legálnost jejího pobytu ve Spojených státech, ale ona nechtěla mít s policií vůbec nic společného. Řekla jenom, že slyšela hluk, vyskočila z okna, přeběhla přes dvorek a narazila do zdi. Nic neviděla; nic neslyšela. Nuda.
Detektiv Baker dospěl k názoru, že tohle bude zřejmě jeden z případů, kdy někdo vystřelí z pušky a nikdy se nepřijde na to, kdo to byl nebo proč to udělal, což je v Miami poměrně normální. Aby dodal Anně Herkové pocit většího bezpečí, bloumal chvíli po zadním dvorku, za Rogerovy pomoci, ale nic nenašel, a ani to neočekával. Řekl Berkovým, že bude to střílení dál vyšetřovat, což každý pochopil tak, že to střílení dál vyšetřovati nebude.
Detektiv Baker se rozhodl, že Matta nedá zavřít, částečně díky prosbám Anny Herkové, která se ještě pořád cítila provinile kvůli tomu, jak tloukla Mattovi hlavou o zem. Důrazně ovšem připomněl, že vlézt někomu v noci v Miami na zadní dvorek s věcí, která vypadá jako opravdová puška, je, bez urážky, hloupější než psí hovno. Malt detektiva ujistil, že si z toho vzal ponaučení.
Jakmile policie odešla, obrátil se Artur k Eliotovi a řekl: „Tak, teď vy a váš spratek zatraceně zmizíte a už vás tu nikdy nechci vidět."
„Taky jsem vás rád poznal," odvětil Eliot.
„Vyprovodím vás," řekla Anna Eliotovi. Zamířili do předsíně, následováni Mattem, Jenny a Rogerem.
Venku Matt řekl: „Zajdu pro autu." K Jemný řekl: „Už jsi někdy jela v opravdovém kiu?"
„Je to můj životní sen," řekla Jenny a oba vykročili k brance následováni Rogerem pro případ, že by šli pro něco k žrádlu.
„Sarkasmus," řekl Eliot. „Nevím, kde se ho naučili."
„Určitě ne od rodičů," řekla Anna.
„Poslouchejte," řekl Eliot. „Je mi opravdu líto..."
„Ne," řekla Anna. „Mně je líto, že jsem ztloukla Matta, a je mi líto, že je můj manžel takový idiot."
„No," řekl Eliot, „pravděpodobně ho rozrušila ta kulka."
„Ne," řekla Anna, „je to idiot."
Eliot se na ni chvíli jenom díval, protože s ní v duchu souhlasil, že je Artur idiot. A navíc měla úžasné oči.
„Poslouchejte," řekl konečně, „pokud pro vás můžu něco udělat... chci říct, samozřejmě ne ohledně vašeho manžela, chci říct, ohledně té kulky..."
„Vzala jsem si ho, když byla Jenny ještě malá," řekla Anna, „a první manžel mé nechal úplné bez peněz a já jsem se musela přestěhovat do neuvěřitelně příšerného bytu a neměla jsem práci. Artur tehdy ještě tolik nepil a vypadal tak... solidně a já... já jsem byla zoufalá."
„Panebože," řekl Eliot.
„Nevím, proč vám to vlastně povídám," řekla.
„To je v pořádku," řekl Eliot. Byl rád, že mu to povídá.
„Pořád hledám v telefonním seznamu rozvodové právníky," řekla. „Někdy dokonce zavolám, ale když zvednou telefon,

zavěsím, protože... chci říct, já to chci udělat a vím, že to musím udělat, ale taky znám Artura a vím, že mi to pořádně znepříjemní. Zbije mě i Jenny. A navíc si pořád představuji, jak jsme zpátky v tom hrozném bytě."
„Panebože," řekl Eliot. Uvažoval, co by asi řekla jeho bytu.
„Znamená to, že jsem pitomá?" zeptala se.
„Ne!" řekl Eliot.
„Promiňte," řekla. „Už vás s tím nebudu otravovat, slibuju."
„Ale prosím vás," řekl. „Jsem vám kdykoliv k dispozici."
„Díky," řekla. Dotkla se jeho paže. Jú!
Chvíli tak stáli, oba trochu rozpačití, ale nikdo nechtěl narušit kouzlo okamžiku, a potom...

Chci tvý sexy šůšů!
Chci tvý sexy šůšů!

Za zvukem dunivých basů se vynořilo kia a vjelo na příjezdovou cestu, trochu příliš rychle, jako vždycky, když za volantem seděl Matt. Se zaskřípěním zastavilo. Jenny vystoupila a Matt ji následoval, v ruce cédéčko.
„Chceš si ho půjčit?" zeptal se.
„Jasně, díky," odpověděla Jenny. „Miluju Sperma." Ve skutečnosti už tohle cédéčko měla; půjčovala si ho, aby ho mohla vrátit, a tak se s Mattem znovu vidět. Když od něj přijímala cédéčko, jejich ruce se dotkly. Jú!
„Budu řídit," řekl Eliot a Matt neodporoval, takže Eliotovi bylo jasné, že se buď právě zamiloval, nebo má otřes mozku.
Několik vteřin stáli všichni čtyři u auta.
„No," řekl Eliot Anně, „tak se mějte."
„Mějte se," řekla Anna Eliotovi.
„Měj se," řekla Jenny Mattovi.
„Měj se," řekl Matt Jenny.
„Sedni," řekla Jenny Rogerovi, který zjišťoval, Jestli cédéčko není k žrádlu.
Cestou řekl Eliot ve snaze udělit Rodičovské Poučení:
„Poslouchej, Matte, asi bys..."
„Já vím," řekl Matt.
„No," řekl Eliot, „asi bys neměl..."
„Já vím." řekl Matt.
„Dobře, dobře," řekl Eliot, „ale tvoje matka..."
„Tatí, říkal jsem, že to vím," řekl Matt.
„Tak dobře," řekl Eliot.
Odmlčeli se a každý v duchu shrnoval události dnešního večera. U Herkových se Anna, Jenny a Nina věnovaly téže činnosti, stejně jako Puggy na svém stromě. Ve všech případech byly závěry překvapivě příjemné, když uvážíme, že večer začal tím, že někdo chtěl zjevně někoho zabít.
Artur Herk si byl zatraceně jistý, že ví, kdo chtěl koho zabít, a jeho myšlenky nebyly vůbec příjemné. Uvažoval o celé situaci a rozhodl se, co udělá. Nalil si další drink a na telefonu u minibaru vytočil číslo.
„To jsem já," řekl člověku na druhém konci. „Jo." Napil se a díval se na otvor po kulce.
„Poslouchejte," řekl, „potřebuju řízenou střelu."

Čtyři

„Měla by se víc předklánět," řekl Zatracený Tlustý Hloupý Zákazník, „aby bylo vidět víc koz."
„Dobrý nápad, víc koz," řekl Eliot a předstíral, že si dělá poznámky. Byl příliš unavený na to, aby se hádal. Měl za sebou dlouhou noc: ve dvě hodiny ráno dovezl Matta domů a pak pětačtyřicet minut poslouchal výčitky své bývalé ženy Patty. Patty nebyla zrovna vyčítavý typ, ale na první pohled poznala Hloupé Rodičovské Rozhodnutí.
„Ty jsi o tom věděl?" zeptala se Patty. „Ty jsi věděl, že chce vniknout do dvora cizího člověka s puškou, v Miami, a dovolil jsi mu to?"
„Byla to stříkací puška," řekl Eliot, na což Patty obrátila oči v sloup takovým způsobem, že se divil, že jí nevypadnou na podlahu. Patty byla vždycky dospělejší než Eliot; to bylo jedním z hlavních důvodů, proč se rozvedli.Eliot toho pak už moc neřekl. Jen tam stál a poslouchali výčitky, protože věděl, že Patty má pravdu: je nekompetentní rodič, který svému synovi dovolil, aby se dostal do nebezpečné situace. Byl také (to mu Patty připomněla tiše, tak, aby to Matt neslyšel) pět měsíců pozadu s placením výživného.
„Omlouvám se," řekl Eliot na odchodu. „Pracuju, jak můžu."
Já vím," řekla Patty. „To mi právě dělá starosti."
Cestou domů Eliot zvážil svou situaci: selhal jako manžel i jako rodič; jeho práce je k smíchu: nemá žádné vyhlídky; jezdí v kiu. Proti veškerým svým instinktům přinutil svůj mozek, aby uvažoval prakticky, a snažil se vymyslet nějaký logický, uskutečnitelný plán, s jehož pomocí by si srovnal život do latě, a mozek přinesl řešení: sebevražda. Napíše dopis na rozloučenou - zábavný, ale hluboce dojemný -, pak si oblékne čisté spodní prádlo a vrhne se dolů z malého balkónu svého malého bytu, hlavou rovnou na parkoviště, možná se trefí přímo na Trans Am ročník 1987 toho pitomce z bytu číslo 238, který si každou noc pouští na plné pecky svou stereo věž Death Star, a všechny jeho problémy budou rázem vyřešeny. Jeho životní pojistka pokryje Mattovo vysokoškolské vzdělání. Na jeho pohřbu si budou smuteční hosté připomínat ty nejlepší články, které napsal, a budou o něm říkat, že byl „problémový", ale „skvělý".

Těmihle myšlenkami se Eliot utěšoval, dokud si nevzpomněl, že má takový strach z výšek, že by z balkónu nikdy v životě neskočil. Když si tam na přenosném grilu ohříval párky, dokonce se ani nedokázal podívat přes zábradlí. Takže se rozhodl, že bude dál ve všem selhávat.
Do svého bytu se dostal až po třetí hodině ráno a další čtyři hodiny pil černou kávu a dával dohromady svůj návrh reklamy na pivo Kladivoun, který měl mít hotový dnes dopoledne. Chtěl vymyslet tak originální a kreativní myšlenku, že i Zatracený Tlustý Hloupý Zákazník pozná, jak je skvělá. Ale jelikož bylo příliš pozdě a on byl příliš unavený, rozhodl se, že se spokojí s velkými kozami.
„Jsem kurva, jasný?" opakoval si při práci průběžně.
"Vadí ti to?"
A proto když příštího rána Zatracený Tlustý Hloupý Zákazník vešel do Eliotovy kanceláře, s pětačtyřicetiminutovým zpožděním, aniž by byl zaklepal nebo za sebou zavřel dveře, spatřil na stojanu, vyvedená velkými písmeny, tato slova:

KLADIVOUN VÁM DÁ RÁNU JAKO KLADIVEM!

Pod těmito slovy byla ilustrace, kterou Eliot vytvořil na počítači tím, že zmanipuloval několik fotografií, které v podstatě ukradl z Internetu. Ilustraci tvořil naolejovaný svalnatý usmívající se kulturista na motorovém člunu, který přijímal pivo Kladivoun od nadmíru vyvinuté krásky v bikinách velikosti spirály DNA, z nichž se vzdouvala dvě očividně umělá ňadra velikosti volejbalových míčů.
Postavy na obrázku měly každá jiné měřítko, protože Eliot nevěděl, jak správně pracovat s počítačovým programem, a nemohl si přečíst příručku, protože nenašel své brýle na čtení. Takže kulturista vypadal ve srovnání s kráskou komicky drobný, jako naolejovaná svalnatá usmívající se lasička; každé z krásčiných ňader bylo větší než jeho hlava. Láhev s pivem připomínala velikostí hasicí přístroj. Bylo to neuvěřitelně špatné výtvarné dílo, takže Zatracený Zákazník dospěl k názoru, že je vynikající, až na to, že požadoval víc koz.
„Vidíte to?" řekl Eliotovi. „Vidíte ten rozdíl?"
„No," řekl Eliot, „já..."
„Jsou tam KOZY! Místo RYBY!" zdůraznil Zatracený Zákazník. „Chápete to? Rozumíte, co vám říkám?"
„No," řekl Eliot, „já..."
„Zeptejte se kteréhokoliv chlapa, co chce, jestli kozy, nebo ryby, a uvidíte, co vám odpoví," řekl Zatracený Zákazník a začal se zvedat k odchodu.
„Myslím, že..."
„ŘEKNE VÁM, ŽE CHCE KOZY!" řekl Zatracený Zákazník.
Autorizovaný veřejný účetní ze sousední kanceláře se Zjevil v Eliotových dveřích, plných pět vteřin na Elita zíral a pak mu zabouchl dveře.
Tak dobře," řekl Eliot, „když už jsme se dohodli na konceptu, musíme si promluvit o rozmístění, ale nejdřív...
„Bydlí tady někde blízko?" zeptal se Zatracený Zákazník a ukázal tlustým prstem na vyvinutou krásku.
„Ne," řekl rychle Eliot. „Bydlí... bydlí v... eh... Uruguay i."
„V Uruguay!?" opakoval Zatracený Zákazník. „V Uruguay! mají takový kozy?"
„Jo, jsou tím známí," řekl Eliot. „Všichni říkají: .Uruguay: Hlavní Město Ňader'. Poslechněte, myslím, že bychom si měli promluvit o vašem, chci říct, o mém honoráři, protože..."
„Jak daleko je Uruguay?" zeptal se Zatracený Zákazník. „Není to v ty, jak se to řekne, Evropě?"
„Ne," řekl Eliot, „je to v Latinské Americe. Jde o to, že jsem vám poslal několik účtů, ale..."
„V Latinské Americe?" řekl Zatracený Zákazník a se zájmem si prohlížel vyvinutou krásku. „Chcete mi tvrdit, že to je jihoameričanka?"
„Poslouchejte," řekl Eliot, „opravdu bychom si měli promluvit o mém..."
„Kolik?" zeptal se Zatracený Zákazník a nespouštěl oči z vyvinuté krásky.
„No," řekl Eliot, „nebyla žádná záloha, chci říct, byla záloha, chci říct, poslal jsem vyúčtování zálohy, ale vy Jste vůbec, chci říct, pokud není v poště, ale..."
„Kolik?" řekl Zatracený Zákazník a obrátil se na Eliota.
„Tady," řekl Eliot a podal mu účet.
Zatracený Zákazník se na něj podíval.
„Dvanáct set dolarů?" řekl.
„No," řekl Eliot, „uvědomte si..."
„Dvanáct set dolarů?" řekl Zatracený Zákazník. Každý měsíc utrácel přes dvanáct set dolarů jen za vosk na vlasy. Ale nesmírně rád se díval na lidi, kteří potřebovali jeho peníze. Měl z toho téměř sexuální potěšení.
„No," řekl Eliot, „je to velmi rozumná cena, chci říct, když uvážíte..."
Eliot se zarazil, i když ho ten druhý nepřerušil, protože k jeho úžasu už Zatracený Zákazník vytahoval šekovou knížku a pero. Bylo to tlusté pero. Zatracený Zákazník, který cítil Eliotovu zoufalou naději, vypisoval šek s okázalou pomalostí; pak ho pomalu vytrhl a několikrát jím poklepal o tlustou dlaň, a než ho Eliotovi podal, dlouze se na něj díval.
Eliot pohlédl na šek.
„To je čtyři sta dolarů," řekl.
„Dovolte mi otázku," řekl Zatracený Zákazník. „Čí nápad to byl?" Mávl tlustou rukou směrem k reklamě na pivo.
„No," řekl Eliot, „mluvíme tady o určitém investovaném čase, který..."
„KDO VYMYSLEL TEN NÁPAD S KOZAMA?" řekl Zatracený Zákazník. Venku na chodbě práskly dveře; Eliot věděl, že to je autorizovaný veřejný účetní, který se vydal hledat správce budovy.

„Vy," řekl Eliot.
„Vidíte na tom obrázku nějakou rybu?" zeptal se Zatracený Zákazník.
„Ne," řekl Eliot.
„Jak já to vidím," řekl Zatracený Zákazník, „ten nápad jsem vymyslel já. Byl to MŮJ nápad,"
Eliot pohlédl na šek, pak na groteskní reklamu na pivo a potom znovu na Šek. Díval se na šek několik vteřin. Když konečně promluvil, ani nevzhlédl.
„Oukej," řekl.
Zatracený Zákazník se tlustě zasmál a obrátil se zpět k reklamě,
„Takový kozy," řekl a potřásl hlavou, „u ženský z Jižní Ameriky." Pak, aniž se rozloučil nebo zavřel dveře, vyšel ven.
Eliot se ještě pořád díval na šek.
„Jsem kurva," oznámil své kanceláři.
Zazvonil telefon a Eliot měl chuť ho nezvednout, protože to pravděpodobně bude správce budovy, který mu sdělí, že a) vyrušuje ostatní nájemníky a b) je dva měsíce
pozadu s placením nájemného. Ale také to mohl být Matt. Takže zvedl sluchátko,
„Eliot Arnold," řekl unaveně.
„Ahoj," řekl ženský hlas a Eliotovi poskočilo srdce.
„Tady Anna Herková. Ta žena, co zbila vašeho syna."
„Ahoj!" řekl Eliot a představil si její oči.
„Jak se má Matt?" zeptala se Anna. „Je v pořádku?"
„Jistě, je v pořádku," řekl Eliot. „Je to puberťák."
„Mrzí mě to," řekla Anna.
„To nic," řekl Eliot. „Vyroste z toho, pokud ho do té doby nikdo nezastřelí."
„Ne," řekla Anna se smíchem. „Mrzí mě, že jsem na něj skočila. A skutečně mě mrzí, že jsem vás včera obtěžovala svými problémy. Neměla jsem to dělat."
„To je v pořádku," řekl Eliot.
„Každopádně," řekla Anna, „volám nejen proto, abych se vám znovu omluvila, ale taky proto, abych se zeptala, jestli jste neztratil brýle na čtení."
„Vlastně," odpověděl, „jsem je ztratil."
„Mají obroučky z rohoviny?" zeptala se.
„Jo."
„Vyrobené v Tchaj-wanu?"
„A koupené za čtyři dolary devadesát v drogerii Eckerd."
„No," řekla Anna, „tak ty jsem neviděla."
Eliot se zasmál.
„Ne, vážně," řekla, „našla jsem je v obýváku a chtěla bych vám je vrátit."
„To nemusíte," řekl Eliot, „chci říct, jsou to jen laciné..."
„Opravdu," řekla, „chci to udělat."
Jú!
„Dobře," řekl Eliot.
„Jste v Grove, že?" řekla.
„Ano."
„Já tam mám odpoledne nějaké vyřizování, tak jsem si říkala, že bych se u vás mohla zastavit."
Eliot se rozhlédl po své malé, ponuré, neúspěšně vyhlížející kanceláři, jejímž nejpůsobivějším momentem, byla vyvinutá kráska.
„No," řekl, „co kdybychom, chci říct, pokud jste ještě nejedla, tak bychom mohli, chci říct, mohli bychom si někam zajít."
„Vy mě zvete na oběd?"
„Tak jsem to nemyslel, chtěl jsem říct, co kdybyste radši..."
„Pozvání na oběd, to zní báječně."
Jú!
„Znáte Taurus?" zeptal se.
„Jistě."
„Hodilo by se vám to v jednu?"
„V jednu mi to dokonale vyhovuje."
„Výborně! Tak se tam sejdeme."
„Dobře. Mějte se."
„Mějte se."
Eliot zavěsil, díval se na telefon a říkal si: Rande! Skoro!
Pak si pomyslel: Je to vdaná žena a chce ti jenom vrátit brýle a ty jsi ztracená existence.
Ale přesto se cítil absurdně šťastný, když zamykal dveře své kanceláře a odcházel - zadním schodištěm, aby se vyhnul setkání se správcem budovy - do banky inkasovat šek od Zatraceného Zákazníka, aby měl na oběd.

Henry a Leonard se sešli se svým kontaktem z Penultimate v drahé restauraci v Brickell Avenue, která se jmenovala

Dunley's a byla vyzdobená tak, aby vypadala jako exkluzivní pánský klub, se spoustou dubového dřeva a napodobenin starých maleb. Byla oblíbená u obchodníků, kteří chtěli udělat dojem na své klienty tím, že jim koupí steak velikosti šetlandského poníka.
Kontakt z Penultimate byl muž jménem Luis Rojas, jehož titul zněl: ředitel pro speciální operace. Sedli si do rohu, poblíž stolu, kde čtyři právníci hlasitě hovořili o golfových holích. Henry a Luis Rojas tiše hovořili; Leonard, ještě stále omámený z té srážky se zdí, většinu času žvýkal.
„Můj zaměstnavatel si dělá starosti," řekl Rojas Henrymu.
„Opravdu?" zeptal se Henry a ukrojil kus steaku.
„Ano," řekl Rojas, „dělá si velké starosti a chce vědět, kdy dokončíte tuhle práci."
„Já chci taky vědět pár věcí," řekl Henry. „Například kdo je ten chlap, který tam pobíhal s puškou, a kdo je ten chlap, který na mě skočil ze stromu."
„Jaký chlap na vás skočil ze stromu?" zeptal se Rojas.
„To bych právě chtěl vědět," řekl Henry. „Pozval jste si nás sem a řekl jste nám, že je to jednoduchá práce, jako vždycky. Že ji vyřídíme a zmizíme, jako vždycky. Říkal jste, že nikde nebudou žádní bodygardi. A najednou do domu vrazí Vinnetou a na hlavě mi přistane Tarzan."
„Zapomněl jsi na tu ženskou," řekl Leonard mezi dvěma sousty.
„Ženskou?" zeptal se Rojas.
„U zdi s Tarzanem," řekl Leonard. „Byla tam ženská."
Rojas chvíli přemýšlel.
„Poslouchejte," řekl. „Jak jsem vám řekl, můj zaměstnavatel si dělá velké starosti a nesmírně mu záleží na tom, abyste tu práci dokončili. Ale také si dělá starosti s tím. kdo jsou ti ostatní lidé a proč se do toho pletou. Takže by se rád dověděl všechno, co zjistíte, a samozřejmě očekává, že vyřídíte tu práci."
Čtyři právníci u sousedního stolu popíjeli koňak a zapalovali si doutníky.
„Oukej," řekl Henry a ukrojil si další kus steaku. „Tu práci vyřídíme a můžeme zkusit zjistit něco o Vinnetouovi a Tarzanovi. Ale vy svému šéfovi řeknete, že za prvé budeme potřebovat trochu času, abychom se mohli porozhlédnout po okolí a prohledat všechny stromy, rozumíte? A za druhé to bude znamenat vyšší cenu."
Právníci usilovně dýmali z doutníků; od jejich stolu se šířil hustý oblak kouře.
„Kolik?" zeptal se Rojas.
„Omluvte mě," řekl Henry a položil vidličku. Vstal ze židle, došel k sousednímu stolu, tam se zastavil a čekal, až se právníci přestanou bavit a podívají se na něj.
„Pánové." řekl Henry, „nevadilo by vám, kdybyste zhasli ty doutníky?"
Právník po Henryho levici, Právník A, uklonil hlavu do strany a nasadil přehnané nechápavý výraz, jako by byl pořádně neslyšel.
„Prosím?" zeptal se.
„Ptal jsem se," řekl Henry, „jestli by vám nevadilo, kdybyste zhasli ty doutníky."
„Vlastně si myslím, že by mi to vadilo," řekl Právník A. Právníci B, C a D to odměnili uznalými úsměvy.
„Ptal jsem se proto," řekl Henry, „že vás to možná ještě nikdy nenapadlo, ale kdykoli si tyhle věci zapálíte", musí všichni okolo čichat váš kouř. Já mám támhle na stole pěkný newyorský biftek, stál mě dvacet sedm padesát a chutná, jako bych jedl doutník."
„Poslouchejte, Aci," řekl Právník B. „Za prvé v téhle restauraci není zákaz kouření. A za druhé jste to trochu přehnal."
„Oukej." řekl Henry, „za prvé se nejmenuju Ace. A za druhé jsem nemluvil o zákazech. Mluvil jsem o slušných způsobech. V téhle restauraci není zákaz prdění, a přesto to neudělám, protože to není slušné. Ostatním by to kazilo chuť k jídlu, víte? Chci tím jen říct, že já nekazím chuť k jídlu vám, tak vy ji nebudete kazit mně. Takže vás ještě jednou slušně žádám, abyste zhasli ty doutníky."
„Myslíte to vážně?" zeptal se Právník C přes stůl.
„Ano," řekl Henry.
„To je neuvěřitelné," řekl Právník C ke kolegům. „Vy, tomu pánovi věříte?"
„Poslouchejte. Aci." řekl Právník D k Henrymu. „Jsme platící zákazníci a náhodou nám chutnají doutníky, a pokud se vám to nelíbí, tak jděte do prdele."
„To je pravda, Aci," řekl Právník A. Potáhl z doutníku, pak si ho přidržel mezi palcem a ukazovákem, obrátil se k Henrymu a vyfoukl mu do obličeje dlouhý proud hustého dýmu. Henry se ani nepohnul.
Když Právník A dofoukal, řekl: „Tak poslouchejte, Aci, co kdybyste uhhh..."
Právník A už nedořekl, co by měl Henry udělat, protože Henry mu položil ruku na rameno a stiskl. Zdálo se, že nevyvíjí nijak přehnanou sílu, ale Právník A ztuhl.
„Uhhh," řekl znovu.
Henry vzal druhou rukou doutník Právníka A a uhasil mu ho v koňaku. Ostatní právníci poposedli, jako by chtěli vstát a něco říct, ale Henry na ně po řadě - B, C, D - pohlédl a všichni zůstali na místech.
Henry pustil Právníka A, který se chytil za rameno a zasténal. Došel kolem stolu k Právníkovi B, který sebou prudce cukl, když mu Henry jemně, ale rozhodně odebral doutník a hodil mu ho do koňaku. V tu chvíli Právníci C a D uhasili doutníky naprosto bez cizí pomoci.
„Děkuji vám, pánové," řekl Henry.
Právník D, který sedel nejdál, řekl: „Uvědomujete si, že jste právě spáchal trestný čin přepadení?"
„Já vím," řekl Henry a zavrtěl hlavou. „Ještě chybělo, abych někoho uhodil."
Pak se vrátil ke svému stolu, posadil se a pokračoval v krájení steaku. „Řekněte svému šéfovi," obrátil se k Rojasovi,

„že to bude dalších deset. Pro každého." Rojas předstíral, že o tom přemýšlí, přestože to byla v podstatě cifra, kterou chtěl navrhnout sám.
„Dobrá," řekl, „ale uvědomte si, že můj zaměstnavatel chce, aby ta práce byla dokončená co nejdřív."
„Věřte mi," řekl Henry, „že nechceme v tomhle městě zůstat ani o chvilku déle, než musíme."
„Tos vystihnul úplně přesně," řekl Leonard mezi dvěma sousty.

Puggyho probudil zvuk andělského hlasu.
„Puggy," volal ten hlas tiše. Pugí.
Puggy se překulil na břicho a vykoukl přes okraj plošiny. Stála tam, v modré uniformě, a vzhlížela k němu. Usmála se, když ho spatřila. Byla krásná. I ze stromu Puggy viděl, že má všechny zuby.
„Nesu ti něco k jídlu," řekla. Nésu ti něco k jídlu.
Puggy začal slézat ze stromu. Nina se zachichotala.Rychle se vrátil na plošinu a vklouzl do kalhot. Pak teprve slezl dolů.
„Ahoj," řekl, když seskočil na zem. Zalitoval, že nevlastní zubní kartáček.
„To je pro tebe," řekla a podala mu papírový talířek se sendvičem.
Bylo to krocaní maso na bílém chlebu s majonézou, salátem a nakrájeným rajčetem. Bylo to to nejpečlivěji připravené jídlo, jaké kdy Puggy dostal.
„Díky, žes mi pomohl," řekla Nina.
Puggy se podíval na ten nádherný sendvič - byl u něj dokonce složený ubrousek - a pak na Ninu.
„Poslouchej," řekl, „já tě miluju."

„Tak ty mi tu chceš vykládat," řekl Mattovi Evan Hanratty, organizátor hry Zabiják, „že tě zmlátila její máma?Její máma?"
Stáli v tělocvičně Jihovýchodní střední školy, která se od 11.15 do 13.35 proměňovala v pomocnou jídelnu Jihovýchodní střední školy, což znamenalo, že tu jídlo chutnalo ještě víc po nevypraných suspenzorech než jinde.
„Skočila na mě zezadu," řekl Mátí. „A byly na mě dvě. A já jsem nechtěl mlátit ženský."
„Vypadá to, že tebe ty ženský zmlátily pořádně," řekl Evan a prohlížel si Mattův dolní ret.
„No. hodně mi pomohl můj sekundant," řekl Matt.
„Hele," řekl Andrew, „mysli si o mně, že jsem blázen, ale když někdo začne střílet, tak mizím."
„Vy víte určitě, že se tam střílelo?" zeptal se Evan.
„Měl jsi vidět tu televizi," řekl Matt. „Vypadala jako hromada televizních molekul."
„Do prdele," řekl Evan.
Všichni nad tou myšlenkou chvíli hloubali.
„Takže," řekl Malt, „tohle se jako zabití Jenny nepočítá?"
„Ne," řekl Evan. „Musíš ji postříkat. Na to jsou pravidla. Když necháme lidi sbírat body za to, že se budou válet po podlaze, tak tu za chvíli budeme mít anarchii."
„Když už mluvíme o válení po podlaze," řekl Andrew, „jaký to bylo?"
„Jo," řekl Evan. „Jaký to bylo? Chci říct, jestli je Jennyina máma aspoň trochu podobná Jenny..."
„Což je," poznamenal Andrew.
„Tak jaký to bylo?" zeptal se Evan.
„Drž hubu," řekl Matt.
„Hele, jáá se jenom ptám," řekl Evan. „Nemusíš hned..."
„Chtěl jsem říct, drž hubu, jde sem Jenny," řekl Matt.
Jenny opravdu mířila přímo k nim. To bylo dost neobvyklé, protože Matt, Andrew a Evan seděli v té části jídelny, kde obvykle sedávali Kluci, Kteří Jsou Chytří, Ale Neúčastní Se Školních Aktivit A Trochu Se Vytahují. Jenny sedávala v části vyhrazené Hezkým A Velmi Oblíbeným Dívkám; dívka z téhle části se obvykle nevyskytovala v žádné jiné části, s výjimkou části vyhrazené Klukům, Kteří Sportují a nebo Vydávají Školní Časopis.
„Ahoj," řekla Jenny Mattovi.
„Ahoj," řekl Matt.
„Bolí to?" zeptala se a ukázala na Mattův dolní ret.
„Ani ne," řekl Matt.
„Možná," řekl Evan, „by to bolelo ještě míň, kdybys ho políbila."
„Drž hubu," řekl Matt. Pak se obrátil k Jenny: „Je u vás doma všechno v pořádku?"
„No, máma je ještě dost rozhozená kvůli tomu střílení," řekla Jenny. „Ale ten polda říkal, že to asi udělal nějaký cvok, co nás chtěl vykrást, a ty jsi ho zahnal."
„Můj hrdino," řekl Andrew přeskakujícím hlasem a předstíral mdloby.
„Drž hubu," řekl Malt.
„Tak poslouchej," řekla Jenny. „Chtěla jsem ti říct tři věci. Za prvé, díky. A za druhé, ještě jednou díky za to cédéčko se Spermákama. Opravdu se mi líbí."
„Tys jí dal svý cédéčko se Spermákama?"
„No jistě," řekl Andrew, „chce její sexy šusů."
„Drž hubu," řekl Matt.
„A za třetí," řekla Jenny, „opravdu mě mrzí, co se stalo včera..."
„Ne," řekl Malt, „to je v pořádku, fakt to nic..."
..... takže jsem jenom chtěla, abys věděl," řekla Jenny, „že jestli mě chceš postříkat, budu dneska večer na promenádě

CocoWalk před Dírou, asi tak v osm."
„Dobře," řekl Malt.
„Tak ahoj," řekla, obrátila se a vracela se do části vyhrazené Hezkým A Velmi Oblíbeným Dívkám.
Všichni tři chlapci se za ní dívali.
„Jú," řekl Andrew.
„„Jestli mě chceš postříkat'?" řekl Evan. „„Jestli mě chceš postříkat'?"
„Drž hubu," řekl Matt.

Eliot čekal na Annu na dvoře před Taurusem, úctyhodným lokálem v Grove, oblíbeným u starších tělnatějších místních obyvatel, kteří se stranili predátorského prostředí omladiny s plochými břichy a sebevědomými úsměvy, kroužící kolem okázalých barů na opačném konci Hlavní třídy.
Eliot si krátil čas pozorováním dvou štamgastů Taurusu, kteří nad dvěma řádkami prázdných láhví od piva, svědčících o příjemně stráveném pátku, hráli kroužky. Na dvoře před Taurusem visel od nepaměti ze stromu kovový kroužek; cílem hry bylo rozhoupat ho a hodit tak, aby se zavěsil na hřebík vyčnívající z okraje střechy Taurusu. Oba štamgasti se o to snažili už přes hodinu, se zaujetím a soustředěním mozkových chirurgů. Trefili se na hřebík téměř při každém pokusu. Tvářili se, jako by na tom nic nebylo.
„To bych nikdy nedokázala," řekla Anna za Eliotovými zády.
„Ahoj!" řekl a obrátil se. „Já taky ne. Myslím, že tajemství tkví ve vypití co největšího množství piva."
„Aha," řekla. „Chodíte sem často?"
„Ano," řekl Eliot. „Dokonce jsem soutěžil ve vzduchovkové lize Taurusu."
„Tady mají vzduchovkovou ligu?"
„Každé druhé pondělí večer," řekl Eliot.
Anna se zasmála, až se jeden z kroužkařů, který byl právě v kritickém momentu rozhoupávání, ohlédl a zamračil. Anna snížila hlas a zeptala se: „To se střílí vzduchovkami v baru?"
„Ne, to by bylo nerozumné," řekl Eliot. „Střílí se z nich přímo tady na dvoře, a přitom se hodné pije a terče jsou umístěné jen pár metrů od chodníku, po kterém chodí nevinní civilisté."
„Doufám, že se nikomu nic nestalo," řekla Anna. „Jak jste se umístil?"
„No, nikdy jsem se netrefil do terče, ale taky jsem nikdy netrefil žádného civilistu, pokud vím. Samozřejmě byla tma. Ale nikdy jsem neslyšel nikoho křičet. Dáte si oběd?"
„Jistě."
Vešli a posadili se ke stolu u okna. Anna vrátila Eliotovi brýle, aby viděl na jídelní lístek. Oba si objednali rybí sendviče a ledový čaj.
„Tak." řekl Eliot, „vypátrala policie něco?"
„Ne." řekla Anna, „a myslím, že ani nic nevypátrá. Asi jsem dost naivní; představovala jsem si, že budou obcházet dům s lupami, víte? A hledat stopy!"
„Sypat prášek na otisky prstů!" řekl Eliot. „Provádět chemickou analýzu vláken!"
„Jo," řekla Anna. „Ale oni říkají: ‚Tak on na vás někdo střílel? A v čem je problém?'"
„Panebože, musí to být hrůza, netušit, kdo to udělal."
„Co když se vrátí?"
„Vy myslíte, že se vrátí?"
„Nevím. Ale mám pocit, že můj manžel ví něco, co mi nechce říct. Chová se divně, dokonce i na jeho poměry. Včera večer odešel a do rána se nevrátil. Vlastně mi to ani nevadilo, i když jsem slíbila, že už před vámi tohle téma nebudu řešit."
„To je v pořádku," řekl Eliot, „klidně řešte." Tak nějak ho těšilo, když před ním řešila tohle téma.
„Ne," řekla, „o mně už nebudeme mluvit. Mluvme o vás. Co vlastně děláte?"
„Reklamy."
„Jaké reklamy?"
„No, dnes jsem měl například reklamu na kozy."
„Reklamu na co?"
„Na kozy. Na ženské poprsí."
„Aha."
„Možná bychom zase měli začít řešit vaše manželství."
„Ne, chci slyšet o té reklamě na kozy."
A tak jí pověděl o pivu Kladivoun a Zatraceném Tlustém Hloupém Zákazníkovi. Pověděl jí o autorizovaném veřejném účetním ze sousední kanceláře, který ho nenávidí. Pověděl jí o vzestupu a náhlém pádu své novinářské kariéry. Pověděl jí o tom, jak se s Patty seznámili na vysoké škole a zamilovali se do sebe a pořád chodili tancovat a pak se narodil Matt a to bylo nádherné, ale už tolik netancovali. ale přísahali si, že zase budou tancovat, někdy, až bude Malt trochu starší, ale nikdy si to nesplnili, a časem přestali o tancování i mluvit, vlastně přestali mluvit skoro o všem a milovali se, jen když některého z nich zrovna nenapadla žádná výmluva, proč se nemilovat, což bylo velmi vzácné, protože se hodila každá výmluva, počínaje „Dnes jsem trochu unavený/unavená", což oba byli. každou noc. Mluvil o pomalém, ubíjejícím rozvodovém řízení i o tom, jak provinile se cítil a jaké měl Matt pro všechno pochopení, a jak se proto cítil ještě provinileji. Řekl jí, že má auto Kia.
„Teď vy," řekl.
Ona mu řekla, že je vdaná podruhé, poprvé to bylo za kluka, s nímž chodila v posledních dvou ročnících na Floridské

univerzitě, byl kapitánem tenisového mužstva pocházel z velmi bohaté rodiny a byl tak neuvěřitelně krásný, že jí všichni, hlavně její matka, vtloukali do hlavy, že by byla hloupá, kdyby si ho nevzala, protože jsou tak Krásný Pár.
„Měli jsme opravdu skvělé manželství, úplně bez problémů," řekla, „přibližně do té doby, kdy mi asi dvě hodiny po zahájení svatební hostiny moje družička na záchodě řekla, že jí můj novomanžel právě strčil do úst jazyk tak daleko, že se skoro dotkl jejích mandlí. Ten kluk nedokázal udržet své nádobíčko v kalhotách. Byl jako Bili Clinton, až na to, že nebyl ani trochu diplomat."
Ale zůstala s ním, protože jí matka řekla, že se musí postarat o to, aby Jejich Manželství Fungovalo.
„Bohužel," řekla, „zatímco já jsem se snažila, aby naše manželství fungovalo, on se snažil dostat do postele každou ženskou v okresech Dade a Broward a obvykle se mu to podařilo. Nikdy se nevdávejte za neuvěřitelně krásné muže."
„Nebudu," slíbil Eliot.
„Tak," pokračovala, „když se narodila Jenny a on asi popadesáté vezl děvče na hlídání domů přibližně tři hodiny, požádala jsem o rozvod. Tehdy jsem zjistila, že jeho rodina zbohatla proto, že nenechala nikomu nikdy ani pětník."
„Copak jste neměla advokáta?" zeptal se Eliot.
„Ale jistě, měla jsem advokáta. Ale můj bývalý manžel měl celý Nejvyšší soud. Takže dostal prakticky všechny peníze a já jsem dostala Jennifer. Proto jsme skončily v tmavém špinavém bytě, proto jsem se rozhodla pro manželství s Arturem. Ale slíbila jsem, že už o něm nebudu mluvit."
Oběd se protáhl na čtyři ledové čaje. Třetím si připili na tykání. Cestou zpátky z Taurusu je oslovili dva invalidní veteráni z Vietnamu. Až na to, že to ve skutečnosti nebyli invalidní veteráni z Vietnamu; byli to Eddie a Snake, kterým bylo devět a šest let, když skončila válka ve Vietnamu. Díky Snakeově zraněném kotníku je napadlo, že jsou invalidní veteráni; potloukali se po Grove a tahali z lidí peníze a některé dny to bylo výnosnější než pomáhat lidem parkovat.
Eddie v tom viděl potenciálně významný posun v kariéře.
„Hele, člověče," řekl Eliotovi, „nepodpoříš invalidního veterána?"
„Ne," řekl Eliot, který už Eddieho párkrát v Grove viděl.
„Jdi do prdele," řekl Eddie. „A co vy, krásná dámo?" obrátil se k Anně. „Vy mi něco dáte?"
Snake si sáhl do rozkroku a řekl: „Hele, já vám něco dám."
Anna a Eliot šli dál. Anna řekla: „A lidi ještě mají tu drzost tvrdit, že romantika je mrtvá."
Když došli k Annině autu, řekla: „Díky za oběd."
„Potěšení bylo na mé straně," řekl Eliot. „Nechceš si nechat mé brýle na čtení, abychom si to mohli zopakovat?"
Anna se zasmála, ale neodpověděla. Hledala v kabelce klíčky od auta.
Eliot řekl: „Nemáš dojem, že jsem neuvěřitelně krásný?"
Vzhlédla od kabelky a chvíli zkoumala jeho obličej.
„Ne," řekla.
„Jú!"řekl.
Zasmála se, pak zkoumala jeho obličej ještě chvíli. Měla ty nejzelenější oči na světě.
„Jen pro tvou informaci," řekla, „miluju tanec."

„Člověče," řekl Eddie s pohledem upřeným za odcházejícím Eliotem a Annou. „Nemůžu uvěřit, jak někteří lidé jednají s veterány, po všem, co jsme pro tuhle zemi udělali."
„Udělali jsme hovno," připomněl Snake. „Nejsme veteráni."
„Oni to nevědí," řekl Eddie. „A já se vsadím, že bych byl veterán, kdybych na to byl dost starý."
„Na to bys musel mít, myslím, aspoň dokončenou osmou třídu," řekl Snake.
„No, to je jedno," řekl Eddie. „Jde o to, že lidi jsou nevděčný mizerové." Vyplivl na chodník hnědý žvanec žvýkacího tabáku. „Dneska jsme si vydělali jen tři dolary."
„Když už o tom mluvíme," řekl Snake, „mám chuť udělat jednu věc."
Eddie vyčkával.
„Pamatuješ si na toho malýho hajzlíka u Šakala?" řekl Snake. „Co mi zničil kotník?"
„Jo."
„Přej tam teď občas pracuje."
„Jo?"
„Mám chuť ho navštívit."
„Já ne. Nechci se znovu setkat s tím barmanem. A s jeho baseballovou pálkou."
„Jeho pálka nám hovno udělá, když budeme mít pistoli."
„Pistoli nemáme."
„Říkal jsem, že ji budeme mít. Znám chlapíka, co nám ji sežene."
Eddie se nad tím zamyslel. „Já nevím," řekl. „Proč si na toho hajzlíka nepočkáme venku?"
„Protože kasa je uvnitř."
Eddie se podíval na Snaka.
„Takže tady vlastně nejde o toho hajzlíka," řekl.
„Ale jde o něj," řekl Snake. „O něj a o barmana. A o kasu. Tři mouchy jednou ranou."
Eddie se nad tím zamyslel.
„Nevím nic o pistolích," řekl.
„Je na čase, aby ses něco dověděl," řekl Snake. „Když už jsi ten veterán."

Pět

Když ten člověk vešel k Veselému šakalovi, seděl Puggy u baru a sledoval opakování Jerry Springer Show. Tématem byli manželé, kteří chtěli, aby si jejich manželky holily chmýří na horním rtu. Manželky tvrdily, že chmýří i na horním rtu je přirozené; manželé tvrdili, že je možná i přirozené, ale rozhodně je hnusné. Manželky teď prohlašovaly, že pokud manželé chtějí vidět něco hnusného, tak ať se podívají sami na sebe do zrcadla, protože taky zrovna nepředstavují hrozbu pro Brada Pitta. Žádný z účastníků téhle diskuse nevážil míň než sto dvacet kilo. Zatím ještě nedošlo k pěstním potyčkám, ale podle toho, jak Jerry Springer nenápadné ustupoval z jeviště do hlediště, poznal Puggy, že k nim brzy dojde.
Člověk, který vešel k Veselému šakalovi, měl v ruce kufřík, takže Puggy předpokládal, že půjde dozadu promluvit si s vousáčem Johnem. To obvykle lidé s kufříky dělávali.
Puggy nebyl zrovna nejbystřejší, ale už mu došlo, že Veselý šakal není obyčejný bar. Na drink tam zrovna moc lidí nechodilo. Nejlepším zákazníkem, měřeno podle celkové spotřeby piva, byl na celé čáře Puggy, který ovšem neplatil. Skutečná činnost Veselého šakala se odehrávala vzadu, u stolu, kde sedával John. Několikrát denně si s Johnem někdo přišel promluvit, někdy to byl jeden člověk, jindy několik. Čas od času zavolal barman Leo Puggyho dozadu do zamčené místnosti s bednami a vynesli odtud do mercedesu, dodávky nebo dokonce náklaďáku jednu nebo několik beden, nebo je naopak vyložili a odnesli dozadu.
Puggy dosud nevěděl, co v těch bednách je. Podle jeho názoru to byly drogy, i když na drogy to bylo příliš těžké. Ale v podstatě zastával stanovisko, že dokud ho nechávají dívat na televizi a pít pivo, nestará se o to, co je v bednách ani kdo jsou John a Leo.
John a Leo - kteří se ve skutečnosti jmenovali Ivan Čukov a Leonid Judanskij - byli Rusové. Seznámili se v roce 1986, kdy oba pracovali jako údržbáři v divizi sovětské armády, jejímž úkolem bylo chránit a bránit, což znamenalo obsadit a v případě potřeby zašlapat do prachu - Grzkdžistánskou sovětskou socialistickou republiku.
Nebyl to lehký úkol. Grzkdžistánská sovětská socialistická republika byla odlehlá, drsná, hornatá kmenová zemička, jejíž hospodářství bylo založeno především na pomstě. Grzkdžistánci trávili většinu produktivního života tím, že vymýšleli a uskutečňovali komplikovaná spiknutí zaměřená na vzájemné zabíjení a mrzačení v souvislosti se staletou nevraživostí, v níž často hrály významnou roli kozy.
Jediná skupina lidí, kterou Grzkdžistánci nenáviděli ještě víc než sebe navzájem, byli cizinci, což znamenalo, že ruští vojáci tu byli populární asi stejně jako tasemnice. Bratření mezi oběma kulturami bylo oficiálně zakázáno, ale občas se některý voják pokusil sbratřit s některou Grzkdžistánkou. K tomu byla nutná neuvěřitelná sexuální nadrženost, protože po staletích incestů se průměrné Grzkdžistánky rovnaly tělesnou přitažlivostí průměrným grzkdžistánským kozám. Nicméně k lakovým spojením čas od času docházelo, a když se na ně přišlo, což se stávalo vždycky, věděla už armáda, že nejmoudřejší je dostat dotyčného vojáka co nejrychleji pryč ze země, protože jinak byl dříve či později nalezen nahý, připoutaný ke skále, s genitáliemi hodně daleko od ostatních částí těla.
Proto se většina vojáků vyslaných chránit Grzkdžistánskou republiku moudře rozhodla při plnění svého poslání pokud možno nevytahovat paty z baráků a zpíjet se tam do němoty. Ivan a Leonid k tomu měli výborné předpoklady, protože jako údržbáři měli přístup k velkým kovovým barelům plným rozpouštědel a jiných kapalin, které při vnitřním užívání dokázaly rozpoutat v lidském mozku opravdovou bouři. Bohužel některé z těchto chemikálií také dokázaly způsobit zhroucení centrální nervové soustavy; proto bylo třeba přesně vědět, co se dá bezpečně konzumovat a v jakém množství. Ivan a Leonid se dopracovali k úctyhodným znalostem v tomto oboru údržby a brzy si vybudovali příjemný zdroj drobných vedlejších příjmů tím, že dodávali svým soudruhům pití výměnou za peníze, cigarety, pornokazety a tak dále. Ivan byl mozkem celého podniku, výborný organizátor a vyjednávač; Leonid byl svalstvem, dokázal skvěle udržet zákazníky v lati, v případě potřeby tak, že jim rozbil lebku. S postupným rozvojem svého podnikání získali pověst, že pokud člověk něco potřebuje - nejen něco k pití -, má jit rovnou za Ivanem a Leonidem.
Jednoho dne v roce 1989 přijel za Ivanem a Leonidem z Moskvy jistý člověk. Měl na sobě hezký oblek, který mu skutečně seděl, a představil se jako obchodník, což Ivan a Leonid správně pochopili jako synonymum pro zločince. Ten člověk jim předložil zajímavý návrh: byl ochoten jim dát americké dolary v hotovosti a na oplátku požadoval několik kulometů, které se tam - i když nebyly fakticky vlastnictvím Ivana a Leonida - jen tak povalovaly.
Tehdy Ivan a Leonid učinili významný postup v kariéře a z pašeráků alkoholu se proměnili v obchodníky se zbraněmi. Načasování bylo perfektní: Sovětský svaz se hroutil a Moskva jen s obtížemi krmila, neřkuli platila své detašované vojenské jednotky. Na odlehlých stanovištích, jako například v Grzkdžistánu, prakticky neexistovala disciplína a morálka - už vůbec nemluvě o kontrolách inventáře. Ivan a Leonid zjistili, že když platíte americkými dolary, můžete dostat prakticky jakoukoli výzbroj, na kterou si vzpomenete. Potřebujete kulomety? Prosím, tady jsou! Tank? Vyberte si, soudruzi! Ivan a Leonid měli na vyhledávání a prodej armádního vlastnictví vrozený talent a jejich nový podnik rychle vzkvétal. Když skončila jejich vojenská služba, odešli z armády, ale svou síť kontaktů v rozsáhlém a nesmírně chaotickém sovětském vojenském komplexu si zachovali. Rozšířili svou zákaznickou základnu i díky občasným cestám do ciziny; brzy již jednali se zahraničními vládami, teroristy, revolucionáři, paramilitaristickými organizacemi, náboženskými vůdci a náhodnými šílenci po celém světě, například v Idahu.
Na mezinárodním trhu se zbraněmi si Ivan a Leonid vydobyli pověst velmi pružných a spolehlivých dodavatelů. Na rozdíl od svých velkých konkurentů v tomto oboru, především americké vlády, Ivan a Leonid nikoho neprověřovali a pro své klienty rádi udělali i něco navíc a sehnali zboží, které se jinde sehnat nedalo. Například když jedna jamajská marxistická skupina, která si říkala Lidová sjednocená fronta, nabízela velké množství kvalitní marihuany za útočnou ponorku, dokázal Ivan zorganizovat složitý obchod, který zahrnoval - kromě sovětského námořnictva - i paraguayskou vládu, chicagský pouliční gang jménem Slizouni a scientologickou církev. Obchod vyústil o půl roku později v

dodávku napůl rekonstruované ruské ponorky Vrmsk ze druhé světové války, kterou Lidová sjednocená fronta přejmenovala na Mocného mořského lva. Ukázalo se, že Lidová sjednocená fronta má podstatně větší elán než námořní zkušenosti, když se Mocny mořský lev při pokusu o ponoření při své první revoluční misi - útoku na novou disneyovskou luxusní výletní loď u kingstonského přístavu - potopil jako podkova. Ale to na Ivana a Leonida nevrhlo žádny stín. Jejich oborem byl obchod, nikoli vojenský výcvik.
Koncem devadesátých let, když se ruská ekonomika prudce hroutila, rozhodli se Ivan a Leonid přenést svou činnost do zahraničí a usadili se na jižní Floridě. Navštívili tu oblast, když jednali o prodeji ponorky, a líbilo se jim, že je tam teplo. Také se jim líbil přístav a letiště, které byly vůči mezinárodním obchodníkům velmi vstřícné; když jste jednali s těmi správnými lidmi, mohli jste si dovézt prakticky cokoli, možná včetně živých otroků, aniž jste museli odpovídat na dotěrné otázky celníků. Se zbraněmi to bylo velmi snadné. Ivan a Leonid vždycky snadno prošli letištní bezpečnostní kontrolou, která pečlivě prohlížela notebooky autorizovaných veřejných účetních, zatímco na běžících pásech se zavazadly několik metrů pod nimi projížděly bedny se zbraněmi, které by stačily na vyzbrojení menší vojenské jednotky, hladce jako šišky husím krkem.
Tak se Ivan a Leonid, kteří si teď říkali John a Leo, stali majiteli Veselého šakala. S nostalgickým potěšením obnovili činnost v obchodování s nápoji. A bar byl dokonalou rouškou pro jejich skutečné obchody: lidé mohli kdykoli přicházet a odcházet a nikdo z vyšších míst se nestaral o to, co se tu skutečně odehrává, dokud John a Leo platili příslušné částky příslušným městským úředníkům. Jedinou stinnou stránkou baru bylo, že občas někdo přišel a skutečně si chtěl dát něco k pití. Ale Leo dokázal udržovat tento provoz na minimu díky špatné obsluze a občasnému zmlácení zákazníka softballovou pálkou.
Ukázalo se, že Miami je vynikající trh: zdálo se, že prakticky každý tady má zájem o třaskavé věci. Byli tu odborníci z drogových kartelů, kteří potřebovali kulomety schopné vystřelit několik tisíc nábojů za minutu, čímž kompenzovaly fakt, že se s nimi nedá pořádně zamířit. Byli tu místní zločinci, kteří potřebovali pušky schopné nahnat strach civilistům; byli tu civilisté. Kteří se snažili držet krok s místními zločinci. Byli tu lovci, kteří soude podle pušek, jež kupovali, pronásledovali vysokou, která se zřejmé pohybovala v obrněných lesích a nosila osobní střelné zbraně. Byli tu „sběratelé“ a „nadšenci“, kteří bydleli v obytných přívěsech za tři tisíce dolarů, vybavených granátomety za sedm tisíc dolarů. Byla tu nekonečná řada temných postav zastupujících neuvěřitelně pestrou škálu revolučního, kontrarevolučního, kontra-kontrarevolučního a kontra-kontra-kontra-revolučního hnutí z celé Karibské oblasti a Střední a Jižní Ameriky, které téměř vždycky požadovaly pušky na úvěr.
Ale jejich zdaleka nejlepším místním zákazníkem byla lokální organizace, která neustále sháněla pořádné bytelné zbraně, takové zbraně, s nimiž opravdové armády vedly opravdové války. John a Leo netušili, k čemu může kdokoli v Miami potřebovat tak silné zbraně, ale nestarali se o to. Důležité bylo, že jakmile se zmocnili nějaké opravdové silné zbraně, tahle organizace ji okamžité bez smlouvání koupila za hotové peníze. Muž, který peníze nosil, byl muž, který teď vešel k Veselému šakalovi s kufříkem, zatímco Puggy sledoval. jak se manželské páry dohadují o chmýří na horním rtu v Jerry Springer Show. Leo, který stál u pokladny, muži kývl na pozdrav. John vstal od stolu a tiše pozdravil zákazníka jménem.
„Zdrávstvujtě, pane Herku,“ řekl.
Ano, byl to opravdu Artur Herk, člověk, který bil svou ženu, zpronevěřoval peníze a byl pravoplatným vlastníkem Puggyho stromu. Arturův zaměstnavatel, společnost Penultimate, která stavěla nepoužitelné domy, byla oním Johnovým a Leovým velkým místním zákazníkem.
Důvodem, proč Penultimate kupovala zbraně - vlastně hlavním důvodem, proč vůbec Penultimate existovala, byl její plán zmocnit se Kuby, jakmile bude Fidel po smrti. Tohle mělo v plánu několik organizací na jižní Floridě, nemluvě o Kubě. Jedna věc, kterou si můžete být u pokastrovské Kuby jistí, je, že nebude mít nouzi o vůdce.
Artur byl poslíčkem Penultimate. V tom spočívala prakticky veškerá jeho výkonná práce na střední úrovni: doručovat úplatky a jiné nezákonné platby. Plnil ji celkem dobře, dokud mu před několika měsíci nepřerostly přes hlavu jeho hráčské problémy. Jednoho dne šel z práce a na parkovišti na něj čekali dva muži; oznámili mu, že pokud jim do čtyřiadvaceti hodin nepředá velmi konkrétní finanční částku, budou nuceni mu uříznout prst bez blahodárného působení anestézie. Odvedli Artura ke svému autu, otevřeli kufr a přinutili ho nahlédnout dovnitř. Na dně kufru ležely zahradnické nůžky. Artur si počural kalhoty.
Aby si zachoval plný počet prstů, začal krátit hotovost z úplatků. Doufal, s iracionální nadějí ztroskotance, že si toho nikdo nevšimne nebo že vina za tu ztrátu padne na hlavu někoho jiného. Ale samozřejmě si toho někdo všiml. Nadřízení Arturovi nic neřekli; nechtěli ho vystrašit, aby ho třeba nenapadlo jít na policii. Nechali ho dál doručovat úplatky a potají pozvali z New Jersey Henryho a Leonarda, aby se o celou situaci postarali. Celá věc měla vypadat jako nehoda související s hráčskými problémy, nikoli s Penultimate.
Když byl zavražděn Arturův pětatřicetipalcový televizor Sony, došlo Arturovi, že obětí měl být on a že ať byl střelcem kdokoli, najala ho Penultimate. Ale John a Leo o tom všem neměli samozřejmé ani ponětí. Věděli jen, že Artur pracuje pro velmi váženého zákazníka, a proto s ním jednali zdvořile, i když stejně jako všichni ostatní, kteří s ním kdy přišli do styku, věděli, že je to pitomec.
„Máte chuť na čto nibuď k pití?“ zeptal se John.
„Vodku,“ řekl Artur, který měl vždycky chuť na něco k pití.
John něco řekl rusky Leovi, který přinesl sklenici vodky. Artur ji popadl, obrátil do sebe její obsah, postavil ji a naklonil se k Johnovi. Měl rudé oči a chraptivý hlas.
„Jak jsem vám řekl do telefonu,“ řekl, „potřebuju řízenou střelu.“
„Chápu,“ řekl John. „Potřebujete ji pro sebjá? Osobní řízenou střelu?“
„Do toho je vám hovno,“ řekl Artur.
Měl pravdu. Johnovi do toho opravdu nic nebylo. Byl jen zvědavý, protože Artur se do té doby nikdy nezmínil o

zbraních. Jeho úkolem bylo dodávat peníze.
„Musí to byť řízená střela?“ zeptal se John.
„Je to snad problém?“ zeptal se Artur.
„Bohužel,“ řekl John, „momentálně u nás nět žádná řízená střela na skladě. Řízené střely jsou těžko k dostání.“ To byla pravda. Řízené střely byly nedostatkové zboží; někdo je všechny skupoval. Prý snad Irák nebo Microsoft.
„Tak poslyšte,“ řekl Artur, „koukejte hnout zadkama a sehnat mi to, co potřebuju.“ Johnovi se příliš nelíbil jeho kategorický tón a chvíli uvažoval, jestli nemá nařídit Leovi, aby Artura vyprovodil z podniku. Ale byl obchodník, a zákazník je zákazník.
„Kak vy chotítě tu zbraň použít?“ zeptal se.
„Do toho vám nic není, jak tu zbraň chci použít,“ odsekl Artur, „prostě mi sežeňte pořádnou řízenou střelu.“
Artur neměl v úmyslu použít tu zbraň jako zbraň.
O zbraních vůbec nic nevěděl. Sháněl ji proto, že měl v plánu si zachránit kůži tak, že půjčíš za FBI a řekne tam všechno, co ví o Penultimate - o jejích smlouvách, úplatcích, o Veselém šakalovi i všechno ostatní, nač si dokáže vzpomenout nebo co si dokáže vymyslet. Ve své hrůze, ještě podpořené alkoholem, dospěl k přesvědčení, že nejjistěji upoutá pozornost FBI, když se tam objeví s pravou ruskou řízenou střelou.
„Skolko dáte?“ zeptal se John.
Arthur k němu přes stůl posunul kufřík. „Deset tisíc,“ řekl, „můžete si to spočítat.“ Arthur sám už obsah kufříku jednou počítal. Tehdy tam bylo patnáct tisíc dolarů v balíčcích po dvaceti, ale Artur si pět tisíc nechal pro sebe, pět set dolarů si strčil do náprsní tašky a zbytek nastrkal do kapes kalhot. Těch patnáct tisíc dolarů měl už předevčírem předat jednomu policejnímu komisaři v okrese Dade, který měl dát rozhodující hlas, aby Penultimate dostala smlouvu na výstavbu čtrnácti autobusových zastávek, z nichž každá by byla přišla daňové poplatníky v okrese Dade na stejné peníze jako luxusní dvoupokojové apartmá v Key Biscayne.
John otevřel kufřík, nakoukl do něj a zavřel víko. Upíral pohled na zavřený kufřík a rozvažoval celou situaci. Na jedné straně mu bylo jasné, že celá tahle transakce smrdí. Ten pitomec naproti němu tady očividně nebyl na svém místě. Na druhé straně, hotové peníze jsou hotové peníze. A pokud je tomu pitomci skutečné jedno, co koupí, viděl John možnost, jak si nejen něco vydělat, ale současně vyřešit i problém, který mu už nějakou dobu dělal starosti.
„No,“ řekl, „možet byť bych pro vás čto nibuď měl.“ Zavedl Artura k zadní místnosti a odemkl dveře. Šel až do zadního rohu a zvedl za držadlo něco, co vypadalo jako kufr s technickým vybavením, o něco větší než obyčejný kufr na kolečkách, vyrobený ze stříbrošedého kovu. Donesl ho ke dveřím, položil na bok, odemkl čtyři bezpečnostní zámky a zvedl víko. Vnitřek kufru byl vyložený žlutou pěnovou hmotou: v ní ležela černá kovová bednička s cizojazyčnými nápisy a panelem elektrických spínačů. Vedle bedničky byl ocelový váleček, připojený k bedničce elektrickými kabely. Vypadal jako malý drtič odpadků.
„Co to sakra je?“ zeptal se Artur.
„Bomba,“ řekl John.
„Vypadá to jako drtič odpadků,“ namítl Artur.
„Je to bomba,“ opakoval John.
„Jak to funguje?“ zeptal se Artur.
„Podle návodu,“ řekl John a ukázal na cizojazyčné nápisy.
„Děláte si legraci?“ zeptal se Artur.
„Nět,“ řekl John.
„Jak poznám, že je to bomba?“ zeptal se Artur. „Jak poznám, že neplatím deset táců za zatracenej drtič odpadků?“
„Vy podívejte se,“ řekl John chladně.
Arthur, hnán mužským instinktem, se naklonil a mračil se na obsah kufříku přesně stejně, jako se nesčetní muži v historii mračili na domácí přístroje, vodovodní kohoutky, motory aut a všemožné jiné mechanické předměty, v nichž se nevyznali. Po několika vteřinách, jako by byl viděl něco, co uspokojilo jeho umíněný mužský skepticismus, se narovnal a řekl: „Oukej.“
John slavnostně přikývl. Zavřel kufřík, zamkl ho a zavolal Puggyho, aby ho odnesl Arturovi do auta.
Johnovi se ulevilo. Už několikrát měli s Leem v zadní místnosti velice nebezpečné věci. ale žádná z nich mu ještě nikdy nedělala starosti. Tohle byla první věc, která ho doopravdy znervózňovala. Byl velmi rád, když viděl, jak mu mizí z dohledu.

Ve tři čtvrti na osm večer stál Malt před Dírou na promenádě CocoWalk v centru Coconut Grove a čekal, až se objeví Jenny, aby ji mohl zabít. Jeho svědek Andrew šel právě přes ulici do mléčného baru Rachejtle na koktejl. Matt byl příliš vzrušený představou, že uvidí Jenny, než aby mel hlad.
Jelikož Matt nechtěl v nákupním středisku na promenádě poutat zbytečnou pozornost, nechal pušku Squirt-Master 9000 doma a místo ní si vzal pistoli JetBIast Junior. Nemela ani zdaleka tak velký zásobník ani dostřel, ale ke splnění úkolu stačila. Matt ji občas vytáhl z kapsy a kontroloval, jestli neteče, protože nechtěl vypadat, jako by mel počurané kalhoty.
Nevšiml si, že ho pozoruje podsaditý plešatící muž, který seděl o patro výš v baru Tučné úterý, kde se čepovaly rozbředlé alkoholické nápoje v křiklavých barvách z řady průhledných plastových automatů označených ztřeštěnými názvy jako například Šílená Colada. Ten muž se jmenoval Jack Pendick. Odpoledne přišel o místo prodavače v Ráji Slunečních Brýlí, když si několik zákaznic stěžovalo na jeho skandální pokusy nahlédnout jim do výstřihu, když se nakláněly nad pultem, aby si prohlédly vystavené vzorky.

Jackovi se práce prodavače stejně nelíbila. Jeho snem byla kariéra strážce zákona. Už dvakrát se ucházel o práci na policejním oddělení Metro-Dade, ale pokaždé byl odmítnut, protože jeho psychologický profil naznačoval, že je, řečeno laicky, hloupý. Ale on byl i nadále posedlý představou boje se zločinem, a jak tak popíjel poslední doušky svého třetího drinku, zelené směsi s duhovým nádechem, zvaného Vulkanický Tavič Rozumu, soustředila se jeho pozornost jako laserový paprsek na podezřelého mladíka přímo pod ním.
Jack už viděl v televizi spoustu realistických kriminálních filmů a byl přesvědčen, že má pro zločin šestý smysl. Tenhle smysl teď zvonil na poplach. Ten kluk tam dole vypadal pořádně nervózně, pořád kontroloval něco v kapse, něco, v čem Jack rozpoznal - už je to tu zase! - pistoli.
Ten kluk se připravoval na přepadení. Jack to věděl. V duchu už slyšel tu píseň. Byla to jeho osobní píseň strážce zákona; poprvé ji slyšel ve své oblíbené epizodě
ze svého oblíbeného seriálu Miami Vice. Teď mu zněla v hlavě, hlas Phila Collinse zpíval:

Cítím, jak přichází v nočním vzduchu
O zákon...

A Jack, který pozoroval, jak se ten pachatel připravuje na spáchání nějakého trestného činu, cítil, jak přichází jeho šance - konečně může bojovat se zločinem, dokázat, že není ztroskotanec, že je hrdina, ukázat světu, především šéfovi Ráje Slunečních Brýlí, jaký talent se v něm skrývá. Pravou rukou nahmatal v zadní kapse kalhot hladký, chladný kov pistole, kterou si před týdnem koupil. Levou rukou kývl na servírku, aby mu přinesla další Vulkanický Tavič Rozumu.

O devět bloků dál seděli Henry a Leonard v pronajatém autě zaparkovaném na tmavé ulici kousek od vchodu k Veselému šakalovi. Sledovali Artura Herka až sem a teď čekali, až se zase objeví, aby ho mohli sledovat dál.
Poslouchali rádio, které právě vysílalo sportovní talk show. Teď mluvil moderátor.
Kde jsou všichni fanoušci Gators? Všichni volají, když Gators vyhráváJÍ', ale když PROHRÁVAJÍ, nikdo nemá odvahu.
„Kdo jsou sakra Gators?“ zeptal se Leonard.
„Ragbisti,“ řekl Henry. „Vysokoškoláci.“
„Blbci,“ řekl Leonard, který si nedovedl představit, že by se věnoval nějaké násilné činnosti, za kterou by nedostal zaplaceno.
Moderátor v rádiu zvedl telefon.
Já jsem fanoušek Gators. A volám.
A co nám chcete sdělit?
Říkal jste, že nemáme odvahu zavolat. Tak volám.
Voláte, abyste nám řekl, že voláte?
Říkal jste, že nemáme odvahu.
Protože NEMATE odvahu. Cely týden mi sem volali fandové Gators a vykládali nesmysly, a teď se někde schovávají.
Já přece volám.
Tak co nám chcete říct?
Chci říct, že jste řekl, že nemáme odvahu zavolat, tak...
Henry zavrtěl hlavou a vypnul rádio.
„Tahle země, to je něco,“ řekl.
„Nestojí za nic,“ souhlasil Leonard.
Chvíli seděli a mlčeli, oba se dívali na zmrzačený neonový nápis na Veselém šakalovi, který hlásal do noci „AKAL“.
„Proč šel zrovna sem?“ zeptal se Leonard. „Chlapík, co má pěknej barák, dobrou práci, spoustu prachů, co dělá v putyce, jako je tahle?“
„Dobrá otázka,“ řekl Henry.
„Co takhle ho prostě vytáhnout ven a zjistit to?“ navrhl Leonard.
Henry zavrtěl hlavou. „Ještě ne,“ řekl. „Chci vidět, co dělá.“
„To nemá cenu,“ řekl Leonard. „Když si ho na dvě minuty půjčím a použiju tohle,“ vytáhl ze zásuvky autozapalovač, „řekne nám všechno, co nás zajímá. Bude zpívat jako ten, jak se jmenuje, Luciano Calamari.“
„Pavarotti,“ řekl Henry.
„To je jedno. Zazpívá nám, my ho odprásknem a odletíme zpátky do New Jersey. Už žádný komáři, už žádný chlapi na stromech, už žádný Gators, už žádný...“
„Drž hubu,“ řekl Henry.
Leonard sledoval Henryho pohled a spatřil dva muže, z nichž jeden kulhal, a oba se blížili ke vchodu do Veselého šakala. V rudém světle nápisu „AKAL“ si Henry a Leonard všimli, že oba muži mají přes hlavu něco, co vypadalo jako ženské Punčochy. Ten kulhavý měl v ruce pistoli.
„Zdá se, že přišla šťastná hodinka,“ řekl Leonard.

Andrew se s čokoládovým koktejlem v ruce vrátil k Mattovi. Z praskajících reproduktorů Rachejtle se linul hlas mladého Elvise:

Jsem pyšný, že ona je můj pryskyřník.
Má láska k ní je jako sladký fík!

Andrew vydatně usrkl brčkem koktejl a zeptal se: „Dovedeš si představit, že bys byl pyšný na to, že je nějaká holka tvůj pryskyřník?“
Matt o tom chvíli přemýšlel.
„Představ si,“ pokračoval Andrew, že bys ji představoval ostatním a říkal bys: Tohle je MŮJ PRYSKYŘNÍK. Hele, co je, počural sis kalhoty?“
„Sakra,“ řekl Malt s pohledem na své khaki kalhoty, které byly, jako u všech sedmnáctiletých chlapců, o šest čísel větší a visely mu pod pasem. JetBIast Junior opravdu tekl a vytvořil na pravé straně Mattova rozkroku velkou vlhkou skvrnu.
„Sakra,“ opakoval Matt.
„Jenny už jde,“ řekl Andrew.
„Sakra,“ řekl Matt. Rychle si vytáhl z kalhot bílé triko a snažil se ho natáhnout tak, aby zakryl skvrnu.
„Ahoj,“ řekla Jenny.
„Ahoj," řekl Mátí a otočil se k ni bokem, aby si nevšimla skvrny.
„To máš v kapse stříkací pistoli," zeptala se Jenny, „nebo máš Jenom radost, že mě vidíš?"
Andrew se rozesmál, až vyprskl koktejl na chodník, Matt se pokusil mu dát pěstí, ale minul.
„Tak," řekla Jenny, „kde to uděláme? Smí u toho být jen jeden svědek, že? To znamená, že tady je trochu přelidněno."
„Myslel jsem si, že by to šlo tamhle," řekl Matt a mávl rukou směrem ke Grand Avenue. „Za bazarem je parkoviště."
„Dobře," řekla Jenny. •
„Poslechni," řekl Matt. „říkal jsem si, jestli až tě zabiju, budeš mít něco na práci, chci říct..."
„Chce říct," řek! Andrew a rychle uskočil, aby se vyhnut druhému Mattovu pokusu o ránu pěstí, „Že by byl pyšný, kdybys byla jeho pryskýřník."
„Matte," řekla Jenny slavnostně, „bylo by mi ctí, kdy bych byla tvůj Pryskýřník.."
Jú!
„Oukej," řekl Matt stejně slavnostně. „Ale nejdřív tě musím zabít."
Vykročili směrem k parkovišti, Matt se snažil zakrývat před Jenny svou nešťastnou skvrnu, ale jinak se vedle ní cítil naprosto šťastně a přirozeně. Když opouštěli hluk a jasná světla promenády CocoWalk, nevšimli si podsadité postavy Jacka Pendicka, Bojovníka Se Zločinem, který je vratkým krokem následoval v odstupu deseti metrů a v jeho roztaveném rozumu kroužil nosový hlas Phila Collinse, který oznamoval, že v nočním vzduchu něco přichází.

Šest

Já pres tu zatracenou punčochu nevidím," řekl Eddie.
„Tak se snaž, sakra," řekl Snake.
Stáli před. vchodem k Veselému Šakalovi s punčocháči na hlavách. Snake si natáhl pres hlavu levou nohavici punčocháčů, pravá se mu houpala na hrudi. Eddie si natáhl přes obličej rozkrok punčocháčů a obě nohavice mu visely na záda, takže vypadal jako velký vyděšený králík.
„Jen chci říct," řekl Eddie, „že jsme měli sehnat o trošičku světlejší."
„Co jsme sehnali, to máme," řekl Snake.
Punčocháče sehnali v bazaru v Coconut Grove. Neměli čas si je pořádně prohlédnout, protože Snake je vzal z regálu, zatímco Eddie odváděl pozornost prodavaček tím, že předstíral, že má záchvat. Snake popadl první punčocháče, které našel. Teprve venku zjistili, že jsou to smuteční punčocháče pro plnoštíhlé ženy.
„Kdybych mel na hlavě kbelík, byl bych na tom stejně," postěžoval si zase Eddie.
„Prostě dělej, co ti řeknu," usadil ho Snake. „Máš tašku?"
„No jasně, sakra," řekl Eddie a poklepal si na igelitovou tašku ze samoobsluhy Winn-Dixie, svinutou za pasem šortek.
Jejich plán spočíval v tom, že zatímco bude Snake držet barmana v šachu pistolí, naplní Eddie tašku penězi z pokladny, nejdřív velkými bankovkami, pak menšími a nakonec, pokud bude dost času, i mincemi.
„Oukej," řekl Snakc a zhluboka se nadechl, „hlavně tam uvnitř nic neříkej. Hlavně neříkej my jméno. A neudělej žádnou pitomost."
„Podle mýho," řekl Eddie, „je celej tenhle zatracené nápad pitoměj."
„Uvidíme, kdo je pitoměj," řekl Snake, pevně stiskl v ruce pistoli a otevřel dveře.

„Tak," řekl Matt, „kam tě mám střelit?" On, Jenny a Andrew už prošli ulicí od Grand Avenue a stáli na spoře osvětleném parkovišti za bazarem, kde bylo několik desítek aut a žádný jiný člověk kromě nich.
„Co kdybys ji střelil do rozkroku?" navrhl Andrew.
„Byli byste pěknej pár."
„Drž hubu," řekl Matt. K Jenny řekl: „Co kdybych tě střelil jenom do ruky?"
„Dobře," řekla. Líbilo se jí, že Mattovi záleží na tom, kam ji má střelit.
„Tak dobře," řekl Matt. „Andrewe, připrav se, budeš můj svědek."
„Ano, PANE!" řekl Andrew, předklonil se a nasadil zamračený výraz, aby naznačil, jak vážně bere svůj úkol.
Jenny natáhla pravou ruku dlaní směrem k Mattovi. Nemohl uvěřit, jak je krásná. Zvedl JetBIast Junior, oběma rukama, přímo před sebe, jak to znal z kriminálních filmů. Namířil Jenny na ruku a už už tiskl kohoutek.
„STŮJ!" ozval se za nimi chraptivý výkřik. Všichni tři se otočili a viděli, jak se k nim nemotorně blíží podsaditá podstava. „STŮJ!" vykřikla postava znovu, přestože se nikdo ani nepohnul. Pak postava vystřelila a přední sklo auta

těsně vedle Matta se rozprsklo.
„Proboha, on střílí," řekl Andrew.
„Mizíme," řekl Matt. Popadl Jenny za ruku a rozběhl se na druhý konec parkoviště. „Andrewe!" křikl přes rameno, „POBĚŽ!"
Andrew se rozběhl za Mattem a Jenny.
„STŮJ!" vykřikla postava znovu. Ozval se druhý výstřel. Matt utíkal dál a pořád za sebou vlekl Jenny, která šeptala „Božebožebožebože", co krok, to bože. Zazněl další výstřel a hned po něm BENG, jak se kulka zaryla do auta, za které se skrčil Andrew. Matt a Jenny doběhli na konec parkoviště, proběhli hustým křovím a prodírali se vysokou trávou neosvětleného zadního dvorku. Klopýtali pořád rovně za nosem, dál do tmy.
Za nimi na parkovišti se Andrew ztuhlý strachy krčil za autem a slyšel, jak se k němu potácí ta postava. Těžce oddychovala.
„STŮJ!" zalapala po dechu. „STŮHHHHHJ."
Zakopla o nízkou betonovou zídku a zhroutila se jako stokilový pytel brambor. Pistole jí vyletěla z ruky a dopadla přímo před skrčeného Andrewa. Andrew vůbec neuvažoval, co dělá, popadl pistoli, vyskočil a rozběhl se směrem ke Grand Avenue kolem sténajícího Jacka Pendicka, Bojovníka Se Zločinem.

Když Snake otevřel dveře Veselého šakala, tvrdě jimi zasáhl Lea, který zrovna stál na druhé straně a chystal se je otevřít před Puggym, který se hrbil pod váhou kufru s Arturovou bombou. Za Puggym byl Artur, který hledal v kapse klíčky od auta, aby mohl otevřít kufr svého lexusu. Za Arturem byl John s kufříkem s penězi.
Náraz dveří vrhl Lea na Puggyho, který zavrávoral a pustil kufr Arturovi na nohu. Artur vykřikl a tvrdě dopadl na Johna, který přepadl přes židli, spadl na podlahu a upustil kufřík s penězi.
Snake, překvapený, že je zrovna tady tolik lidí, zvedl pistoli a neurčitě s ní zamával. Řekl: „Nikdo se ani unh."
Zavrávoral dopředu, jak do něj strčil Eddie, který šel těsně za ním.
„Dávej bacha, do prdele," řekl Snake.
„Vidím úplný hovno," zašeptal Eddie.
„Drž hubu," řekl Snake. Leovi, Puggymu, Johnovi a Arturovi řekl: „Ruce vzhůru."
Všichni zvedli ruce, až na Johna, který ležel na podlaze vedle kufříku a natáhl ruce více méně vodorovně. Na televizní obrazovce dvě podsadité ženy s chmýřím pod nosem tloukly muže s dlouhými mastnými vlasy a přibližně šedesáti procenty původních zubů.
Snake řekl: „Oukej, tak to vezmem pěkně po pořádku." Přistoupil k Puggymu, který začal ustupovat a nespouštěl oči z pistole. Snake - levou nohou, kterou mu Puggy nepochroumal - kopl Puggyho tvrdě do rozkroku. Puggy se bezhlesně sesunul k zemi a složil ruce mezi nohy. Snake ho kopl do obličeje. Puggy se teď snažil rukama chránit obličej a odkutálet se co nejdál od Snakea. Snake ho kopl do zad, dvakrát, a pak od něj odstoupil.
„Ještě jsem s tebou neskončil," řekl. Namířil pistolí na Lea a řekl: „Otevři pokladnu. Drž ruce tak, abych na ně viděl. Jestli sáhneš na tu zatracenou pálku, ustřelím ti tu tvou zatracenou palici."
Leo s rukama nad hlavou a očima upřenýma na pistoli ustupoval pozadu k baru a blížil se k pokladně. S levou rukou ve vzduchu stiskl pod pokladnou tlačítko. Pokladna se otevřela.
„Oukej," řekl Snake a šťouchl do Eddieho loktem. „Vyber prachy."
Eddie dotápal s rukama před sebou až k baru. Pak začal hmatat podél barového pultu.
„Ježíši KRISTE, to si nemůžeš POSPÍŠIT?" řekl Snake.
„Příště budu držet pistoli 70," řekl Eddie. Pravou rukou si odhrnul okraj punčocháčů z dolní části obličeje, aby viděl na podlahu pod nohama. Obešel bar až k pokladně. Nakoukl dovnitř.
„To mě podrž," řekl.
„Vem nejdřív velký bankovky," řekl Snake.
„Kterou velkou bankovku?" řekl Eddie. „Tu první jednodolarovku? Nebo tu druhou jednodolarovku?"
„O čem to do prdele mluvíš?" zeptal se Snake.
„Mluvím o těch dvou bankovkách, co jsou tady, a obě jsou jednodolarovky."
„Musí tam toho bejt víc," řekl Snake.
„Jo, je toho tu víc," řekl Eddie. „Je tu odhadem tak dolar padesát v drobnejch."
Snake se nad tím zamyslel.
„Mám to všechno nacpat do tašky?" zeptal se Eddie a vytáhl igelitku.
Snake namířil revolver na Lea a zeptal se: „Kde jsou prachy?"
Leo pokrčil rameny: „Obchody óčeň špatný," řekl.
„Někde ty prachy máš," řekl Snake. „Mám té zastřelit?"
„Ne," řekl Leo.
„Jestli mi ty prachy nedáš," řekl Snake, „tak tě zastřelím."
Na televizní obrazovce muž s mastnými vlasy padl do výstřihu jedné z žen s chmýřím pod nosem a odhalil pár masivních ňader. Bradavky byly elektronicky rozostřeny, v souladu s mravnostními pravidly pro televizní vysílání.
Z podlahy se ozval John: „Já mám prachy."
Snake na něj pohlédl. „Kde?" zeptal se.
„V peněžence," řekl John. „V kalhotách. Já tě bejt dám."
Snake namířil pistoli Johnovi na hlavu. Řekl: „Ne aby tě napadlo vytáhnout z těch kalhot něco jinýho."
John pomalu vsunul pravou ruku do kapsy kalhot, vytáhl lacinou látkovou peněženku a poslal ji po podlaze Snakeovi.
Snake ji zvedl rukou, v níž nedržel pistoli, a palcem přepočítal její obsah. Netrvalo to dlouho, protože peněženka

obsahovala jednu desetidolarovou, jednu pětidolarovou a tři dolarové bankovky.
„Posranejch osmnáct dolarů?" řekl. „Co je tohle za bar?"
„Obchody óčeň špatný," opakoval Leo.
„Óčeň špatný místo," přidal se John.
„Chceš na těch osmnáct dolarů tašku?" zeptal se Eddie.
„Jestli nebudeš držet hubu," řekl Snake, „tak zastřelím tebe."
Snake se zase zamyslel. Byl si jistý, že se tu něco děje... ti čtyři chlapi připravení u dveří... jen pořád nemohl přijít na to, co. Podrobněji si ty chlapy prohlédl. Jeho pohled se zastavil na Arturovi. Všiml si, že Artur má pěkný oblek a zlaté hodinky.
„Ty," řekl Snake a ukázal na Artura pistolí, „dej mi hodinky."
Artur si sundal hodinky a hodil je Snakeovi, který je chytil a přidržel si je u punčocháčů. Vypadaly jako pravé zlato. Snake zbystřil.
„Teď mi dej peněženku," řekl.
Artur vytáhl peněženku ze zadní kapsy kalhot a hodil ji Snakeovi, který ji jednou rukou otevřel a spatřil tlustý svazek dvacetidolarovek. Nacpal si peněženku do kapsy a pohlédl na Artura. Dával si postupně všechno dohromady... chlap v pěkném obleku, s nacpanou peněženkou, v téhle díře... no jasné, ten chlap je drogový dealer. Možná dokonce drogový král. Což znamená, že...
„Co je tady?" zeptal se Artura a ukázal na kufr.
„Bomba," řekl Artur.
„Jo, jasně," řekl Snake.
„Opravdu," řekl Artur, který býval na škole vyhlášeným práskačem. „Je to bomba! Tihle chlapi jsou Rusové a prodávají bomby!"
Snake pohlédl na Johna. John obrátil oči v sloup, aby naznačil, jak směšný je to nápad.
„Bomby," odfrkl si. „Pfft! Žádný bomby. Zděs bar."
„Zděs bar," přitakal Leo.
Snake pohlédl na kufr. Jerry Sprinter právě v televizi prohlašoval, že v mezilidských vztazích jsou nutné kompromisy.
„Eddie," řekl Snake, „otevři ten kufr."
„Do prdele, Snaku," řekl Eddie, „řek jsi my jméno!"
„No a ty jsi právě řek mý jméno, ty pitomče," řekl Snake.
„Než začneme kritizovat druhé," řekl Jerry Springer, „měli bychom nastavit zrcadlo sami sobě..."
Snake střelil po Jerrym Springerovi, který zmizel v prudké explozi skleněných střepů. Všichni, včetně Snakea, sebou při tom výstřelu škubli; Artur zakňučel. Byl to Snakeův první skutečný pokus na něco vystřelit a nesmírné ho překvapilo, že zasáhl cíl, který se proměnil ve zhroucenou bedničku s otvorem, z nějž stoupal proužek dýmu. Zvedlo mu to sebevědomí; považoval to za znamení, že je k téhle nové práci předurčen.
„Teď," řekl Snake Eddiemu, „otevři ten zatracenej kufr."
Eddie si nadzvedl pás punčocháčů z dolní části obličeje a tápal kolem baru ke kufru, který ležel na boku. Chvíli zápasil se zámky, až se mu je podařilo otevřít. S rukou na víku vzhlédl na Snakea.
„Co když to je bomba?" zeptal se.
„Otevři ten kufr," řekl Snake.
Eddie váhavě otevřel víko a nakoukl dovnitř.
„Co je tam?" zeptal se Snake.
„Ať se propadnu, jestli jsou tohle prachy," řekl Eddie.
Snake přistoupil blíž a pohlédl na obsah kufru. Taky nepoznával, co to je. Vypadalo to trochu jako drtič odpadků. Ale věděl, že je to určitě něco důležitého. To mu bylo jasné. Možná je to nějaká nádoba na drogy. Nebo Jsou tam možná smaragdy; něco Snakeovi říkalo, že drogoví králové mají vždycky smaragdy. Ať to bylo cokoli, Snake v tom viděl příležitost prokázat po dlouholetém životě bezvýznamného mizery nějakou iniciativu, udělat něco, postoupit po žebříčku na úroveň významného mizery. Ale Jak to udělat? Věděl, že musí přemýšlet, a to usilovné. Namířil pistoli na Lea za barem.
„Dej mi drink," řekl.
Leo mu nalil vodku a postavil ji na bar. Snake ji zvedl a pokusil se napít, ale jelikož měl na hlavě punčocháče, rozbryndal si většinu tekutiny na triko. John na podlaze zachrochtal. Snake se prudce otočil a namířil na něj pistoli.
„Zdá se ti to legrační?" zeptal se.
„Nět," řekl John.
„Dobře," řekl Snake. „Teď poslouchejte, co uděláme.
„Máš auto?" pohlédl na Artura.
Artur přikývl.
„Tady před barem?"
Artur znovu přikývl.
„Dej mi klíčky."
Artur hodil Snakeovi klíčky.
„Oukej," řekl Snake. „Eddie, ty teď..."
„Přestaň říkat mý jméno!" řekl Eddie.
„Oukej, ať jsi kdo jsi, zamkni ten kufr," řekl Snake. „Uděláme si malou projížďku. Ty pojedeš s náma." Namířil pistoli na Artura.

„Já vám k ničemu nebudu!" řekl Artur. „Vemte si s sebou tyhle chlapy! Jsou to Rusové! Prodávají řízené střely! V tomhle kufříku mají deset tisíc dolarů!"
„Jo, jasně." řekl Snake. Tihle drogoví králové by člověku nakecali cokoliv.
„Ne!" řekl Artur. „V tom kufříku je doopravdy deset ti-"
„Drž hubu, ty hajzle," řekl Snake a namířil na Artura pistoli.
Artur zmlkl.
„Oukej, Ed... ty," řekl Snake, „vem ten kufr."
Eddie chytil kufr za ucho a napnul všechny síly. Kufr se skoro ani nepohnul.
„Je moc těžkej," řekl Eddie.
„To musím všechno dělat já?" zeptal se Snake. Přistoupil k němu a vzal kufr za ucho. Kufr byl zatraceně těžký. Snake chvíli uvažoval, pak si vzpomněl, kdo kufr nesl, když vešli.
Nakopl Puggyho, který se ještě pořád choulil na podlaze a doufal, že se na něj už zapomnělo.
„Vem ten kufr." řekl Snake.
Puggy pomalu vstal. Od nosu mu tekla stružka od krve. Jednou rukou zvedl kufr a teď stál a čekal.
Snake se obrátil k Leovi. „Ty," řekl, „to tady obejdi a sedni si ke svýmu kamarádovi."
Leo váhavě obešel bar. Když šel kolem Snakea, Snake ho praštil do zátylku hlavní pistole. Čekal, že se Leo v bezvědomí složí na podlahu, protože v televizi, když někdo dostal do zátylku pistolí, tomu tak vždycky bylo. Místo toho pistole spustila, vystřelila do stropu a Leo se vrhl k zemi s rukama přitisknutýma k hlavě a s výkřikem: „AU!"
Snake, který se snažil tvářit, jako by to bylo přesně to, co měl v plánu, řekl: „Já tě naučím mlátit lidi bejsbolovejma pálkama. Teď se posaď tady ke kamarádovi."
Leo se posadil na podlahu vedle Johna.
Snake řekl svým nejhrozivějším hlasem: „Jestli vás, vy hajzlové, napadne zavolat poldy, až odejdeme, tak vám příští kulka rozstřílí palice na cucky."
Ta hrozba nedávala logický smysl, ale John a Leo se rozhodli, že na to nebudou upozorňovat.
Eddie přitápal k Snakeovi a přiblížil hlavu těsně k jeho, aby se mohli důvěrně poradit punčocháč k punčocháči.
Zašeptal: „Kam do prdele jdeme?"
„K tomu chlapovi domů," zašeptal Snake a ukázal na Artura.
„A proč, do prdele?" zašeptal Eddie.
„Protože," řekl Snake, „je to drogovej král a my ho držíme za koule a on má v tom kufru něco skvělýho a my musíme zjistit, co to je, a já se vsadím, že doma má ještě víc skvělejch věcí." Snake věděl z Miami Vice, že drogoví králové bydlí ve velkých moderních domech plných hodnotných drog a peněz v hotovosti. Mocní muži se zbraněmi přitahovali i krásné ženy.
„Snaku," zašeptal Eddie, „máme peněženku toho chlapa, máme osmnáct dolarů od těch druhejch chlapů. Seberem se a mizíme."
„Ani náhodou," sykl Snake. „Tohle je naše šance. Ne necháme ji vybouchnout. A ty mi nebudeš nic přikazovat."
„Já nevím, člověče," řekl Eddie a zavrtěl hlavou, až se mu punčocháčové uši rozhoupaly.
Snake vzal za kliku a otevřel dveře. Namířil pistoli na Puggyho a Artura.
„Hybaj," řekl.
Artur řekl: „Poslouchejte, já vám k ničemu nebudu, vemte si s sebou tyhle chlapy, jsou to Rusové a mají deset ti..."
Prudce uskočil, když k němu Snake přistoupil s namířenou pistolí.
„Řek jsem ti, abys držel hubu, ty hajzle," řekl Snake.
Na tyhle drogové krále musí být člověk tvrdý, jedině tak si získá jejich respekt. „Oukej, jdeme, a to hned."
A tak vyšli od Veselého šakala - nejdřív Artur, který napadal na nohu, na kterou mu Puggy upustil bombu; potom Puggy vlekoucí kufr; pak Snake s pistolí a nakonec Eddie, který ještě pořád kýval smutnýma králičíma ušima.
Když se za nimi zavřely dveře, bylo u Veselého šakala chvíli ticho. Konečně John, sedící na podlaze vedle kufříku s deseti tisíci dolary v hotovosti, řekl Leovi: „Kakými čertámi oni výigrali cholodnúju vojnu?"
Což volně přeloženo znamená: „Jak zatraceně tihle lidi vyhráli studenou válku?"

Eliot seděl na pohovce, sledoval opakování Buffy přemožitelky upírů a jedl chipsy se sýrovou příchutí přímo ze sáčku, když zazvonil telefon.
„Prosím," řekl.
„Ahoj," řekla Anna, „tady Anna. Máš něco na práci?"
„No jistě," řekl Eliot, „pracuju na zakázce za šesticiferný honorář pro jednoho velice důležitého zákazníka."
„Tak to se omlouvám," řekla Anna, „já..."
„Ne, dělám si legraci," řekl Eliot. „Dívám se na opakování Buffy, přemožitelky upírů, a jím chipsy se sýrovou příchutí přímo ze sáčku."
„Jú. Už jsem slyšela, jak si vy staří mládenci užíváte."
„A to ještě není všechno. Po Buffy se napojím na Internet a podívám se, jestli jsem nedostal nějaký e-mail od úplně cizích lidí, kteří mi chtějí poslat nějaké peníze nebo svoje akty."
„No, tak to té nebudu zdržovat..."
„Ne! Zdržuj mě! Zdržuj mé!"
„No, chtěla jsem říct, především díky za oběd."
„Bylo mi potěšením, můžeme si to kdykoli zopakovat. Třeba hned teď! Nemáš chuť si zajít hned teď na další oběd?"
Anna se zasmála. „To bych strašně ráda, ale snažím se být dobrou matkou, což je druhý důvod, proč volám. Sháním

Jenny. Měla se sejít s tvým synem na promenádě CocoWalk kvůli té pitomé hře na zabijáky a měla mi zavolat, kam pro ni mám přijet, ale ještě se neozvala, tak jsem se chtěla zeptat, jestli ti náhodou nevolal Matt."
„Ovšem že ne. Matt volá, jedině když potřebuje auto. Což potřeboval dnes večer, aby jel zabít Jenny. Měl by se vrátit," Eliot se podíval na hodinky, „každou chvíli."
„Dobře, dáš mi vědět, až se ti ozve?"
„Jistě," řekl Eliot. Byl nadšený, že má záminku, aby jí mohl zavolat.
„Nechci vypadat jako opičí matka," řekla Anna, „ale dělám si trochu starosti, potom co se stalo v posledních dnech. Jenny obvykle vždycky zavolá, když to slíbí."
„No," řekl Eliot. „posláním matek je být opičí. Ale jsem si jistý, že děti jsou v pořádku. Jsou přece na promenádě CocoWalk, tam je vždycky plno lidí. Do jakých problémů by se asi tak mohly dostat?"
„BOŽEHOŽEBOŽE..."
Jenny drmolila svou modlitbu, zatímco ji Matt, klopýtající po temném dvorku, táhl za ruku porostem co nejdál od zvuků střelby. Porost končil u chodníku podél úzké uličky. Matt se zastavil a ohlédl se.
„Kde je Andrew?" zeptal se.
„Já nevím," řekla Jenny. „Ach bože, co když ho zastřelili."
„Ježíši," řekl Matt. „Musíme se tam vrátit."
„Matte," řekla Jenny. „Je tam chlap s pistolí. A střílí. Musíme zavolat policii."
Po ulici se k nim blížilo auto. Matt skočil do vozovky a začal mávat rukama nad hlavou.
„Stůjte!" vykřikl na řidiče. „STŮJTE, prosím!"
Řidič udělal to, co udělá většina obyvatel Miami, když se před nimi uprostřed vozovky vynoří křičící člověk: šlápl na plyn a zrychlil. Matt uskočil a přistál na chodníku na všech čtyřech, vůz prosvištěl těsně kolem něj.
„Díky," řekl Matt za mizejícím autem.
„Jsi v pořádku?" zeptala se Jenny.
„Jo," řekl Matt a vstával. „Poslouchej, musíme najít moje auto. Zaparkoval jsem kousek od promenády na Tygřím ocasu, a pokud tam nenajdeme telefon, můžeme k nějakému zajet."
„Dobře, hlavně když budeme co nejdál odsud," řekla Jenny a ohlížela se přes rameno.
Napůl doběhli, napůl došli tři bloky odtud ke kie, cestou neviděli žádný telefon. U auta se Matt zeptal: „Nevíš, kde je tady policejní stanice?"
Jenny řekla: „Co kdybychom jeli k nám domů? Mamka už si o mě bude dělat starosti, a policii můžeme zavolat taky odtamtud." Jenny chtěla co nejrychleji k mamince.
„Dobře," řekl Matt. „Můžeme taky zavolat Andrejové matce." Nastartoval.

Chci tvý sexy šúšů!
Chci tvý sexy šůšů!

„Promiň," řekl Matt a ztišil rádio. Rozjel se a oba mladí lidé zamířili k Jennyinu domovu, oba rozklepaní, oba s nadějí, že hodí řešení děsivé situace na bedra zodpovědným dospělým.

V pronajatém autě před vchodem k Veselému šakalovi čekali Henry a Leonard, až skončí ozbrojená loupež, kterou považovali za záležitost mimo svou kompetenci, aby mohli dál sledovat Artura Herka. Henry zase pustil rádio.
... jde o to, že tihle fandové Gators mají vždycky plno řečí, a pak když jejich mužstvo prohraje, tak o nich člověk neslyší.
Já jsem fanda Gators, jasný? Jsem jejich fanda a právě teď s vámi mluvím, tak o co vám jde?
Jde mi o to, že jste nezavolal, dokud jsem NEREKL, že nevolají žádní fanoušci Gators. POTOM najednou začali volat všichni najednou.
Já bych byl zavolal už dřív. Nebojím se volat.
Ne NEZAVOLAL jste. Voláte teď, ale než jsem ŘEKL, že žádní fanoušci Gators nevolají, tak žádní fanoušci Gators nevolali, včetně vás.
Oukej, ale teď volám, oukej? Teď zrovna mé slyšíte v telefonu, nebo ne? Jsem fanda Gators a zrovna...
Henry zase vypnul rádio.
„Ti pitomci potřebujou nějakou práci," řekl.
„Možná by si měli víc honit ptáky," řekl Leonard.
„Pokud to jde."
„Vážně," řekl Henry, „myslíš, že by kdokoli z těch pitomců dokázal říct, kdo je prezident Spojenejch států?"
„Haha," řekl Leonard, který si sám nebyl tak úplně jistý, že by dokázal říct, kdo je prezident Spojených států. Věděl, že je to chlapík v obleku, ale nebyl si jistý, který Dveře k Veselému šakalovi se otevřely. Artur Herk vycházel ven.
„Támhle je náš člověk," řekl Henry. „Zdá se, že kulhá."
Za ním vyšel Puggy, který vlekl kufr.
„Kdo je to?" zeptal se Leonard.
„Mám dojem, že to je Tarzan," řekl Henry a napřímil se.
„Kdo?" nechápal Leonard.
„Ten chlap, co na mě skočil ze stromu u domu našeho člověka," řekl Henry.
„Co ten tu sakra dělá?" zeptal se Leonard. „A co je v tom kufru?"
„To zjistíme," slíbil Henry.
Pak vykulhal ven Snake s pistolí v ruce a za ním Eddie.

„Výbornej nápad, punčocháče na hlavě," řekl Henry.
„Proč si jednoduše nepověsí na krk nápis Ozbrojená loupež?"
Všichni čtyři muži došli k Arturově lexusu. Puggy podle Snakeových pokynů položil kufr do kufru auta. Pak všichni nastoupili - Artur za volant, Snake vedle něj a Puggy a Eddie dozadu, Puggy za Artura, tak, aby na něj Snake viděl. Chvíli se dohadovali a pak se auto rozjelo. Pět vteřin nato Henry nastartoval pronajaté auto a rozjel se za nimi.
„Kam tak asi jedou?" zeptal se Leonard. „K našemu člověku domů?"
„Na stadion Gators," řekl Henry.

Sedm
Hlídkový vůz směřoval po Grand Avenue směrem na západ a policejní důstojník Monika Ramirezová cítila, jak z jejího partnera Waltera Kramitze vyzařují vibrace vzdoru. Walter trucoval kvůli tomu, co se odehrálo před pětačtyřiceti minutami, když večeřeli v Burger Kingu na 27. ulici.
Walter totiž konečně udělal rozhodný krok. Monika věděla, že se na něj připravuje, protože ukazoval bicepsy ještě víc než obvykle, což bylo, stručně řečeno, hodně. Walter měl opravdu velké bicepsy; jejich velikost udržoval tím, že dělal sto kliků denně. V Burger Kingu si vyhrnul už beztak dost krátké rukávy košile od uniformy tak, aby vystavil na odiv vyboulenou ozdobu své mužnosti v celé její kráse. Snažil se umožnit Monice ten nejlepší výhled na ni; když zvedal hamburger k ústům, napínal svaly, jako by oblíbená pochoutka vážila nejmíň dvacet kilo.
„Tak," řekl s promyšlenou nedbalostí, „jsem si říkal, co kdybychom se někdy sešli?"
„Waltře," řekla, „scházíme se denně."
„Ty víš, jak to myslím," řekl.
Ovšemže věděla, jak to myslí. Myslel, co kdybychom se spolu vyspali. Monika už přišla na to, že tak to chlapi vždycky myslí, když říkají, co kdybychom se někdy sešli. Jejich dalším oblíbeným rčením bylo, co kdybychom se lépe poznali. Přitom chtěli vždycky lépe poznat, jak vypadá bez šatů. Ale nedokázali to nikdy říct na rovinu, prostě přijít a říct, hele, co kdybychom se spolu vyspali.
„Ne," řekla Monika, „nevím, jak to myslíš. Jak to myslíš?
„Myslím to tak, no, že jsme spolu celou dobu v autě, a tak jsem si říkal, co kdybychom se líp poznali."
Monika si povzdechla. „Waltře," řekla, „ty se se mnou chceš vyspat?"
Walter přestal žvýkat a zíral na Moniku, snažil se zjistit, jestli se tohle celé děje doopravdy, jestli mu Monika otevírá zkratku do ráje, jestli nějakým zázrakem objevil tu tajemnou díru ve vesmíru, kterou chlapi hledají už po staletí, tu díru, která by mu umožnila obejít všechny ty zbytečné řečičky a prostě to udělat. Usilovně přemýšlel, jak formulovat odpověď na Moničinu otázku.
Nakonec řekl: „Jo."
„Tak abys věděl," řekla Monika, „já se s tebou vyspat nechci."
Walter na ni zíral. Byla to past!
„Není v tom nic osobního," řekla Monika. „Jsi dobrý parťák, dobrý policejní důstojník. Ale jsi ženatý."
„Jde o to, že já a moje žena..."
„Waltře, nechci slyšet nic o tobě a tvé ženě. Nezajímá mě, jestli ty a tvoje žena máte problémy. Nezajímá mě, jestli ti nerozumí. Nezajímá mě, jestli jsi vážně pomýšlel na rozchod. Zajímá mě jen to, že jsi ženatý, a já se s tebou nechci zaplést." Monika byla ráda, že je Walter ženatý, takže nemusí vysvětlovat žádné další důvody, proč se s ním nechce zaplést, například proto, že má intelektuální úroveň majonézy.
„Víš," řekl Walter, „spousta žen si myslí, že jsem ťešák." Byla to pravda. Policejní důstojník jako on, se statnou postavou, v přiléhavé uniformě, se svalnatými pažemi, bez problémů nacházel ženy, které byly ochotny si s ním dát po službě schůzku; nebo, pokud měl jeho partner pochopení, i během služby.
„To vím, Waltře," řekla Monika. „Jsi přitažlivý muž" - i když máš hlavu jako kovadlina a používáš tolik parfému, že to ohrožuje život drobného ptactva. - „ale jsi ženatý a pracujeme spolu, takže podle mého názoru by to prostě nebyl dobrý nápad. Ale zůstaneme parťáky, ano? A můžeme být i kamarádi, ano?"
„Ano," řekl Walter, i když to pro něj byla zdrcující zpráva. Walter už vedle téhle ženy strávil v hlídkovém voze dva měsíce a bylo mu jasné, že má Monika krásnou postavu, kterou toužil vidět bez uniformy. Ta možnost, ta představa, mu dodávala pocit smyslu, cíle, důvodu těšit se na každý nový pracovní den. A teď to všechno bylo pryč. Ale on bude s tou ženou v autě trávit čas i nadále, hodinu za hodinou, den za dnem. Co má dělat? Prostě s ní jen tak mluvit? Poznávat ji? Panebože, taková ztráta času.
Proto v hlídkovém voze, který mířil po Grand Avenue na západ, nevládla dobrá nálada. Ani Monika, ani Walter neřekli jediné slovo od chvíle, kdy vyšli z Burger Kingu.
Pak si Monika za volantem všimla Andrewa, který v dálce před nimi vyběhl z uličky poblíž bazaru s pistolí v ruce.
„Muž s pistolí, na tvé straně," řekla a šlápla na plyn. „Podej zprávu na dispečink." Auto prudce zrychlilo a Walter vzal do ruky mikrofon vysílačky. Andrew přeběhl chodník, zahnul doleva na Grand Avenue a pádil přímo k hlídkovému vozu. Monika dupla na brzdu, otevřela dveře a vyskočila z vozu, skrčila se za otevřenými dveřmi a odjistila poloautomatickou pistoli Glock 40. Walter, který mezitím podal zprávu na dispečink, se už krčil za dveřmi na své straně. Pak se oba policisté napůl vztyčili s pistolemi namířenými na Andrewa.
„Policie!" vykřikla Monika. „Zastav a polož pistoli na zem, hned teď."
„STŮJ!" vykřikl Walter.
Andrew se zastavil a mžoural do reflektorů auta.
„STŮJ!" vykřikl znovu Walter.
„Polož tu pistoli," řekla Monika.

„To není moje pistole," řekl Andrew, „nějakej chlap..."
„Polož tu pistoli." řekla Monika.
Andrew se sehnul a položil pistoli na vozovku, pak se narovnal. To už u něj byl Walter, zkroutil mu ruce za zády a přitiskl mu hlavu na kapotu policejního vozu. Monika opatrně zvedla pistoli - levnou osmatřicítku, klasický speciál sobotní noci - a položila ji do vozu. Do vysílačky oznámila, že subjekt je pod kontrolou.
Walter si odepnul od pásku pouta. Zvedl Andrejovi paže za zády co nejvýš.
„Au!" řekl Andrew. „Poslouchejte mě, prosím vás! Já nejsem..."
„Drž hubu, chuligáne," řekl Walter a snažil se zvednout mu paže ještě výš.
„Au!" řekl Andrew. „Prosím vás, já nejsem..."
„ŘEK JSEM TI, ABYS DRŽEL HUBU!"
Andrew se odmlčel. Měl na sobě plandavé kalhoty a polokošili. Z nosu mu tekla krev a bylo na něm vidět, že je vyděšený. Monice připadal asi stejně hrozivý jako Rákosníček.
„Důstojníku Kramitzi," řekla, „myslím, že ho nemusíme ani poutat."
Walter pohlédl na Moniku. „Máme to v popisu práce," řekl. Umíral touhou vyzkoušet si konečně pouta. Když manželka nebyla doma, zkoušel občas připoutat židli ke stolu v jídelně, ale ve skutečnosti ještě nikdy nikoho nespoutal.
„Chvilku bych si s ním promluvila, když dovolíš," řekla Monika.
Walter přemýšlel, jestli se s ní má hádat. Neměl chuť souhlasit s jejími policejními metodami, tím spíš, když teď ztratil naději na to, že ji uvidí nahou. Nakonec váhavě řekl: „Tak dobře."
Zůstal stát těsně za Monikou, připravený okamžitě zasáhnout. Monika poučila Andrewa o jeho právech a zeptala se, jestli jí rozuměl. Andrew přikývl. Monika se ho zeptala na jméno.
„Andrew Ryan," řekl.
„Dobře, Andrewe," řekla Monika, „tak nám pověz, co jsi dělal s tou pistolí."
„Zvedl jsem ji, tam vzadu," řekl Andrew a ukázal za sebe do uličky. „Jeden chlap tam na nás střílel a pak mu vypadla a já jsem ji zvedl a utíkal jsem pryč."
Walter frkl, aby dal najevo, že on těmhle kecům nevěří.
„Kdo na vás střílel, Andrewe?" zeptala se Monika.
„To nevím. Takovej divnej tlustej chlápek, pořád křičel
Stůj a střílel na nás."
„Kdo byl s tebou?"
„Moji kamarádi Mátí a Jenny."
V Moničině mozku blesklo spojení. Andrew, Matt a Jenny. Nemohla si vzpomenout, kde už tahle jména slyšela, ale věděla, že je rozhodně neslyší poprvé.
„Co jste tam dělali?"
„Matt chtěl Jenny zabít," řekl Andrew.
„Cože chtěl udělat?"
„Stříkací pistolí." řekl Andrew. „Je to jenom hra."
„Ach bože," řekla Monika, už si vzpomněla, kdo jsou Andrew, Matt a Jenny. „To mluvíš o té hře Zabiják?"
„Jo!" řekl Andrew. „To je ono! Zabiják!"
Monika si povzdechla, uvažovala, proč se tyhle děti nemohou spokojit s nevinnými způsoby zábavy z dob jejího mládí, třeba s pitím piva a vzájemným ohledáváním.
Mezitím už přijížděl další hlídkový vůz, s ječící sirénou. Monika odvedla Waltera stranou a řekla: „Necháme toho kluka kolegům a půjdeme se podívat za bazar, jestli tam není ten střelec."
Walter zase frkl. „Ty tomu chuligánovi věříš7" zeptal se.
„Chci se tam prostě podívat, jasný?" řekla Monika.
„Tak dobře," řekl Walter, „ale nenajdeš tam nic víc než..."
„POLICIE! POMOC! POLICIE!"
Chraptivý křik vycházel z hrdla Jacka Pendicka, Bojovníka Se Zločinem, který se vypotácel z uličky. Zamířil přímo k hlídkovému vozu.
„POLICIE!" křičel. „POLICIE!" Křičel celou dobu, co se přibližoval, a křičel, ještě když stál tváří v tvář Monice, kterou teď ovanuly husté rumové výpary.
„POLICIE!" vykřikl ještě jednou.
„Správně," řekla Monika, položila mu ruku na hruď a jemně ho od sebe odstrčila, takže málem upadl. „Jsme od policie. A kdo jste vy?"
„Chtěli ji zastřelit!" řekl Pendick.
„Kdo?" zeptala se Monika.
„Zločinci!" vysvětloval Pendick. „Odvedli ji tam dozadu s pistolí a... Hele! To je jeden z nich!" Pendick ukázal na Andrewa.
„To je jeden z těch zločinců!" řekl.
„Byla to stříkací pistole," řekl Andrew.
„A tak vy... jak se jmenujete, prosím?" řekla Monika.
„Jack Pendick," řekl.
„Tak, pane Pendicku," řekla Monika, „vy jste viděl tyhle lidi s pistolí, a co dál?"
„Sledoval jsem je," řekl Pendick hrdě, „chtěl jsem hájit právo."
„To máte štěstí," řekla Monika. „Měl jste s sebou pistoli?"

„Měl jsem pistoli," řekl Pendick. „Potřebuji! ji do práce."
„A kde pracujete?" zeptala se Monika.
„V Ráji Slunečních Brýlí," řekl Pendick.
„Slunečních Brýlí?" ujišťovala se Monika.
„Vlastně mě vyhodili," vysvětloval Pendick.
„Aha," řekla Monika a třela si spánky. „A kde je vaše pistole teď?"
„Ztratil jsem ji, tamhle," řekl Pendick, zamával rukou směrem k uličce, takže málem upadl.
Monika vytáhla z auta osmatřicítku a ukázala mu ji.
„Je to vaše pistole?" zeptala se.
Pendick na ni chvíli zíral.
„Jo, to je ona," řekl. „Vrátíte mi ji? Potřebuji! ji do práce."
„Zatím si ji necháme," řekla Monika. „Takže vy jste sledoval ty zločince do uličky a co bylo dál?"
„On ji chtěl zastřelit!" řekl Pendick. „Ten zločinec!
Mířil na ni pistolí!"
„Stříkací pistolí!" řekl Andrew.
„A tak jsem vykřikl STŮJ!" řekl Pendick.
„A potom?" zeptala se Monika.
„A potom..." Pendick se zarazil. Malý, alkoholem prosáklý mozek mu poprvé naznačil, že by měl možná dobře vážit slova.
„A potom co?" zeptala se Monika.
„To už si nepamatuju," řekl Pendick.
„Vy už si nepamatujete?" zeptala se Monika.
„Ne," řekl Pendick a tak prudce zavrtěl hlavou, že zavrávoral. „Ne ne ne ne."
Z promenády se sem mezitím přiloudalo asi tak tucet turistů přilákaných majáčky policejního vozu. Jeden celou akci natáčel na video. Policisté, zločinci, pistole - to bylo Miami, o kterém už tolik slyšeli. Tohle bude něco, o čem budou po návratu domů moci dlouze vyprávět.
Panenka Barbie s dlouhýma nohama, v těsných šortkách a miniaturním tričku nafouklém čtyřiadevadesátiprocentními silikonovými ňadry přistoupila k Walterovi a zeptala se: „Co se tu děje, důstojníku?"
„Trochu se tu střílelo," řekl Walter tónem, který měl naznačit, že si ani nevzpomíná, kolik už zažil podobných střílaček.
„Ale už to máme pod kontrolou."
„To střílel tenhle?" zeptala se Panenka Barbie a ukázala na Pendicka.
„To se teď snažíme vyšetřit," řekl Walter. Snažil se co nejvíc zvětšit bicepsy, aniž by přitom musel funět. Panenka Barbie na něj vrhla pohled, který jasně naznačoval, že chápe a oceňuje jeho úsilí. Přitiskla k němu své balónovité poprsí. Vzduch se rozechvěl láskou.
„Důstojníku Kramitzi," řekla Monika.
„Co?" zeptal se a váhavě odtrhl pohled od balónů.
„Myslíte, že to tady dokážete udržet pod kontrolou, než prohledám tu uličku?" zeptala se Monika.
„Jo, zvládnu to," řekl Walter s očima už zase na balónech.
Monika a dva další policisté prošli uličkou a deset minut prohledávali parkoviště. Na jednom autě našli přední sklo s dírou po kulce; další auto mělo díru po kulce ve dvířkách. Lidi neobjevili žádné.
Když se vrátili na Grand Avenue, čítal už dav turistů přibližně sto lidí. Objevilo se tam i tucet harekrišnovců, kteří vyjadřovali svou spiritualitu bušením do bubnů a poskakováním. Balóny ještě pořád stály těsně vedle Waltera, jemuž rudl obličej snahou udržel bicepsy po celou dobu pevně napjaté. Přibylo i několik dalších policejních hlídkových vozů a detektiv Harvey Baker, jemuž Monika shrnula několika slovy celou situaci.
„Tak vy tvrdíte," řekl Baker, „že tyhle tři děti si už podruhé hrály se stříkací pistolí a podruhé se objevil skutečný střelec?"
„Tak to aspoň vypadá," řekla Monika. „Až na to, že tenhle střelec" - ukázala na Pendicka - „by sotva trefil, planetu, na které stojí."
„Stejně," řekl Baker, „je to zvláštní náhoda, nemyslíte? V obou případech se objeví skutečný střelec."
„Jsme v Miami," poznamenala Monika.
„To bude asi ono," souhlasil Baker. „Řeknu vám, co teď uděláme. Já odvezu tohohle" - ukázal na Pendicka - „a tohohle" - ukázal na Andrewa - „dolů do města, abychom to celé nějak uzavřeli."
„Můžu zavolat máme?" zeptal se Andrew.
„Ano," řekl Baker.
„Já chci zavolat tomu.... tomu..." řekl Pendick a myslel na právníka, kterého viděl v lokální televizní reklamě, jak stojí před policí plnou právnických knih a v podstatě prohlašuje, že každý, kdo třeba jenom upadl, má nárok na finanční vyrovnání.
„Komu?" zeptal se Baker.
„To si nepamatuju," řekl Pendick.
„Ovšemže mu můžete zavolat," řekl Baker.
„To je dobře," řekl Pendick, „protože mám svý práva."
„To jistě máte," souhlasil Baker. Andrewovi řekl: „Chci si taky promluvit s tvými dvěma kamarády. Máš aspoň ponětí, kde jsou?"
„Utekli, když začal střílet," řekl Andrew.

„Napadá tě, kam?“
Andrew chvíli přemýšlel. „Pravděpodobně skočili do Mattova auta a jeli... asi k jeho tátovi nebo domů k Jenny,“
„K Jenny,“ řekla Monika. „Tam někdo včera rozstřelil televizor, ne? A ty jsi byl s Mattem na dvorku?“
„Jo,“ řekl Andrew. „Vlastně ne.“
„Neexistující kamarád,“ řekla Monika a pokyvovala hlavou. Detektivu Bakerovi řekla: „Co kdybych tam zajela a podívala se po těch dětech?“
„Dobrý nápad,“ řekl Baker.
Monika pohlédla na Waltera, který měl oči připoutané k balónům.
„Důstojníku Kramitzi, jste připraven k odjezdu?“
„Jo,“ řekl Walter a informoval balóny: „Musíme něco vyřídit. Za chvíli se uvidíme.“ S pomocí vyšetřovacích technik už zjistil, že balóny bydlí v hotelu Doubletree v pokoji číslo 312 ještě se dvěma kamarádkami, ale že ty nebudou dělat problémy, protože mají v plánu strávit večer v klubu s názvem Orgasmus.
„Buďte opatrní,“ řekly balóny s rukou na jeho paží.
„Nedělejte si starosti,“ řekl a rozvlnil biceps i triceps současně. „Jsme profesionálové.“ Obrátil se a profesionálním způsobem vykročil k vozu. Když došel k Monice, zašeptal: „Nech mě řídit, prosím.“
Monika obrátila oči v sloup, podala mu klíčky a posadila se na vedlejší sedadlo. Walter naposledy poskytl balónům pohled na své svaly, svižně usedl za volant a nastartoval. Pustil sirénu a s naprosto zbytečným kvílením pneumatik vyrazil po Grand Avenue.
Po minutě Monika řekla: „Waltře, vypni tu zatracenou sirénu.“
Pohledem do zpětného zrcátka se ujistil, že už jsou od balónů dost daleko, a vypnul sirénu. „Hele, kam vlastně jedeme?“ zeptal se.
„Do toho domu na Garbanzo Street, kde jsme byli minulou noc, jak si tam ty děti hrály se stříkací puškou a někdo rozstřelil televizi.“
„Proč jedeme zrovna tam?“ zeptal se.
„Podívat se, jestli jsou tam ty dvě děti, Matt a Jenny,“ řekla Monika. „Detektiv Baker s nimi chce mluvit.“
„Cože, copak jsme snad školní autobus?“ zeptal se Walter. „Proboha.“
Walter nemohl uvěřit, že musel opustit skutečnou scénu zločinu, kde navíc figurovala krásná kočka, jen proto, aby vyřídil tak bezvýznamný úkol. Nešel přece k policii proto, aby si hrál s dětičkami a stříkacími pistolkami.
Toužil po akci.
Matt vyťukal kód, který mu Jenny nadiktovala, a elektronická brána uzavírající příjezdovou cestu Herkových - která byla čerstvě opravena, poté co jí násilně pronikla policie - se otevřela. Matt zajel před garáž, on i Jenny vystoupili a došli k hlavnímu vchodu. Jenny, která se během cesty docela dobře držela, se teď třásla po celém těle a ani se nemohla trefit klíčem do zámku. Když konečně odemkla, vrazila do chodby.
„Mami!“ křičela. „Mami, kde jsi?“
„Jenny?“ Annin hlas se ozýval z obývacího pokoje. „Jsi v pořádku, holčičko?“
„Mami!“ křičela Jenny a utíkala k Anně. „Někdo po nás střílel! Pořád střílel a střílel!“ Vrhla se Anně kolem krku a prudce se rozvzlykala.
„Kdo?“ Anna ji objala. „Kdo po vás střílel, holčičko? Kde?“
Jenny vzlykala na Annině rameně tak, že nebyla schopna odpovědět. Do obývacího pokoje vstoupil Matt. „Co se stalo?“ zeptala se ho Anna. „Co se děje?“
„Byli jsme v Grove,“ řekl Matt, „hráli jsme Zabijáka a já jsem chtěl zastřelit Jenny. Ale najednou po nás začal někdo střílet.“
„Stříkací pistolí?“ zeptala se Anna.
„Ne, tohle byla opravdová pistole.“
„Ach bože,“ řekla vyděšeně Anna. „Kdo?“
„To pravé nevíme,“ řekl Matt, „Byl to šílenec.“
„Ach bože,“ řekla Anna a pevněji objala Jenny.
„Tak jsme utekli a teď nevíme, kde je Andrew,“ řekl Matt. „Jeli jsme sem, abychom zavolali na policii.“
„Dobře,“ řekla Anna a snažila se zachovat klid. „Zavoláme na policii.“
„Můžu nejdřív zavolat tátovi?“ zeptal se Matt.
„Dobře,“ řekla Anna. „Zavolej tátovi, řekni mu, že jsi tady, a pak zatelefonujeme na policii.“
„Mami,“ vzlykala Jenny, „byla jsem tak vyděšená.“
„Už je to v pořádku, holčičko,“ řekla Anna a hladila dceru po vlasech. „Teď jsi doma. Tady jsi v bezpečí.“
Na zadním sedadle lexusu se Snake podíval do náprsní tašky Artura Herka, aby se ujistil, že adresa na řidičském průkazu - Garbanzo 238 - je dům, k němuž je Herk dovezl.
Spokojeně řekl: „Oukej, teď otevři.“
Herk vyťukal kód a brána na příjezdovou cestu se otevřela. Snake na zadním sedadle řekl: „Oukej, šéfe, kohopak asi najdeme doma?“
„Nikoho,“ řekl Artur. „Tedy, jenom mou ženu a její holku.“
„To je všechno? Jenom ženský?“ Snake věděl, že drogoví králové mívají všude plno goril.
„Pokud vím, tak ano,“ řekl Artur.
„No, modli se, abys měl pravdu,“ řekl Snake, „protože až vejdeme, tak ti budu touhle pistolí mířit přímo na hlavu. Pokud se mě někdo pokusí převézt, tak budou
z tvýho mozku špagety všude po stěnách.“

„Podívejte," řekl Artur, „nemusíte na mě střílet. Dám vám všechno, co budete chtít. Prostě si to vemte. Cokoliv."
Snake o tom chvíli přemýšlel.
„Tvoje žena," řekl, „je hezká?"
Artur se obrátil a pohlédl mu přímo do očí.
„Moc," řekl, „a její holka taky."

Buffy opatrně kráčela tmavou vlhkou podzemní chodbou a v ruce svírala dřevěnou tyč. Věděla, že musí zničit tu odpornou obludu, než ona zničí ji. Obluda už byla těsně u ní; cítila to.
Eliot to také cítil. Ve vrcholném napětí na chvíli dokonce přestal žvýkat chipsy. Jeden se mu nehybně rozpouštěl na jazyku.
Buffy spatřila přímo před sebou malý, tmavý otvor ve stěně. Zastavila se před ním, nahlédla dovnitř, ale nedokázala nic rozpoznat. Věděla však, že ta věc je tam uvnitř. A věděla, že tam za ní musí vlézt. Přikrčila se, tyč držela před sebou a začala postupovat do tmy, když tu najednou...
CRRRRR!
Eliot vyskočil a vyplivl si polorozpuštěný chips do klína.
„Sakra," řekl a zvedl telefon. „Prosím?"
„Tati, někdo na nás střílel a musíme zavolat policii," vychrlil na něj Matt.
„Matte?" řekl Eliot. „Jsi v pořádku?"
„Jo, ale musíme zavolat policii."
„Kde jste?"
„U Jenny. Dojeli jsme sem autem."
„Co to znamená, že na vás někdo střílel? Stříkací pistolí?"
„Ne! Opravdovou pistolí!"
„Kdo?"
„Nějakej chlap. Andrew utekl a my nevíme, kde je, a teď musím zavěsit a zavolat na policii."
„Dobře, zavolej na policii a já si vezmu taxíka a hned za vámi jedu."
Eliot zavěsil, popadl náprsní tašku, skočil do sandálů a vyběhl ze dveří, ani nestihl vypnout televizi.
Obluda se vynořila ze tmy a povalila Buffy na zem. Tyč jí vyletěla z ruky a přistála naprosto mimo její dosah. Obluda nad ní stála a hrozivě vrčela, její odpoutá tlama se stahovala v groteskním vítězném šklebu. Situace vypadala pro Buffy velmi špatně.

Matt zavěsil telefon a pohlédl na Annu a Jenny na pohovce. Anna objímala Jenny, která ještě stále plakala, ale už se uklidňovala.
„Můj táta už sem jede," řekl Mátí. „Teď zavolám na policii."
Anna přikývla. Matt zvedl telefon a začal mačkat 911. Stiskl devítku, když se prudce otevřely dveře do domu, až Jenny vyjekla. Matt položil telefon a šel se podívat, kdo to přišel.

Osm

U Veselého šakala zametal Leo zbytky televizní obrazovky a John přemýšlel, jestli by neměl zavolat svůj kontakt v Penultimate a informovat ho, co se stalo s Arturem Merkem. Právě dospěl k názoru, že se na to vykašle - proč by si měl přidělávat problémy? - když se otevřely dveře a vešli dva muži, jeden velký a druhý malý, oba v oblecích. Ten velký vytáhl náprsní tašku, otevřel ji a ukázal odznak.
„FBI," řekl. „Jsem agent Pat Greer a toto je agent Alan Seitz."
John střelil pohledem po Leovi. Oba mysleli na totéž, co se to děje, jak to, že se dnes večer všechno takhle hatí, a jestli by jim nebylo lip, kdyby byli zpátky v Grzkdžistánu a zase pili rozpouštědla ze sudů.
Agentu Greerovi John řekl: „Jak mogú pomoč FBI?"
„Můžeš říct FBI, kde je ten kufr," řekl Greer. Na vteřinku se odmlčel a pak dodal: „Ivane."
John na něj upřeně zíral. „Jmenuju se John," řekl.
„No jistě," řekl Greer. „Jmenuješ se John a jsi jenom tvrdě pracující, zákon dodržující malý obchodník, kterej vede tenhle zatracenej bar, kde nikdy nejsou žádní zákazníci."
„Ano," řekl John.
„No jistě," řekl Greer. „Takže ti určitě nebude vadit, když se podíváme do zadní místnosti. Do té s těmi zámky."
„Jest u vás povolení k prohlídce?" zeptal se John.
Greer pohlédl na Seitze a zavrtěl hlavou-. „Není to dojemné," řekl, „jak člověk, který sem přišel z jiné země jen s košilí na vlastním těle a možná s několika stovkami dolarů, které získal z prodeje zbraní, co mu nepatřily, už po krátké době strávené v Americe přijal náš způsob života do té míry, že chce vědět, jestli máme povolení k prohlídce? Nejsi z toho v sedmém nebi blahem, agente Seitzi?"
„Jistě, že jsem v sedmém nebi," řekl agent Seitz, „možná ještě výš."
Ivan se zamračil a pohlédl na Lea, který pokrčil rameny na znamení, že taky neví, co je sedmé nebe.
Greer se obrátil zpátky k Johnovi. „Poslouchej, Ivane," řekl. „Jednak, už toho na tebe máme víc než dost. Nebyl jsi dost opatrný při výběru svých obchodních partnerů. Máme toho na tebe tolik, že když budeme chtít, tak až vylezeš z federální věznice, budou v Key Westu ledovce, jasný? To za prvé. Za druhé, povolení k domovní prohlídce

nepotřebujeme. Pracujeme na základě... jak se sakra to nařízení jmenuje, agente Seitzi?"
„Speciální výkonné nařízení 768, bod 4," řekl Seitz.
„Jo, správně," řekl Greer. „Speciální výkonné nařízení 768, bod 4, což v podstatě znamená, že pokud to vyžaduje naše národní bezpečnost, což je tenhle případ, můžeme hledat, kde chceme, a nepotřebujeme k tomu povolení. Můžeme ti poslat pátrací četu včetně policejního dobrmana třeba do zadku, Ivane."
John pohlédl na Lea, pak se obrátil zpátky ke Greerovi. Řekl: „Já chočú právníka."
„Slyšel jsi to, agente Seitzi?" řekl Greer. „On chce právníka! A má pravdu, podle naší ústavy! Která je pro nás posvátná!"
„Mám ho střelit do hlavy?" zeptal se agent Seitz a vytáhl z podpažního pouzdra pistoli.
„Ještě ne," odpověděl Greer. Johnovi řekl. „Můj parťák by tě chtěl střelit do hlavy a já nepochybuji!, že na základě speciálního výkonného nařízení 768, bodu 4 by to mohl klidné udělat. Ale myslím, že by bylo pro všechny zúčastněné lepší, kdybys prostě vytáhl klíče a ukázal mi tu zadní místnost, co říkáš?"
John chvíli nehybně stál, pak sáhl do kapsy.
„Klid," řekl Seitz, nezamířil ještě přímo na Johna, ale mírně pozvedl pistoli.
John pomalu vytáhl svazek klíčů.
„Výborně!" řekl Greer. „To je podstata speciálního výkonného nařízení 768, bodu 4! A teď se pěkně půjdeme podívat, co máš tam vzadu. Agent Seitz zůstane tady, aby v případě potřeby pomohl Leonidovi, kdyby byl nával zákazníků tak velký, že by ho nezvládal."
Greer a John šli chodbou k zadní místnosti. Seitz přešel k baru, opřel se nohou o jednu stoličku a ukázal bradou směrem k roztříštěné televizi.
„Co se stalo?" zeptal se Lea.
„Jerry Springer," řekl Leo.
„Už bylo načase," řekl Seitz.

„Co myslíš?" řekl Leonard. „Vejdeme předním vchodem?"
On a Henry sledovali lexus Artura Herka až k domu na ulicí Garbanzo 238. Dívali se, jak projel bránou; zastavili u obrubníku vedle příjezdové cesty.
„Ne," řekl Henry. „Radši zadem jako posledně."
„Tam jsou komáři!" zabodoval Leonard. „Proboha, proč? Můžeme přece vlézt dovnitř, zastřelit našeho člověka, bingbing, a chytit letadlo do New Jersey. Snad se nebudeme bát chlapů, co mají na hlavách punčocháče, proboha!"
„Chci vidět, co tam dělají," řekl Henry. „Chci vědět, co je vtom kufru. A chci si bejt jistej, že nás nic nepřekvapí. Třeba někdo ze stromu." Začal objíždět pozemek.
Leonard si povzdechl. „Jestli brzy někoho nezastřelíme," řekl, „tak zapomenu, jak se to dělá."

První člověk, kterého Matt spatřil v předsíni, byl Artur Herk, který stál ve dveřích. Matt už ho chtěl pozdravit, ale výraz na Arturové tváři - velmi zvláštní výraz, dokonce i na Artura - ho zarazil.
„Kdo je to. Matte?" zavolala Anna z obývacího pokoje.
Matt už chtěl odpovědět, ale v tu chvíli si za Arturem všiml malého rozložitého vousatého mužíka s kufrem. Za ním byl... panebože...
„Kdo je to?" zavolala znovu Anna, tentokrát hlasitěji.
Matt zacouval zpátky následován Arturem a Puggym.
Anna řekla: „Arture! Kdo..." Zajíkla se a Jenny vykřikla, když se objevil Snakeův obličej znetvořený punčocháči.
„DRŽTE HUBU, nebo budu střílet," řekl Snake a namířil pistoli na Annu a Jenny. Zmlkly a obě vyděšeně zíraly do ústí pistole. Snakeovi se to líbilo. Líbilo se mu držet pistoli, mít v ruce kouzelnou hůlku, se kterou stačilo mířit na lidi, a hned dělali, co chtěl.
Prohlížel si obé ženy na pohovce, ženy drogového krále. Byl si jistý, že tu starší už někde viděl... Jo, byla to ona; prošla kolem něj, jako by byl hromádka smetí.
Dnes to bude jiné.
Snake přistoupil k Anně a Jenny; odtáhly se od něj na pohovce co nejdál.
„Tak se podíváme, co tu máme," řekl Snake. „Hmmm- hmmm. Hezký ženský. Hezoučký." Pohlédl na Artura.
„Přesně, jak jsi slíbil."
Anna se podívala na Artura. Uhnul před jejím pohledem.
Snake řekl Anně. „Dneska večer se pěkně pobavíme." S rukou, v níž nedržel pistoli, si pomalu, uvážlivě pohladil rozkrok.
.Jestli sáhneš na mou dceru," řekla Anna, „tak přísahám Bohu, že ti uříznu koule."
„Na tvou dceru, jo?" řekl Snake s pohleděni upřeným na Jenny a rukou ještě pořád v rozkroku. „To je tvoje dcera, ta maličká? Musí se držet u maminky?" Zvedl pistoli, namířil Anně přímo do obličeje a z jejího výrazu poznal, že i přes ta odvážná slova ji má v hrsti. Dokud má tuhle kouzelnou hůlku, má v hrsti úplně všechno.
„Budu sahat, na co budu chtít," řekl. Ruku z rozkroku natáhl k Jenny, která zakňučela a ucukla.
Matt řekl: „Okamžitě položte tu pistoli, nebo vás zastřelím."
Snake, který ještě pořád mířil na Annu, otočil hlavu a spatřil chlapce, jak na něj míří pistolí. Byla to stříkací pistole JetBlast Junior, ale Snakeovi připadala jako pravá.
„Nezahrávej si se mnou, chlapečku," řekl.
„Přísahám, že vás zastřelím, pane," řekl Matt.

„Když mě zastřelíš," řekl Snake, „tak já zastřelím tvou holku." Přesunul ústí pistole k Jenny. Kouzelnou hůlku přece nepustí z ruky.
Stáli tak pět vteřin, Matt mířil na Snakea, Snake mířil na Jenny a ani jeden nevěděl, co dělat dál. Ticho bylo přerušeno ránou z předsíně, kterou způsobil Eddy, když, oslepen punčocháči, zakopl o stojan na deštníky. Rána všechny vyděsila, především Matta, který stiskl kohoutek JetBlast Juniora a vystříkl na Snakea proud vody.
„Je," řekl Matt.
Snake byl dvěma kroky u Matta a udeřil ho do obličeje.
„Unnnh," řekl Matt a klesl k zemi, rukama si zakryl obličej. Snake si klekl a přitiskl mu ústí pistole k uchu.
„Ty malej sráči," řekl. „Než tě zabiju, budeš se dívat, co udělám s tvou holkou, slyšíš? Slyšíš?" Tvrdě zavrtal pistoli Mattovi do ucha.
„Jo!" řekl Matt. „AU, JO!"
„To jsem rád, že mě slyšíš, ty sráči," řekl Snake. „Eddie! Pojď sem!"
„Do prdele, Snaku," řekl Eddie z předsíně, „pořád říkáš my jméno!"
„To je jedno," řekl Snake. „Pojď sem a sundej si ten nesmysl z hlavy."
„Všichni nás uvidí," řekl Eddie a tápal do obývacího pokoje.
„Teď už je to fuk," řekl Snake a serval si punčocháče z hlavy. Teď uvažoval jako drogový král; měl plán.
Eddie si sundal punčocháče, odhrnul si pramen mastných vlasů z očí a mžoural na scénu v obývacím pokoji. Na pohovce seděly dvě ženy, jedna z nich byla ta, co se od ní odpoledne v Grove snažili vyžebrat peníze, ta druhá hodně mladá, ani jednu z nich by si Eddie normálně netroufl oslovit. V rohu byli ti dva chlapi, které s sebou přivezli z baru, drogový král a ten malý silný chlapík, kterého Snake kopl. Na podlaze ležel nějaký kluk s rukama na obličeji.
Eddie přistoupil ke Snakeovi a zašeptal: „Snaku, co chceš sakra udělat?"
„My teď uděláme to, že svážeme tyhle chudinky," Snake kývl směrem k Arturovi, Puggymu a Mattovi, „pak se trochu pobavíme," kývl k Anně a Jenny, „pak zjistíme, co je v tom kufru a kde tenhle chlap schovává švy peníze, a pak tu po sobě uklidíme a odjedeme na Bahamy a už nebudeme nikdy muset pracovat."
„Na Bahamy?" zeptal se Eddie. „Snaku, vždyť o žádnejch Bahamách nemáme ani páru."
„Tak si o nich něco zjistíme," řekl Snake. Slyšel, že drogoví králové si na Bahamách žijí jako prasata v žitě.
„Co myslíš tím ‚uklidíme'?" zeptal se Eddie.
„To, že se zbavíme všech nepohodlnejch svědků," řekl Snake. „Teď jdi a sežeň nějaké] provaz."

Agent Greer vyšel s Johnem ze zadní místnosti u Veselého šakala a vrtěl hlavou.
„Není tady," řekl agentu Seitzovi. „Mají tu dost zbraní na válku se Severní Koreou, ale kufr tu není. Tady Ivan tvrdí, že neví, o jakém kufru to mluvím."
„Je to pravda, Ivane?" zeptal se Seitz.
John přikývl.
„Možná si myslíš, že bys s námi mohl udělat obchod," řekl Seitz. „Myslíš si, že o něj máme takový zájem, že budeme ochotní nad vámi přimhouřit oko, co? Třeba vás jenom deportovat zpátky do Ruska? To si myslíš?"
John mlčel. Ale ve skutečnosti si to opravdu myslel.
„Hmmm," řekl Seitz a zamyšleně se mračil. „Co si myslíte vy, agente Greere?"
„Hmmm," řekl Greer a rovněž se mračil. „Co si myslíte vy, agente Seitzi?"
„Já si myslím," řekl Seitz a prodlužoval napětí v místnosti, „že ne." Aniž slezl z barové stoličky, střelil Johna do nohy.
Byl vynikající střelec.
John padl na podlahu a zařval. Chytil se za botu, z níž prýštila krev z obou otvorů, nahoře i dole.
„Nechovej se jako dítě, Ivane," řekl Greer, „vždyť je to jen noha."
„Tomu v FBI říkáme zásah končetiny," vysvětloval Seitz. „Oběť obvykle přežije. Při zásahu, kterému říkáme zásah trupu, většinou nepřežije."
Greer se sehnul k postavě schoulené na podlaze a řekl: „Co myslíš, Ivane? Chceš si vyzkoušet zásah trupu?"
John řekl skrz stisknuté zuby: „Já vám skažú, kdo má ten kufr."
Greer pohlédl na Seitze a řekl: „Miluju speciální výkonné nařízení 768, odstavec 4."

Pes Roger se krčil na dvorku s nosem půl metru od nepřátelské ropuchy. Ropucha seděla v Rogerově misce, žvýkala Rogerovy granule a Roger na ni vrčel. Trvalo to už přes dvě hodiny, ale Roger se nenudil. Vrčení na ropuchu tvořilo nedílnou součást jeho pracovního dne. Zvedl hlavu, když slyšel, jak se někdo škrábe přes plot na druhém konci dvora. Takový zvuk signalizoval vetřelce a pro Rogera to znamenalo jediné: Možná bude něco k žrádlu. Okamžité opustil ropuchu a svištěl trávou jako hladová chlupatá dělová koule.

Eddie nemohl najít provaz, a tak podle Snakeových rozkazů prošel obývací pokoj, jídelnu a kuchyň a vytrhal šňůry od telefonů. Snake je chtěl stejné vypnout. Přinesl šňůry do obývacího pokoje, kde Snake držel Annu a Jenny ještě pořád na pohovce a Puggyho a Artura na podlaze vedle Matta, kterému tekla krev z nosu podobně jako při minulé návštěvě u Berkových.
„Oukej," řekl Snake a ukázal na tři muže na podlaze.
„Svaž je."
Eddie s nejistým pohledem došel až k nim a zastavil se za Mattem.
„Jakým uzlem?" zeptal se Snakea.

„Jak to sakra myslíš, jakým uzlem?" řekl Snake. „Prostě je svaž, do prdele."
„Oukej," řekl Eddie, „ale nejsem žádnej skaut. Umím jenom čtvercovej a ten... námořnickej. Kterej chceš?"
„PROSTÉ JE SVAŽ," řekl Snake. Rozhodl se, že jakmile se usadí jako drogový král na Bahamách, sežene si jiného poskoka.

Leonard, který cítil v žaludku dvojnásobnou porci špaget s párkem, které si dal k večeři, zachroptěl, když převaloval své mohutné tělo přes zeď za domem Herkových. Dopadl na zem vedle Henryho, jenž zkoumal korunu stromu nad nimi.
„Hledáš Tarzana?" zeptal se Leonard. „Je přece v domě, ne?"
„Říkám si, že tam nahoře je možná moje puška," řekl Henry. „Vypadá to, jako by tam byla nějaká plošina, ze který skočil dolů."
Leonard se podíval nahoru a řekl: „Proč by sakra - UUUHM!"
Roger právě uštědřil Leonardovi tradiční vřelé psí přivítání - zavrtal se mu hlavou do rozkroku, čímž ho složil k zemi.
„Zmiz, ty potvoro!" řekl Leonard a neúspěšně se snažil Rogera zbavit. Ten objevil na Leonardově bradě několik reziduálních atomů špagetové omáčky a horečně se je snažil slízat, než je najde nějaký nepřátelský pes. „Henry, sundej ho ze mě!"
Henry chytil Rogera za obojek a zvedl ho z Leonarda. To Rogerovi nebylo nijak nepříjemné, protože to byl v podstatě velký srstí porostlý sval ovládaný mozkem velikosti rozinky. Spíš mu to udělalo radost: Je tu další člověk! Možná že právě u něj najde nějaké žrádlo!
„Zmiz, sakra!" řekl Henry a snažil se psa odstrčit, přemýšlel, jestli by ho neměl sestřelit. Najednou Roger zvedl hlavu. Zaslechl něco, co Henry a Leonard z téhle dálky slyšet nemohli: bzučák od hlavní brány! Ten zvuk Roger znal: znamenal, že někdo přisel. A ať to byl kdokoli, mohl by mít žrádlo. Stejně rychle, jako přiběhl, odsvištěl Roger zpátky k domu.
Henry řekl: „Podívám se na ten strom."
Leonard ležící na zemi řekl: „Už nikdy neodjedu z New Jersey."

Eddie omotával telefonní šňůru kolem Mattova zápěstí, už zavázal jeden uzel - domníval se, že je to čtvercový uzel, ale ve skutečnosti to byl babský -, když se ozval bzučák domácího telefonu od brány.
Všichni pohlédli na Snakea. Domácí telefon zabzučel znovu, tentokrát déle.
„Oukej," řekl Snake, popadl Annu za paži a prudce ji zvedl. „Ať je to kdokoliv, řekneš mu, aby vypadnul. Nebudeš vykládat žádný pitomosti, nebo tě zastřelím."
Šel za Annou do předsíně a zastavil se tak. aby viděl na ni i do obývacího pokoje. Bzučák se ozval znovu. Anna stiskla tlačítko.
„Kdo je tam?" zeptala se.
„Miamská policie," řekl mužský hlas.
„Do prdele," zašeptal Snake.
Hlas z domácího telefonu řekl: „Tady je důstojník Kramitz a důstojník Ramirezová. Můžeme dál, prosím?"
Anna pohlédla na Snakea, který na ni mířil pistolí.
„Zeptej se. co chtějí," zašeptal.
„Co chcete?" zeptala se Anna.
„Potřebujeme mluvit s Jenny Herkovou," řekl hlas.
Snake zašeptal: „Řekni jim, že tu není."
„Není tady," řekla Anna.
Chvíli bylo ticho, pak hlas řekl: „Můžeme tedy jít dál a promluvit si s vámi, pani?"
Anna pohlédla na Snakea. který zase zašeptal: „Do prdele." a potom: „Oukej, otevři bránu a pusť je k hlavnímu vchodu."
„Otevřu vám bránu," řekla Anna a vyťukala kód.
„Měl jsem pocit, jako by jí někdo říkal, co má odpovídat," řekl Walter, když se brána otevřela.
„Jo, taky jsem to slyšela." řekla Monika. „Možná to byl manžel."
„To je ten pitomec, že jo?" řekl Walter.
„Jo, to je on," řekla Monika. „Třeba jim Jenny řekla, co se stalo, a oni nám teď tvrdí, že není doma, aby z toho byla venku."
„Nechtějí s tím nic mít," řekl Walter.
„Přesně tak," řekla Monika.
„No," řekl Walter a zaparkoval hlídkový vůz na příjezdové cestě, „tak s tím budou něco mít."
Vystoupili z auta a šli k hlavnímu vchodu. Walter zaklepal a řekl: „Tady policie."
Dveře se pootevřely a ve škvíře se ukázal Annin obličej.
„Prosím," řekla, „co pro vás mohu udělat.""
Měla stisknuté čelisti a příliš vytřeštěné oči. Dokonce i Walter poznal, že něco není v pořádku. On i Monika byli přesvědčeni, že ten pitomec manžel jí řekl, co má říkat, a teď poslouchá za dveřmi.
„Paní Berkova," řekla Monika, „chceme si promluvit s Jenny o... o něčem, co se stalo v Grove. Myslíme si, že ona a její kamarád Malt to viděli. Vaše dcera z toho nebude mít žádné problémy, ale chtěli bychom si poslechnout její svědectví."
„Už jsem vám říkala, že tu Jenny není," řekla Anna.
„Paní Herková," řekla Monika, „vadilo by vám, kdybychom šli na chvíli dál?"
„Já... já... ne." řekla Anna. „chci říct, ano, vadilo by mi to. Prosím, nechoďte dál."

„Paní Herková, děje se něco?" zeptala se Monika.
„Ne." řekla Anna stísněně, „ne."
Monika a Walter se na sebe podívali. Oba věděli, že bez povoleni k domovní prohlídce nemohou vstoupit do domu proti vůli majitele.
„Dobře, paní Herková," řekla Monika, „dám vám svou vizitku, a až se Jenny vrátí, tak nám prosím zavolejte, ano:
„Ano," řekla Anna, vzala třesoucí se rukou vizitku a Monika spatřila v jejích očích naléhavou prosbu. Na nic dalšího nečekala a rozrazila ramenem dveře.

„Myslíte, že byste mohl jet trochu rychleji?" zeptal si? Eliot taxíkáře. Taxíkář pohlédl do zpětného zrcátka a chvíli si Eliota prohlížel, což nebyl nijak nebezpečný manévr, protože jel rychlostí sotva deset kilometrů za hodinu. Eliot si za ta léta strávená v Miami všiml, že na rozdíl od jiných měst, kde se taxíkáři snaží jezdit rychleji než všichni ostatní, tady obvykle cestují rychlostí nemocného skotu. Eliot měl pocit, že tenhle taxíkář je zfetovaný nebo něco podobného.
„Kam ten spěch?" zeptal se taxíkář a upřeně Elita sledoval.
„Jde o naléhavý případ," řekl Eliot.
„Aha," řekl taxíkář, ale ani trochu nezrychlil. Naopak. zdálo se, jako by spíš ještě zpomalil, aby o tom mohl pořádně přemýšlet.
Po několika vteřinách řekl: „Která je vlastně ulice Caramba?"
..Není to ulice Caramba," řekl Eliot, je to ulice Garbanzo."
Tahle nová informace způsobila, že taxíkář zpomalil ještě víc. „Myslel jsem, že jste mi říkal ulice Caramba."
„Ne," řekl Eliot, už začínal ztrácet nervy. „Garbanzo."
Taxíkář se nad tím zamyslel. Teď už jeli pomaleji, než Eliot normálně chodil.
„Abych řek pravdu," řekl taxíkář, „o ulici Caramba jsem v životě neslyšel."
„Poslouchejte," řekl Eliot. „co kdybyste prostě..."
„Neříkám, že žádná ulice Caramba neexistuje," řekl taxíkář, „jen říkám, že jsem o ní nikdy neslyšel."
„Co kdybyste prostě co nejrychleji dojel do ulice Garbanzo?"
„Nač ten spěch?" zeptal se taxíkář.
„JDE O NALÉHAVÝ PŘÍPAD," řekl Eliot.
„Dobře, dobře, dobře." řekl taxíkář, zvedl obě ruce z volantu a držel ji; dlaněmi před sebou, jako by chtěl říct, no jo, to už stačí. „Nemusíte křičet."

Když Monika tak nečekaně vrazila k Herkovým, Anna zavrávorala. Monika kolem ní proběhla, nebyla si jistá, co vlastně hledá. Najednou se prudce zastavila.
Dva kroky za ní Walter, překvapen Moničiným násilným vniknutím do domu, řekl: „Ježíši, Moniko, co..."
Pak se také zarazil, protože spatřil to, co Monika: Snakea, který stál těsně za Annou ve vchodu do obývacího pokoje s namířenou pistolí. Walter v ní rozpoznal pětačtyřicítku.
„Oba vás zabiju," řekl Snake. „Přísahám při Bohu, že uděláte ještě krok a já vás do prdele oba zabiju."
Monika řekla: „My nic..."
„Drž hubu!" řekl Snake. „Prostě držte oba hubu a dejte ruce vzhůru. Eddie! Pojď sem!"
Eddie přišel a spatřil dva policejní důstojníky se zdviženýma rukama.
„Proboha, Snaku," řekl.
„Drž hubu, zatraceně," řekl Snake. „Jen dělej, co ti řeknu, Zavři dveře, vem jim pistole a přines je sem."
Eddie zavřel dveře, pak došel k Monice, rozepnul jí pouzdro na pásku a vytáhl pistoli Glock 40. Připadala mu dost těžká. Pak vzal pistoli Walterovi. Walter s rukama ve vzduchu napínal bicepsy a probodával Eddieho pohledem, ale Eddie se na něj ani nepodíval.
Držel policejní pistole, jako by to byly lasičky nakažené vzteklinou. Donesl je Snakeovi, který si je nastrkal do kapes.
Teď se cítil nesmírně silný; měl už tři kouzelné hůlky. Příchod těch poldů ho překvapil, ale zvládl to, nebo snad ne? Teď měl nový plán, v duchu už viděl, jaké kroky podnikne.
Snake nasměroval Annu a oba policisty do obývacího pokoje. „Všichni pojďte sem," řekl.
„Děláte chybu," řekla Monika.
„Jediná chyba bude, jestli ještě otevřeš hubu, policajtko," řekl Snake. „Policajtky přej krvácejí stejně rychle jako policajti." Měl sám ze sebe radost. Znělo to jako od nějakého drogového krále.
Když byli všichni v obývacím pokoji, řekl Snake: „Policajtko, ty teď vezmeš tomu svalovci pouta a připoutáš ho... tadyhle k ty věci."
Ukázal na masivní polici, dva metry vysokou a dva metry širokou, vyrobenou z ocelových trubek. Stála na ní stereo věž, pár ozdobných váziček a zarámovaná fotografie Anny a Jenny.
Monika odepnula Walterovi pouta z pásku. Jeden konec připoutala Walterovi k levému zápěstí a druhý k ocelové noze police.
„Pořádné mu to na zápěstí utáhni," řekl Snake.
Monika omluvně pohlédla na Waltera a utáhla mu pouto.
„Teď mi hoď klíčky," řekl Snake.
Monika vzala Walterovy klíčky a hodila je Snakovi.
„Teď, policajtko," řekl Snake, „vem svoje pouta a při poutej tady toho hajzla -" ukázal na Artura - „na druhej konec ty

police, taky pěkně těsně." Snake dospěl k názoru, že drogový král a svalovec jsou v místnosti nejnebezpečnější; zbytek byli jen chuligáni a ženské, Monika připoutala Artura na druhý konec police.
„Teď mi dej klíčky," řekl Snake. Rozkazovat policistce mu činilo zvláštní potěšení.
Monika mu hodila klíčky.
„Teď," řekl Snake a namířil pistolí Monice přímo do obličeje, „si svlékni svou policajtskou košili a ukaž mi kozičky."
Monika pohlédla na pistoli.
„No tak, dělej, policajtko," řekl Snake. „Vypadá to, že budou stát za to."
Monika se přinutila odtrhnout pohled od pistole a podívat se na Snakea.
„Jdi do prdele," řekla.
Snake se na ni dlouze zadíval přes hlaveň pistole.
Nakonec řekl: „Necháme to na pozdějc." Pak řekl Eddiemu: „Svaž pořádně toho kluka," ukázal na Matta, „a pak svaž policajtku a tuhle dámu." Ukázal na Annu.
„A co tihle dva?" zeptal se Eddie a ukázal na Puggyho a Jenny.
„S těma už mám švy plány," řekl Snake a díval se na Jenny.
Eddie vzal telefonní šňůry a dal se do práce. Cítil, že potřebuje při vázání uzlů poradit, ale bál se zeptat, když viděl, že Snake má teď tři pistole a chová se, jako by se úplně zbláznil. Tak omotal zajatcům zápěstí šňůrami a zašmodrchal je, jak nejlépe dovedl.
Když byl Eddie hotov, Snake svázaná zápěstí jedno po druhém zkontroloval. Uzly byly ošklivé, ale šňůry vypadaly dostatečně utažené. Spokojeně přešel k Arturovi a zeptal se: „Kde jsou peníze?"
„Jaké peníze?" zeptal se Artur.
Snake kopl zdravou nohou Artura do rozkroku. Artur zavyl a předklonil se, připoutaná ruka rozkývala polici, která by se byla překotila, kdyby ji byl Walter na druhém konci nezachytil.
„Kde jsou ty zatracený peníze?" zeptal se Snake a znovu napřáhl nohu.
„Mám je v kapse," zaskučel Artur. „Jsou v kapse! Už mě nekopejte!"
„Vytáhni je z kapsy," řekl Snake.
Artur s funěním nahmatal nepřipoutanou rukou pravou zadní kapsu kalhot. Vytáhl tlustý svazek dvacetidolarových bankovek, celkem 4500 dolarů, což byl zbytek toho, co ukradl z úplatků Penultimate. Podal svazek Snakovi, který tolik peněz v životě neviděl, natož aby je držel v ruce. Snake teď už nepochyboval, že se musí stát drogovým králem, protože to je jediné povolání, které znal, kde člověk chodí po světě s takovým balíkem v kapse.
„Máš ještě něco?" zeptal se Snake a znovu napřáhl nohu. Nečekal, že by Artur ještě něco měl, ale líbilo se mu, jak se před ním drogový král krčí. Tihle drogoví králové nic nevydrží, stačí, aby je člověk kopl do koulí, a mají dost.
„NE!" řekl Artur, teď už vzlykal. „Prosím, vemte si peníze, vemte si kufr, vemte si tu holku, ale nechtě mě na pokoji."
Při slovech vemte si tu holku se Anna prudce pokusila vstát, i se spoutanýma rukama, a vrhnout se na Artura.
„Ty bastarde!" zaječela, „jak můžeš něco takovýho říct?"
Snake k ní přistoupil a s promyšlenou nedbalostí strčil do Anny nohou tak. že se převalila na záda. Matt se vrhl kupředu, aby ji chránil; Snake ho kopl do zakrváceného obličeje a on se se zasténáním zhroutil na zem.
Monika se jim také chtěla vrhnout na pomoc, ale Snake ji zarazil pohledem a pak namířil pistoli na Waltera, který napínal svaly, jako by se na něj chtěl rozběhnout i s policí.
„No tak, svalovče," řekl Snake, „zkus to."
Jenny se schoulila u matky. Snake ji chytil za vlasy a zvedl. „Nedělej si starosti, mamko," řekl Anně, „dobře se o ni postarám."
„Prosím," řekla Anna, „prosím, pusťte ji. Můžete si vzít mě. Udělám, co budete chtít. Prosím."
Snake o tom chvíli přemýšlel.
„Ukážeš mi kozičky?" zeptal se.
„Ach bože," řekla Jenny a zachvěla se.
Anna pohlédla Snakeovi přímo do očí. „Ano," řekla.
„Eddie," řekl Snake, „rozepni dámě halenku."
„Ježíši, Snaku," řekl Eddie, „to nemůžu..."
„Udělej to, "řekl Snake.
Eddie se naklonil nad Annou a začal zápasit s knoflíčky na halence. Snažil se jí očima naznačit, že se omlouvá, ale ona se na něj nedívala; upírala pohled na Snakea. Eddie jí rozepnul blůzu a odhalil bílou podprsenku.
„Zvedni ji," řekl Snake a olízl si rty.
Eddie neobratně zvedl podprsenku a odhalil Annina plná hladká ňadra.
„Ach bože," zašeptala Jenny u Snakeových nohou. Zavřela oči, přála si být někde daleko odsud. „Ach bože."
„Drž hubu." řekl Snake, škubl jí za vlasy, ale nespouštěl oči z Anniných ňader. Začínal se vzrušovat. Řekl Anně:
„Hezký, ale tahle holčička má určitě ještě hezčí."
Přitáhl si Jennyinu hlavu za vlasy k rozkroku.
„NE!" zaječela Anna s planoucíma očima. „Jestli jí ublížíš," řekla, „přísahám bohu, že tě zabiju."
„No jistě," řekl Snake. „Utlučeš mě těma svejma kozičkama." Zase si olízl rty. Zvedl vzlykající Jenny za vlasy a obrátil se k Walterovi.
„Svalovče," řekl, „kdo má klíčky od policejního vozu?"
Walter, šílený vztekem, že toho hajzla nemůže na místě uškrtit, stiskl čelisti a zíral na Snakea, jako by se ho snažil zabít pohledem.
Snake namířil Walterovi do obličeje pistoli a pomalu řekl: „Okamžitě mi pověz, kdo má ty klíčky."

Walter procedil mezi zuby: „Jsou v autě, ty hajzle."
Při slovech „ty hajzle" Snake stiskl kohoutek. Chtěl zastřelit Waltera - mířil přímo na něj -, ale když stiskl kohoutek, cukl pistolí a kulka prolétla zdí několik centimetrů od Walterovy hlavy. Snakea to překvapilo: považoval se za přirozený střelecký talent, když předtím tak snadno sejmul Jerryho Springera. Ale rozhodl se tvářit, že to mělo být jen varování.
„Příští ránu dostaneš do ksichtu, hajzle," řekl. Namířil na Puggyho, který se tiše krčil na zemi a doufal, že se na něj zapomene.
„Vem ten kufr," řekl.
Puggy s povzdechem vstal a zvedl kufr.
Snake popadl Jenny za paži a řekl Eddiemu. „Jdeme. Musíme chytit letadlo."
Eddie si pomyslel, jaký letadlo? Ale neodvážil se zeptat. Neměl vůbec chuť někam letět, a už vůbec ne s tímhle novým, šíleným Snakem. Na druhé straně mu bylo jasné, že tu nemůže zůstat s policisty. Proto váhavé následoval Snakea, který táhl Jenny a hnal před sebou Puggyho.
Snake chvíli uvažoval, že by postřílel všechny v obývacím pokoji, ale nechtěl - člověk musí plánovat dopředu, když chce dělat tuhle práci - vyplýtvat kulky, které se mu mohou hodit na Bahamách, až si bude chtít vydobýt pozici drogového krále. Taky někde slyšel, že když člověk zabije poldu, může se dostat do vážných potíží. Kromě toho se mu nezdálo, že by ho zajatci mohli nějak ohrozit: muži byli připoutaní a ženy a ten kluk svázaní. Snake měl balík peněz v hotovosti a kufr, který - tím si teď byl naprosto jistý- obsahoval spoustu cenných drog. Měl tři pistole. Měl vyděšenou, hezkou kůstku, se kterou se pobaví, až na to bude víc času. Připadal si jako pán světa, ani se mu nechtělo věřit, že ještě ráno byl jen obyčejný chudák.
Když Snake otevřel hlavní vchod, zavolala za ním Anna zoufalým hlasem: „Prosím, ach bože, prosím, neodvádějte ji."
„Hele, mamko, nedělej si starosti," křikl Snake, „bude se jí to líbit."
Zavřel dveře a několik vteřin byl slyšet jen Annin úzkostný pláč.

„Slyšel jsi ten výstřel?" zeptal se Leonard.
„Znělo to jako pistole," řekl Henry, „tam v domě."
Stáli pod Puggyho stromem. Henry popadal dech; v uplynulých deseti minutách se drápal na Puggyho plošinu - kde našel svou pušku, dosud nabitou, zabalenou v kusu igelitu - a pak namáhavě šplhal dolů.
„Myslíš, že našeho chlapa někdo sejmul?" zeptal se Leonard. „Že by nás byl předešel Punčocháčovej Gang?"
„Možná." řekl Henry a opatrně se blížil k domu. „Nebo možná Punčocháče někdo sejmul,"
„Nebo," řekl Leonard a následoval ho, „možná někdo konečně sejmul toho psa."

Snake řekl Puggym, aby uložil kufr do úložného prostoru policejního auta. Přinutil ho, aby si vlezl ke kufru, a přibouchl víko. Jenny posadil na zadní sedadlo a nastoupil k ní.
„Ty budeš řídit," řekl Eddiemu.
„Nikdy jsem policejní auto neřídil," řekl Eddie. Ve skutečnosti už to bylo patnáct let, co řídil vůbec nějaké auto, a to bylo ukradené a nakonec s ním skončil v příkopu.
„Vždyť je to jenom zatracený auto," řekl Snake, který se v řízení nevyznal vůbec, a proto jmenoval řidičem Eddieho. „Prostě ho budeš řídit a hotovo."
„Kam?" zeptal se Eddie.
„Na letiště," řekl Snake.
„Kterým směrem to je?" zeptal se Eddie.
„Vsadil bych se, že tady holčička to ví," řekl Snake, položil Jenny ruku na šíji a bolestivě stiskl. „Že to víš, holčičko?"
Jenny zakňučela bolestí a přikývla.
Snake ji stiskl ještě jednou.
„Hodná holčička," řekl.

„Říkal jste Garbanzo, že?" řekl taxíkář.
„Ano," řekl Eliot, „Garbanzo. Bude to příští ulice doprava."
Řidič zpomalil, aby zpracoval novou informaci.
„Tahle příští ulice doprava?" ujišťoval se.
„Jo, zahněte tady doprava," řekl Eliot a svíral oběma rukama sedadlo, aby nezačal řvát.
Taxíkář zastavil na křižovatce a zíral na název ulice, jako by to bylo novo souhvězdí na nočním nebi. Konečně řekl: „Garbanzo."
„Ježíši Kriste," řekl Eliot. Prudce otevřel dveře taxíku, hodil řidiči dvacetidolarovou bankovku, protože menší neměl, a vyskočil ven. Přibouchl dvířka a rozběhl se k domu Herkových.
Taxíkář se zadíval na dvacetidolarovku, pak na mizejícího Eliota.
„Nač ten spěch?" řekl.

Eddie otočil klíčkem v zapalování a velký policejní hlídkový vůz V-8 ožil. Z vysílačky znělo praskání a hlasy, které Eddieho znervózňovaly. Obrátil se a podíval se do zadního okénka.
„Je tam brána," řekl Snakeovi.
„Já vím, že je tam brána," řekl Snake, „zacouvej až k ní a ona se otevře."
Eddie zařadil neobratně zpátečku a sešlápl plyn. Motor zařval. Auto se roztřáslo, ale ani se nepohnulo.
„Nejede to," řekl Eddie.

Snake se podíval dopředu. „Máš zataženou ruční brzdu, pitomče," řekl a ukázal na páku s nápisem BRZDA u Eddieho pravého kolene.
Eddie s nohou stále na plynu uvolnil ruční brzdu. Pneumatiky zakvílely a hlídkový vůz vyrazil pozpátku jako střela přímo skrz bránu. Na ulici Eddie prudce přesunul pravou nohu na brzdu a otočil volantem; auto smykem zastavilo, od pneumatik se mu kouřilo.
„Ježíši," řekl Eddie.
Najednou si všiml, že vedle rozbité brány stojí postava v šortkách a něco na něj křičí.
„Do prdele, jeď už," řekl Snake. „Dělej."
Eddie znovu sešlápl plyn. Auto se kymácivě rozjelo, o vlásek minulo taxík a zmizelo do noci.

Devět
„Mám svý práva," řekl Bojovník Proti Zločinu Jack Pendick přibližně počtyřicáté od chvíle, kdy ho policisté zajistili.
„Ovšemže máte, pane Pendicku," řekl detektiv Harvey Baker. „Máte plno práv. A zaručuji vám, že budete moci všechna uplatnit. Ale nejdřív půjdete s těmihle policisty, kteří vás vezmou do jedné útulné místnosti, a tam si lehnete a počkáte, až se vám obsah alkoholu sníží pod úroveň 300 promile, ano?"
„Dostanu zpátky svou pistoli?" zeptal se Pendick.
„Ovšemže dostanete!" řekl Baker. „Jakmile provedeme pár testíků a jakmile bude za prezidenta zvolen velký mluvící gumový medvídek."
„To je dobře," řekl spokojeně Pendick, „protože mám svý práva."
Když Pendicka odvedli, zavolal Baker potřetí na dispečink, aby zjistil, jestli se ozvali důstojníci Ramirezová a Kramitz. Ještě se neozvali. To Bakerovi dělalo starosti. Uvažoval, že za nimi pošle další hlídkový vůz. Ale pak se rozhodl - ani nevěděl proč -, že si k Herkovým zajede sám.
Nina uslyšela křik a opatrně vykoukla ze svého pokoje; na druhém konci chodby spatřila lupiče. Měl na hlavě něco jako punčochu, která mu zakrývala a zplošťovala obličej, takže vypadal jako had. Měl v ruce pistoli a na někoho křičel. Nevšiml si jí. Tiše zavřela dveře a zamkla. Pak slyšela ječeni a výstřel a byla velmi vyděšená. Chtěla zavolat policii, ale v pokoji neměla telefon. Tak jenom čekala, seděla na posteli s obličejem v dlaních, dokud se neozvalo bouchnutí dveří a lupičův hlas nezmizel.
Pak vyklouzla z pokoje a rozběhla se chodbou tam, odkud slyšela pláč paní Anny. Ve dveřích obývacího pokoje se zarazila. Paní Anna ležela na zádech s rukama pod sebou. Halenku měla rozepnutou a podprsenku vytaženou; třeštila oči se šíleným výrazem. Vedle ní byla ta policistka, která sem přijela už posledně; snažila se vyprostit ruce spoutané za zády. Vedle ní ležel mladý přítel slečny Jenny Matt, kterému tekla krev z nosu a také se snažil vyprostit ruce spoutané za zády. U police s hifi věží, z níž Nina jednou týdně utírala prach, byl připoutaný ten svalnatý policista, který sem také přijel už posledně, škubal sebou a klel. Na druhé straně police dělal totéž pan Herk.
Nina se rozběhla k Anně. „Paní Anno!" řekla a urovnala Anně podprsenku.
„Nino, odvezli Jenny," řekla Anna. „Odvezli ji."
„Nino," řekla Monika, napůl se obrátila a natáhla k ní spoutané ruce. „Rozvaž mě. Desátame."
Nina se pustila do uzlů na Moničině zápěstí a během několika vteřin je měla rozvázané. Pak rozvázala Annu, zatímco Monika rozvazovala Matta.
„Potřebuju auto," řekla Monika.
„Venku stojí tátovo auto," řekl Matt a hledal po kapsách klíčky. „Kia."
„Díky," řekla Monika a vzala od něj klíčky.
„Co chceš dělat, Moniko?" zeptal se Walter, nerozlučně spojený s policí.
„Jet za tím šílencem, než udělá něco ještě horšího," řekla Monika.
„Jak víš, kam jede?" zeptal se Walter.
„Říkal, že chce chytit letadlo," řekla Monika. „Takže pravděpodobně jede na letiště."
„Nejdřív mě odpoutej," řekl Walter a škubal připoutanou paží.
„Waltře," řekla Monika, „nemám od těch pout klíčky a nemám čas teď tu polici rozebírat. Odpoutej se sám a zavolej na stanici, ať někoho pošlou na letiště."
„Přece mě tu nenecháš!" řekl Walter. „Jak mám..."
„Waltře," řekla Monika cestou ke dveřím, „musím jít, teď hned."
„DO PRDELE," řekl Walter a škubal policí, až se fotografie Jenny a Anny svezla na zem. „DO PRDELE!"
Anna dohonila Moniku v předsíni. „Jedu s vámi," řekla.
„Ne, zůstanete tady," řekla Monika a otevřela dveře.
Anna chytila Moniku za paži a pevně stiskla. „Je to moje dcera," řekla, „a já pojedu s vámi."
Monika pochopila, že by Annu přesvědčila jedině za použití násilí.
„Dobře," řekla rezignovaně.
„Já jedu taky," řekl za nimi Matt.
Monika se ohlédla.
„Je to auto mýho táty," připomněl.
„Panebože," řekla Monika a vyběhla ze dveří s Annou a Mattem v závěsu.

Pes Roger na dvorku několikrát zaškrábal na skleněné posuvné dveře a zaštěkal. Někdy, když tohle udělal, přišli jeho lidé, pustili ho dovnitř a dali mu nažrat. Ale tentokrát nikdo nešel. Roger slyšel uvnitř nějaké zvuky. Znovu zaškrábal na dveře. Nic. Povzdechl si a vrátil se na své místo, kde začal vrčet na Nepřátelskou Ropuchu tam, kde předtím přestal.

Eliot uskočil před policejním autem, které ho minulo snad Jen o centimetr, a led stál na chodníku a snažil se uklidnit. Rozhodně si bude stěžovat na policejním oddělení. Ten maniak vyjel od domu pozpátku, proboha! A projel zavřenou bránou!
Eliot se několikrát zhluboka nadechl, pak překročil zborcenou bránu a rychle kráčel po příjezdové cestě. Už byl skoro u hlavních dveří, když se prudce otevřely a on se málem srazil s policistkou, v níž rozpoznal tu, která tu byla posledně. Vypadala velmi rozrušeně. Popadla Eliota za triko.
„Kam jeli?“ zeptala se.
„Ti poldové?“ řekl Eliot. „Ti pitomci...“
„Nejsou to poldové,“ řekla Monika, „jsou to lupiči.“
„Cože?“ řekl Eliot. Pak uviděl Annu, která vypadala ještě rozrušeněji než Monika, a Matta, který měl krev na obličeji a na kosili.
„Matte!“ vykřikl. „Jsi v pořádku?“
„Mají Jenny!“ řekl Matt. „Jedeme za nimi!“
„Mají Jenny?“ nechápal Eliot. „Co chtějí...“
„KAM JELI?“ vykřikla Monika a zatřásla Eliotem.
„Támhle,“ řekl Eliot, „po Garbanzo. Můžeme jet za nimi mým...“
Monika, Matt a Anna už utíkali ke kie. Eliot v poslední chvíli naskočil dozadu k Anně. Už zavíral dveře, když je někdo zase otevřel. Byla to Nina.
„Nino!“ řekla Anna, „neměla bys...“
„Ty musíš zůstat tady,“ řekla Monika a startovala. „Quédate!“
„Ne,“ řekla Nina, vtěsnala se vedle Eliota a přibouchla dvířka. V tomhle šíleném domě nezůstane, a už vůbec ne s panem Herkem.
„Proboha,“ řekla Monika, spíš pro sebe, a vyjela z příjezdové cesty na silnici.

„Jak dál?“ zeptal se Snake Jenny. Policejní vůz ujížděl na sever po silnici Le Jeune.
„Jeďte pořád rovně,“ řekla Jenny otupěle.
„Hodná holčička,“ řekl Snake. Pohladil ji po šíji. Snažila se od něj odtáhnout. Přitiskl ji k sobě. Jeho pach se v zavřeném autě dusivě šířil.
Eddie na předním sedadle svíral volant jako utopenec záchranný pás. Dvakrát se mu poštěstilo projet křižovatku na červenou, ale jelikož řídil policejní auto, nikdo na něj nehoukal.
„Snaku,“ řekl, „na letišti bude spousta lidí a poldů.“
„No a?“ zeptal se Snake. Poldů se nebál. Jednoho poldu už vlastnoručně připoutal k polici s hifi věží.
„No,“ řekl Eddie a snažil se o co nejklidnější hlas, „jsme v policejním auťáku, a pokud jsi na to zapomněl, nejsme poldové. Napadlo mě, co kdybysme prostě někde zaparkovali, nechali tam auťák, nechali tam tu holku, nechali tam toho chlapa, co jsme ho zamkli do kufru, vzali prachy a zmizeli.“
Snake si povzdechl. „Takhle mluví chudáci, Eddie,“ řekl. „Copak jsi zapomněl, co už jsme dokázali? Zmlátili jsme ty hajzly v baru, zmlátili jsme poldy, zmlátili jsme drogového krále. Vyhráváme, Eddie. A budeme vyhrávat dál.“ Snake nemohl uvěřit, že promarnil tolik let života tím, že žebral na lidech drobné. Podělané pěťáky. K tomu se už nikdy nevrátí. Teď letí vzhůru, k zářivé budoucnosti, která na něj čeká za předním sklem auta, za křečovitě sevřenými pěstmi jeho brzy už bývalého poskoka.
Walter byl tak nešťastný, že by si byl nejradši vytrhl paži z ramene. Jeho partnerka se účastní honičky v autech. S ozbrojenými lupiči. To bylo něco, o čem Walter snil od chvíle, kdy začal pracovat u policie, a teď je připoutaný k polici s hifi věží. Svými vlastními pouty!
Za použití výsledku stovek hodin strávených v posilovně napjal Walter všechny síly a škubl policí tak prudce, že se překotila kupředu a její váha strhla Waltera i Artura na kolena. Masivní police dopadla s třeskem na zeni, její skleněné výplně se roztříštily a hifi zařízení se rozlétlo po místnosti. Rám ale zůstal nepoškozen; silné ocelové trubky byly pevně svařené dohromady.
„Proč jste sakra udělal tohle?“ zařval Artur.
„Snažím se to rozbít,“ řekl Walter. „Vy se snad odsud nechcete dostat? Nechcete pomoct své rodině?“
Artur mlčel. Pravdivá odpověď zněla „ne“.
„Do prdele,“ řekl Walter a znovu škubl pouty. Arturovi řekl: „Potřebujeme telefon.“
„V téhle části domu všechny vytrhali ze zdi,“ řekl Artur.
„Máte telefon v ložnici?“ zeptal se Walter.
„Jo,“ řekl Artur, „ale jak se chcete...“
„Pomozte mi tuhle věc zvednout,“ řekl Walter a vší silou se snažil nadzvednout polici.
„Tak daleko s ní nedojdeme,“ namítl Artur.
„Zkusíme to,“ řekl Walter.
„To nezvládneme,“ řekl Artur.
Walter prudce strčil do police, až udeřila Artura do ramene.
„AU!“ řekl Artur.
„Pomozte mi to zvednout,“ řekl W^alter, „nebo vás dostrkám až ke zdi a rozmáčknu vás jako štěnici.“
S velkým úsilím, vyvíjeným z převážné části Walterem, narovnali polici a začali ji tahat a postrkovat do předsíně, kde Walter zjistil, že je příliš vysoká a neprojde

dveřmi.
„ZATRACENÉ!“ řekl. „Musíme ji dostat ven.“
„Cože?“ zeptal se Artur.
„Musíme ji dostat ven a zavolat sousedy,“ řekl Walter.
„Ven?“ řekl Artur. „Zbláznil jste se?“
Ale Walter neposlouchal. Díval se na hlavní vchod; tím police taky neprojde. Jak ji vůbec dostali do domu? Rozhlédl se po obývacím pokoji a pochopil.
„Zpátky,“ řekl a prudce strčil do police.
„Vidíš něco?“ zeptal se Leonard. Schovávali se s Henrym v hustém křoví, které rostlo na kraji dvora Herkových.
„Ne,“ řekl Henry, „ale hodně toho slyším.“
„Jo,“ řekl Leonard, „zní to, jako by rozbíjeli nábytek. Anebo je to rapova hudba.“
„Ať je to cokoliv,“ řekl Henry, „mám chuť... Hele, koukej!“
„Proboha,“ řekl Leonard, když spatřil Waltera Kramitze, jak za sebou vší silou táhne těžkou ocelovou polici. „Není to polda?“
„Jo,“ řekl Henry. „Svalovec. Co tam sakra dělá?“
„Vypadá to, jako by byl připoutanej k... to snad není pravda,“ řekl Leonard, když se objevil Artur.
„Támhle je náš chlapík,“ řekl Henry. „Vede zajímávej život, co?“
Sledovali, jak velký policejní důstojník s rudým obličejem táhne ještě větší polici, kterou z druhé strany váhavě postrkuje Artur Herk, směrem ke skleněným dveřím, do nichž Henry posledně prostřelil díru. Díra byla zalepená lepicí páskou.
Když byli necelý metr od dveří, řekl Henry. „Víš, co udělám?“
„Co?“ zeptal se Leonard.
„Oddělám našeho chlapíka.“
„Teď?“ zeptal se Leonard. „Když je připoutanej k poldovi?“
„Jo,“ řekl Henry. „Ten polda nám nemůže nic udělat, je připoutanej k polici. A já už chci mít tu práci vyřízenou a zmizet odsud. Čím dýl tu zůstáváme, tím je všechno divnější.“
„To máš pravdu,“ řekl Leonard, „tohle je nejdivnější město v celejch Státech.“
„Takže tohle vyřídíme,“ řekl Henry a zvedl pušku, „a jedeme na letiště.“
„Amen,“ řek] Leonard a ohnal se po komárovi. „Letiště, to zní opravdu hezky.“
Pes Roger si nebyl jistý, co má dělat. Na jedné straně tu byla ropucha, na kterou by měl vrčet. Ale na druhé straně se k němu zevnitř domu blížili lidé, a ti by mohli mít něco k žrádlu. A navíc se přiblížili i ti druzí lidé, ti, které už pozdravil na druhém konci dvorka. Rogerovi se někde v primitivních mozkových závitech probudila vzpomínka, že ti lidé moc dobře chutnali. Možná by je měl znovu zkontrolovat! Ale co ropucha? Co lidé v domě? Tolik rozhodování najednou!
Walter se snažil otevřít skleněné dveře; byly zamčené na ten druh zámku, ke kterému je třeba klíč.
„Kde je klíč?“ zeptal se Artura.
„Já nevím,“ zamumlal Artur. Byl nešťastný. Zápěstí mu krvácelo v místech, kde ho dřela pouta.
„Tak dobře,“ řekl Walter a vyrovnal polici tak, aby stála rovnoběžně s dveřmi, „až řeknu tři, tak ty dveře vyrazíme.“
„To určitě,“ řekl Artur.
Walter sebral všechny síly. „Jedna,“ řekl.

„Co to vyvádějí?“ zeptal se Leonard.
„Teď je z nich výbornej cíl,“ řekl Henry a sledoval je přes hledí pušky.
„Dvě,“ řekl Walter.
„To je sklo, vy šílence!“ řekl Artur. „Zabijete nás oba!“
„Tři!“ řekl Walter a vší silou polici překotil na dveře.
Přesně v tu chvíli se seběhly dvě události. Jednak Henry stiskl kohoutek. Za druhé Roger, který dospěl k názoru, že by měl především znovu zkontrolovat své nové přátele, vrazil hlavou přímo Henrymu do rozkroku. V důsledku toho kulka, místo aby prošla Arturovou lebkou, prolétla těsně kolem ní. Možná to pro Artura nebylo žádné štěstí, vzhledem k tomu, co se odehrálo dál. Artur, vlečený těžkou ocelovou policí roztříštěnými skleněnými dveřmi, byl vržen hlavou napřed na dvorek, kde přistál obličejem přímo v Rogerově misce a rty a nosem se pevně přisál k Nepřátelské Ropuše. Ropucha, která nebyla ani trochu ochotna dělit se o Rogerovo žrádlo, okamžitě vyprázdnila žlázy za očima a vyslala dva mléčně bílé, vysoce halucinogenní proudy bufoteninu přímo Arturovi do obličeje. Artur zasténal a vytáhl hlavu z misky. Ropucha pokračovala v jídle.
Henry a Leonard utíkali ke zdi.
„Zasáhnuls ho?“ zeptal se Leonard.
„Myslím, že jo,“ řekl Henry, „skočil na mě ten pes, ale viděl jsem, jak šel náš chlapík k zemi.“
„Polda šel taky k zemi,“ řekl Leonard.
„Jo,“ řekl Henry, „asi se skrčil, když slyšel ten výstřel.“
„Napadá tě, proč asi polda pomáhal našemu chlapíkovi tahat po domě tu polici?“ zeptal se Leonard.
„Ne,“ řekl Henry.
„Tohle je nejdivnější město v celejch Státech,“ řekl Leonard.

„Co je za ulici ta Garbanzo?“ zeptal se Greer. Hledal na mapě a Seitz řídil. „Poslouchej, jaké tu mají další ulice. Loquat. Kumquat. Věřil bys tomu? Kumquat. Tady zatoč. Myslíš, že mají náš kufr?“

„Vypadá to tak," řekl Seitz. „Už jsme se v téhle věci několikrát spletli, ale teď bych věřil, že starý Ivan říkal pravdu."
„Já taky," řekl Greer. „Rozhodně neměl chuť nechat si perforovat i druhou botu. Támhle to je, Garbanzo 238...Co se stalo s bránou?"
„Někdo ve spěchu odjížděl." hádal Seitz.
„Zajímalo by mě kam," řekl Greer.
„Doufejme, že tam zůstal aspoň někdo, kdo nám pomůže," řekl Seitz.

Walter se krčil na hromádce roztříštěného skla a snažil se narovnat polici. Artur mu ani trochu nepomáhal, ještě pořád ležel, sténal a třel si pálící obličej volnou rukou.
„No TAK," řekl Walter a zatřásl policí, „VSTÁVEJTE."
„Můj obličej!" zasténal Artur. „Dostal jsem to přímo do obličeje!"
„No, ať to bylo cokoliv," řekl Walter, „mohl byste mi pomoct zvednout tuhle věc..."
„JDETE PRYČ!" vykřikl Artur. „PROBOHA, JDĚTE ODE MÉ PRYČ!"
Artur křičel na Rogera, který stál necelý metr od něj a s nadšením hltal granule, které vyletěly z misky, když v ní přistál Arturův obličej. Při zvuku výkřiků Roger na chvíli vzhlédl a zavrtěl ocasem, aby dal Arturovi najevo, že se s ním přijde pozdravit, jakmile dokončí svůj důležitý úkol.
„Pro pána boha," řekl Walter, „vždyť je to pes. Dokonce váš pes."
Artur se obrátil k Walterovi s obličejem staženým hrůzou. „Copak to NEVIDÍTE? Vy ji NEVIDÍTE?"
„Co mám vidět?" zeptal se W^alter. „O čem to mluvíte?"
„O NÍ!" řekl Artur.
„O kom?"
„O TÉ ŽENĚ!" řekl Artur a ukazoval na Rogera, vesele vrtícího ocasem. „Té, jak má toho chlapa... víte... Boba Dolea! O jeho ženě!"
Walter pohlédl na Artura, pak na Rogera, potom zpátky na Artura. Řekl: „Vy myslíte, že to je Elizabeth Doleová?"
„ANO!" řekl Artur. „TO JE ONA!" Díval se přímo na ni a byla to nepochybně Elizabeth Doleová, žena, která ho vždycky trochu děsila, stála přímo před ním, na jeho dvorku. Ale současně to nebyla Elizabeth Doleová. Měla její obličej a pečlivé učesané vlasy, ale zřítelnice očí jí zlověstné svítily a měla obrovské, ostré zuby. Navíc jedla granule.
Artur věděl - věděl -. že je to ďábel v podobě Elizabeth Doleová a že si přišel pro jeho duši.
„JDI PRYČ!" vykřikl Artur na ďábelskou Elizabeth Doleovou. Zadívala se na něj žhnoucíma očima a zavrtěla ďábelským ocasem. Otevřela tlamu plnou slin a promluvila k němu, vyslovila jeho jméno strašlivým hlasem.
„Herk!" řekla Elizabeth Doleová. „Herk! Herk!"
„NE!" zařval Artur a vyděšeně škubal připoutanou rukou ve snaze dostat se co nejdál odsud. „NE!"
„PŘESTAŇTE!" řekl Walter. „Vždyť je to PES, zatraceně!" Ale nedočkal se žádné odpovědi. Artur upřeně zíral na Rogera a kňoural. Navíc mu z úst začaly vytékat sliny.
Walter si uvědomil, že se od něj už asi žádné pomoci nedočká, popadl polici a začal ji zvedat i s Arturem na druhém konci. S chroptěním ji dostal několik desítek centimetrů do výšky jen proto, aby ji zase pustil, když za sebou uslyšel hlas.
„Jste v pořádku, důstojníku?"
Walter se otočil a spatřil dva muže, jednoho vysokého a jednoho malého, oba měli na sobě obleky a stáli v otvoru, který býval vyplněn posuvnými dveřmi.
„Kdo jste?" zeptal se.
Vysoký muž vytáhl průkaz.
„FBI," řekl. „Jmenuju se agent Pat Greer. Tohle je Alan Seitz."
„Díky bohu," řekl Walter. „Poslouchejte, potřebuju, abyste..."
„Hledáme jistého Artura Herka," řekl Greer.
„To je on," ukázal Walter na Artura. „Ale poslouchejte, potřebuji!, abyste..."
„Teď ne." řekl Greer.
„Ale moje kolegyně..."
„Řekl jsem teď ne," řekl Greer.
Walter na něj málem vyjel, ale pak dospěl k názoru, že v situaci, kdy je připoutaný a proti němu stojí agent FBI, bude lepší, když zmlkne.
Greer přistoupil k Arturovi zýrajícímu na Rogera, který, když zhltal i poslední atomy granulí, oddaně lízal místo na zemi, kde granule našel.
„Pane Herku," řekl Greer.
Artur pomalu otočil hlavu ke Greerovi. Zřítelnice měl velké jako pěťáky.
„Pane Herku," řekl Greer, „jsem od FBI a vy mi musíte říct, kde je ten kufr."
Artur otevřel ústa, z nichž mu vyšel chuchvalec pěny, který mu skanul na límeček.
„Pane Herku," řekl Greer, „slyšel jste mě? Je to velmi důležité."
Artur pomalu zavřel ústa, pak je zase otevřel a řekl: „Chce moji duši. Nedovolte jí, aby mi ji vzala."
„Komu to nemáme dovolit?" zeptal se Greer.
„Jí," řekl Artur a ukázal na Rogera. Roger zavrtěl ocasem.
„Téhle feně?" zeptal se Greer.
„Ale ne, to není fena, to je pes a on si myslí, že je to Elizabeth Doleová," vysvětloval Walter.
„Ježíši Kriste," řekl Greer a třel si rukama obličej. Pak se obrátil k Seitzovi: „Co si o tom myslíš?"

Seitz pohlédl do Herkových rozšířených očí. „Je zkouřenej," řekl, „a mám pocit, že se hned tak neprobere."
Greer se obrátil na Waltera: „Poslouchejte, máme důvod si myslet, že pan Herk má jistý kufr, pravděpodobně kovový, hodně těžký. Viděl jste ten kufr?"
Walter chvíli přemýšlel. „Jo," řekl, „měli kufr. Vzali si ho s sebou."
„Kdo?" zeptal se Greer, i když si byl skoro jistý, že to ví už z Johnových informací.
„Jeden pobuda, co si říká Snake," řekl Walter. „On a ještě jeden pobuda, byli tady, když jsme sem s kolegyní přišli. Měl pistoli, a proto jsem... chci říct, překvapili nás. Odvezli dceru tohohle chlapa" - ukázal na Artura - „a jednoho vousáče. Ten vousáč nesl kufr. Vzali si naše auto. Moje kolegyně je pronásleduje s manželkou tohohle chlapa."
„Kam jeli?" zeptal se Greer.
„Na letiště," řekl Walter. „Ten pobuda říkal, že chce chytit letadlo."
„Říkal kam?" zeptal se Seitz.
„Ne," odpověděl Walter.
Greer a Seitz na sebe pohlédli.
„Co tomu říkáš?" zeptal se Greer.
„Říkám, že jedeme na letiště," odpověděl Seitz.
„Já taky," řekl Greer. Walterovi řekl: „Pohlídejte nám tohohle muže, ano?" Obrátil se k odchodu.
„Hej!" zavolal Walter. „Přece mě tu takhle nenecháte!"
„Je mi líto," řekl Greer. „Ale musíme jít."
„ALE JÁ JSEM POLICEJNÍ DŮSTOJNÍK," namítl Walter.
„Já vím," řekl Greer. „Vím, že jste výborný policejní důstojník, protože jinak bych si nedovedl vysvětlit fakt, že jste připoutaný k ocelové polici, která je připoutaná k chlapovi, co si myslí, že pes je Elizabeth Doleová. Ale my opravdu musíme jít." S těmi slovy on i Seitz zmizeli v domě.
„VRAŤTE SE, ZATRACENÉ!" zařval Walter.
Artur dosud pozoroval Rogera. „Odnese si mou duši," řekl. „Cítím to." Obrátil se k Walterovi. „Vaši duši si odnese taky."
„Herk! Herk!" řekla Elizabeth Doleová.

„Zatoč doprava!" vykřikl Snake. „Copak nevidíš tu posranou ceduli?"
Ukradený policejní vůz ujížděl na sever po Le Jeune, v levém krajním pruhu. Eddie, který jen s největším vypětím duševních sil sledoval silnici přímo před sebou, prudce strhl volant doprava, aby překonal tři pruhy najednou, přitom vjel do cesty taxíku, jenž prudce zabrzdil, a pak zkřížil cestu dodávce Ford z roku 1963, která vezla na korbě velkou dřevěnou bednu. Dodávka se srazila s taxíkem a několik metrů ho před sebou tlačila, pak v oblaku kouře zastavila. Náraz způsobil, že se bedna svezla z korby dodávky přímo na vozovku, kde ji převalila Toyota Tercel a uvolnila jednu její stěnu. Z bedny vycupitalo osm koz. Kozy byly původně určeny na prodej v Hialeahu, kde je chtěli použít k rituálním obřadům příslušníci sekty Santeria, ale teď z nich rázem byly svobodné kozy, které se volně procházely mezi svištícími a houkajícími auty.
Eddie si nevšímal chaosu, který způsobil, a na poslední chvíli se trefil na odbočku na letiště. Tam se před ním vynořila řada značek s informacemi o parkování, půjčovnách aut, terminálech a dalších věcech, které Eddiemu vůbec nic neříkaly.
„Kudy?" zeptal se.
Snake, který také nebyl zrovna zběhlý v cestování letadlem, si prohlížel značky a hledal nějakou zmínku o Bahamách, ale žádnou nenašel.
„Prostě jeď dál," řekl.
Když detektiv Harvey Baker přijel na adresu Herkových, všiml si, že hlavní brána leží na chodníku a nikde poblíž nestojí policejní vůz. Zaparkoval na ulici a vešel na příjezdovou cestu. Hlavní vchod byl otevřený. Chvíli stál ve dveřích a naslouchal; domem se k němu blížily kroky. Vytáhl revolver z podpažního pouzdra, ustoupil do stínu a čekal. Z domu se vynořili dva muži a rychle odcházeli.
„Stůjte!" řekl Baker. „Policie.
Muži zastavili a obrátili se k Bakerovi. Ten vyšší si povzdechl.
„Jsme od FBI," řekl.
„Můžete to dokázat?" zeptal se Baker.
„Pokud mě necháte vytáhnout odznak, tak ano," přitakal Greer.
„Pěkně pomalu," řekl Baker.
Greer vytáhl odznak a ukázal mu ho. Baker na něj pohlédl a zastrčil revolver.
„Jsem detektiv Harvey Baker z miamského policejního oddělení," řekl.
„Já jsem agent Greer," řekl Greer. „Tohle je agent Seitz Nechci být nezdvořilý, detektive, ale nemůžeme se zdržet."
„Můžete mi aspoň říct, co se tu děje?" zeptal se Baker.
„Abych řekl pravdu," řekl Greer, „ne."
Greer a Seitz vykročili k silnici. Baker šel za nimi. „Počkejte chvilku," řekl.
„Nemáme už ani chvilku," řekl Greer přes rameno. Baker ho chytil za paži a otočil ho k sobě. „Tak si ji uděláte."
„Detektive," řekl Greer. „Máme na starost nesmírně důležitou federální záležitost a já se moc omlouvám, ale nemám čas vám ji vysvětlovat." On i Seitz se obrátili a šli dál
„Okamžitě zastavte," řekl Baker.
Greer a Seitz se ohlédli. Oba se zastavili, protože Baker už měl zase vytažený revolver. Greer řekl: „Děláte velkou chybu,

detektive.“
„Poslouchejte,“ řekl Baker. „Nevím, proč jste tady. Ale Já jsem tady, protože jsem sem poslal dva svoje lidi, kteří se mi od to doby neozvali, tak jsem přijel a našel jsem tu zbořenou bránu a otevřené dveře a vás dva, a teď chci vědět, co se děje - hned teď, rozumíte -, a když mi to neřeknete, tak vás zatknu a můžete si svou důležitou federální záležitost strčit přímo do svejch důležitejch federálních zadků.“
Greer pohlédl na Seitze.
„Dobře,“ řekl Greer. „Řekneme vám to. Ale jedině cestou na letiště. Můžete jet s námi.“
„Jsou mí lidé na letišti?“ zeptal se Baker.
„Jeden z nich ano,“ řekl Greer. „Ten, na kterém by vám mělo záležet.“

Monika za volantem svištěla po Le Jeune stoosmdesátkou, čímž o několik desítek kilometrů překračovala povolenou rychlost. Tiskla houkačku a prakticky si nevšímala dopravních značek. Matt na sedadle vedle ní se zapíral nohama do podlahy a snažil se nevypadat vyděšeně. Na zadním sedadle se Nina tiše španělsky modlila. Anna plakala, až se celá třásla. Eliot si nebyl jistý, co by v tu chvíli měl udělat, a tak jí položil paži kolem ramen.
„Bude v pořádku,“ řekl.
„To nevíš,“ namítla Anna. „Tys toho chlapa neviděl, neviděls, jak... jak...“ Anna se zajíkla, když si vzpomněla, jak Snakc sahal na Jenny.
„Nedostanou se daleko,“ řekl Eliot a cítil se trochu provinile, protože v koutku duše si říkal, jak je příjemné mít ruku kolem jejích ramen. „Tohle je přece město, policie je na každém rohu.“
„Má pravdu,“ řekla Monika a velkým obloukem předjížděla autobus. „Můj kolega to ohlásí, a až přijedeme na letiště, už tam bude pohotovost.“ Doufám, dodala v duchu. Přemýšlela, jestli se neměla pokusit Waltera odpoutat nebo ohlásit případ sama. Také si nebyla jistá, jestli měla pravdu s tím letištěm.
„Máte někdo mobil?“ zeptala se.
„Já ano, ale nemám ho u sebe,“ řekla Anna. „Proč?“
„To je jedno,“ řekla Monika. „Už jsme skoro na letišti. Zavoláme z... sakra.“
Silnice před nimi byla zablokovaná. Lidé vystupovali z aut. Jeden muž stál na střeše auta, aby viděl, co se děje.
V dálce před nimi, v mezeře mezi řadami aut, proběhla malá tmavá silueta a zmizela z dohledu, následována běžícím mužem.
Malt řekl: „Nebyla to koza?“
Hlídkový vůz se pomalu sunul spolu s ostatními auty podél miamského mezinárodního letiště. Snake se snažil pochopit cedule s divokou změtí názvů leteckých společností-TAM, LTU, lberia, KLM, BWIA, Lacsa- z nichž žádný ani slůvkem nenaznačoval, aspoň ne Snakeovi, kam vlastně jedou.
Snake uviděl po levé straně rozestavěné kryté parkoviště. Mělo být dokončeno už před rokem, ale stavěla ho Penultimate, lne., která už dávno překročila stanovený časový limit i náklady, protože velké kusy stavebního materiálu nedržely na místě - Penultimate dávala vinu nekompetentním subdodavatelům. Vjezd na parkoviště byl zastavěn zátarasy, které rovněž dodávala Penultimate za cenu přibližně třikrát vyšší než nabízeli ostatní dodavatelé.
„Támhle,“ řekl Snake Eddiemu a ukázal na vjezd na parkoviště.
Eddie přibrzdil u zátarasu. Pohlédl na Snakea.
„Odstrč tu věc a vjeď tam,“ přikázal Snake.
Eddie, který už se se Snakem dávno o ničem nehádal, odstrčil zátaras, vjel s vozem na nedokončené, spoře osvětlené kryté parkoviště a pak vrátil zátaras na místo.
Jak tam tak stál, uvažoval chvíli o útěku, ale viděl, že ho Snake pozoruje přes zadní sklo. Vrátil se k vozu.
„Teď mi dej mikinu,“ řekl Snake.
Eddie už chtěl něco namítnout, ale pak si svlékl mikinu. Kdysi byla světlemodrá, ale teď měla barvu špíny. Pod ní měl triko, které bylo kdysi možná bílé, i když v tomto stadiu se to již nedalo s jistotou určit. Podal mikinu Snakeovi, který si ji přehodil přes pistoli v pravé ruce. Levou chytil Jenny za zátylek a stlačil jí hlavu dolů tak, že měla oči těsně u pistole.
„Vidíš tu pistoli, holčičko?“ zeptal se.
Jenny přikývla.
„Až vystoupíme z tohohle auta, tak ji budu mít v ruce a budu s ní mířit přímo na tebe. Když uděláš nějakou pitomost, tak tě zabiju. Oukej? Jasný?“ Tvrdé jí stiskl zátylek.
Jenny znovu přikývla s obličejem staženým bolestí.
„Hodná malá holčička,“ řekl Snake.

Deset

„Dobře, poslouchám,“ řekl Baker. Seděl na zadním sedadle auta z půjčovny; Seitz a Greer byli vpředu, Seitz za volantem.
„No,“ řekl Greer, „jelikož jste polda a máte v té záležitosti svoje lidi, tak vám to řeknu. Ale pak vás možná budu muset zabít.“
„Ha ha,“ řekl Baker.
„Jo, ha ha,“ řekl Greer a vyměnil si rychlý pohled se Seitzem. „Tak abyste věděl, hledáme kufr, kovový a dost těžký.“
„Co má kufr společného s Herkovými?“ zeptal se Baker.
„Myslíme si, že tam ten kufr dnes večer byl. Myslíme si, že dva pobudové ho odsud odvezli na letiště a možná s sebou mají dvě rukojmí, jedním z nich je dcera Herkových. Myslíme si, že jedou v policejním autě.“

„Cože?“ nechápal Baker. „A co policisté?“
„Jeden z nich, policistka jménem Monika, jede na letiště v civilním autě s dalšími civilisty,“ řekl Greer.
„Ježíši,“ řekl Baker. „A co její kolega?“
„Ten je za domem Herkových, připoutaný k velké těžké polici, která je připoutaná k Arturu Herkovi.“
Baker se předklonil a chytil Greera za rameno. „Vy mi chcete tvrdit, že jsme tam nechali policistu, který potřeboval pomoc?“
„Klid,“ řekl Greer a setřásl Bakerovu ruku. „Je v pořádku a poskytuje federální vládě laskavost, protože hlídá muže podezřelého z ilegálního obchodu se zbraněmi.“
„Se zbraněmi?“ zeptal se Baker. „V tom kufru jsou zbraně?“
„Pravděpodobně ano,“ řekl Greer.
„Myslíte střelné zbraně?“ zeptal se Baker.
„Kéž by,“ řekl Seitz.
„Abych řekl pravdu,“ řekl Greer, „nevíme úplně stoprocentně, co je v tomhle konkrétním kufru. Ale máme o tom celkem dobrou představu, a pokud máme pravdu, je naléhavě nutné, abychom se ho zmocnili, než s ním nějaký idiot udělá nějakou pitomost.“
„Ti, co ho teď mají, jsou asi dost velcí idioti,“ řekl Baker.
„Asi ano,“ řekl Greer, „a proto tak trochu doufáme, že to není ten kufr. Ale bohužel to zřejmě bude on.“
„Dobře,“ řekl Baker, „jestli je to ten kufr, tak co je v něm?“
Greer se obrátil na sedadle tak, že se díval Bakerovi přímo do očí.
„Nebezpečná věc,“ řekl.
„Jak nebezpečná?“ zeptal se Baker.
„Hodně, hodně nebezpečná,“ řekl Greer.
„Co to povídáte?“ řekl Baker. „Chci říct, je přece v kufru, ne? Jak nebezpečná může být? Nemluvíme snad o nukleární bombě, že ne?“
Greer se na něj beze slova díval.
„Že ne?“ naléhal Baker.
Greer se díval dál.
„To není možné,“ řekl Baker, „neříkejte mi... To je nějaký vtip, že?“ Pohlédl na Seitze a řekl: „Dělá si legraci, že?“
„Kéž by,“ řekl Seitz.

Puggymu se ulevilo, když vůz konečné zastavil. V úložném prostoru auta mu bylo horko, házelo to s ním ze strany na stranu, vedle kufru neměl mnoho místa a dělalo se mu špatně. Byl rád, když se nad ním otevřel poklop, i když nebyl nijak nadšený, že zase vidí Snakea.
„Vidíš, co mám v ruce?“ zeptal se Snake a ukázal Puggymu pistoli.
Puggy přikývl a pomyslel si, že tenhle chlap strašně rád ukazuje lidem pistoli.
„Budu ji mít tady,“ řekl Snake a přehodil si Eddieho mikinu přes ruku s pistolí. „Budu mířit přímo na tebe. Když neuděláš, co řeknu, víš, co se ti stane, nebo ne?“
Puggy znovu přikývl.
„Co se stane? Řekni to. Řekni, co se stane.“
„Zastřelíš mě,“ řekl Puggy.
„Přesně tak, zastřelím tě,“ řekl Snake, líbil se mu zvuk těch slov. „Teď sebou koukej hodit, vylez a vem ten kufr.“

Na předním sedadle auta už Matt úplně zavřel oči. Na zadním sedadle Eliot objímal Annu kolem ramen a pevně ji k sobě tiskl; Nina klopila oči na své ruce a modlila se.
Teď jeli na sever po Le Jeune v jízdních pruzích směřujících no jih. To nebylo v Miami úplně neobvyklé, ale nebylo to zase tak časté a řidiči jedoucí na jih z toho nebyli nijak nadšeni. Monika, s obličejem staženým soustředěním. strhávala volant střídavě doleva a doprava, aby se vyhnula protijedoucím houkajícím autům. Těsně za pomačkanou dodávkou a taxíkem, jejichž řidiči se navzájem proklínali ve dvou různých jazycích, strhla Monika volant prudce doprava, projela nízkým zátarasem, překonala tři jízdní pruhy najednou a vjela do odbočky na letiště.
„Nikdy nikomu neříkejte, že jsem tohle udělala,“ řekla.
„Já jsem nic neviděl,“ řekl pravdivé Matt.

„To není možný,“ řekl Henry a udeřil do volantu. Před jejich autem, a teď už i za ním, zamrzl provoz na Le Jeune v nehybnou hmotu.
„Nevidíš, co se děje?“ dotazoval se Leonard a vyhlížel předním okénkem.
„Vypadá to, že je tu pěkně dlouhá zácpa. Možná o tom budou něco hlásit v rádiu.“ Pustil rádio.
... neposloucháte, co říkám. Říkám, že když prohrají - ne dnes, ale když hrají zápas a PROHRAJÍ - , tak fanoušci Gators ani nepípnou.
Ne, vy neposloucháte, co říkám, fa říkám, že jsem fanoušek Gators a zrovna teď vám volám, je vám to jasný?Právě teď s várna mluvím po telefonu...
Henry s povzdechem vypnul rádio. Za nimi se ozývalo houkání. Vpředu slyšeli křik. Najednou se kolem jejich auta mihla malá, tmavá silueta.

„Prosím tě, řekni mi, že jsem to neviděl," řekl Leonard, „prosím tě, řekni mi, že jsem právě neviděl kozu, do prdele."

„Pane Herku," řekl Walter. „Musíme spolupracovat. Doneseme tuhle polici kolem domu na ulici, ano? Tam snad seženeme pomoc. Slyšíte mě? Pane Herku!"
Artur pomalu přesunul pohled z Rogera na Waltera. Oči měl jako černé propasti, po bradě mu stékala pěna.
„Řekněte jí, ať mě nechá," řekl.
„Poslouchejte mě," řekl Walter. „Musíte mě poslouchat. Tohle je pes. Chápete? Pes. A my tu budeme celou noc, pokud..."
„Řekněte jí, ať mě nechá," řekl Artur.
„Podívejte," řekl Walter, „musíme..."
„ŘEKNETE JÍ, AŤ MÉ NECHÁ!" vykřikl Artur.
Walter si uvědomil, že jediná možnost, jak přimět Artura ke spolupráci, je začít hrát jeho hru. Povzdechl si, pak pohrozil Rogerovi prstem a řekl: „Nech ho."
Roger vzhlédl, pro případ, že by Walter mluvil o žrádle.
„Musíte ji oslovit jménem," řekl Artur.
„Ježíši Kriste," řekl Walter.
„JEJÍM JMÉNEM!" naléhal Artur.
Walter si znovu povzdechl, pak řekl Rogerovi: „Nechte ho, paní Doleová!"
Roger, nadšený, že mu někdo věnuje pozornost, přiklusal k Walterovi a skočil mu předními tlapkami na hrudník.
„CHCE VAŠI DUŠI!" vykřikl Artur.
„Sedni!" řekl Walter. „Sedněte, paní Doleová!"

„Nukleární bomba v kufru?" nevěřil Harvey Baker.
„Jo," řekl Greer.
„Myslel jsem, že nukleární bomby jsou velké," řekl Baker. Vzpomněl si na starý týdeník o hirošimské bombě, která vypadala jako malá ponorka.
„Všechny ne," řekl Greer.
„Proboha," řekl Baker, „kde se tu sakra vzala?"
„To je dlouhá historie," povzdechl si Greer. „Ale pokusím se to zkrátit. V zemi, která se teď jmenuje Rusko, mají řízené nukleární střely, které jim zbyly ještě z dob studené války. Spoustu takových střel. Na základě smlouvy, kterou se teď nebudu dopodrobna zabývat, se Rusové zavázali spoustu těchhle střel zneškodnit. Problém je v tom, že některé části těch střel - věci jako gyroskopy, indikátory polohy, akcelerátory..."
„Akcelerometry..." přerušil ho Seitz.
„Promiňte, Wernere Sračko von Braun," řekl Greer. „Prostě, tyhle části jsou přesně to, co potřebujete, když jste mezinárodní mizera nižšího stupně jako Saddám Husajn a snažíte se získat opravdové řízené střely a s jejich pomocí se stát mezinárodním mizerou vyššího stupně. Tyhle střely jsou v nepovolaných rukou pořádně nebezpečné. Spousta lidí je shání na součástky."
„Copak je ruská vláda nekontroluje?" zeptal se Baker.
„Ale jistě," řekl Greer. „Asi stejně jako město Miami kontroluje, jestli stavební revizoři neberou úplatky."
„To je něco jiného," řekl Baker. „Tady jde jen o korupci Ale vy mluvíte o nukleárních zbraních."
Seitz si odfrkl. „Jediný rozdíl tkví v tom, kolik se za ně platí."
„Takže, abych pokračoval," řekl Greer, „skutečně nebezpečná část řízené střely je samozřejmě nukleární hlavice, to je ta část, která vybouchne. A o těch mají Rusové dost dobrý přehled."
„Dost dobrý?" zapochyboval Baker.
„Máte pravdu," řekl Greer. „Asi před dvěma lety se někdo zmocnil dvou nukleárních hlavic, dosud nevíme jak, z objektu na zneškodňování nukleárních střel na místě, které se jmenuje, ehm..."
„Posad Sergejev," řekl Seitz. „Kousek od Moskvy. Kdysi se to jmenovalo Zagorsk. Mají tam krásné kostely."
„Díky, pane Micheline," řekl Greer. „Prostě, ten člověk se zmocnil těch hlavic, ty na nějakou dobu zmizely a nikdo na světě je nemohl najít. Pak se jedna z nich objevila - hádejte kde - na Středním Východě, přesněji v Jordánsku."
„Ježíši Kriste," řekl Baker.
„Přesně tak," řekl Greer. „Až na to, že hlavice byla mezitím upravena někým, kdo se v těchhle věcech vyzná. Teď je v kovovém kufru. Stačí nastavit časovač na detonátoru, stanoveným čas uplyne a bum, bomba srovná se zemí celé město."
„To že by dokázala věc, která se vejde do kufru?" zeptal se Baker.
„Vlastní nukleární hlavice je ještě mnohem menší než kufr," řekl Greer. „Vypadá jako drtič odpadků. Kufr je těžký, ale to proto, že obsahuje velké množství běžné výbušniny, která hlavici odpálí. Výbušnina se odpaluje detonátorem s časovačem, což není nic těžkého, je to jako když ladíte rádio. Ale o velikosti neuvažujte. Ta věcička dokáže srovnat se zemí všechny mrakodrapy ve městě. Na deset kilometrů vám usmaží oční bulvy."
„A vy tvrdíte, že ten druhý kufr je tady v Miami," řekl Baker.
„Já tvrdím," řekl Greer, „že když našli tu jednu nukleární hlavici, byla v rukou lidí, kteří zrovna moc nefandí Spojeným státům. Tihle lidi jsou teď naštěstí zavření."
„Kdo je zavřel?" zeptal se Baker.
„To vám samozřejmě nemůžu říct," opáčil Greer, „můžu vám jen prozradit, že je to někdo, kdo neplýtvá časem na poučování zatčených o jejich právech."

„Izraelci," řekl Baker.
Greer přikývl. „Jak říkám, to vám nemůžu říct. Můžu vám jen prozradit, že je to někdo, kdo dokáže velice dobře získávat informace od lidí, kterým se nechce mluvit. A informace, které získali, nasvědčují tomu, že druhý kufr měl být dopraven do New Yorku, kde si ho měl vyzvednou jistý Pravověrec, který chtěl vyjádřit svou víru tím, že přemění Times Square a jeho okolí v radioaktivní trosky."
„To by nebyla tak velká ztráta," řekl Baker.
„Hele, teď už vypadá o hodně lip," řekl Seitz.
„To je jedno," řekl Greer. „Nevěděli jsme, kdy nebo jak se má kufr dostat do New Yorku. Ale věděli jsme, kdo je ten Pravověrec, takže jsme ho začali hlídat na každém kroku. Věděli o každém jeho uprdnutí. Takže když sedl do taxíku a zamířil ke Kennedyho letišti, tak jsme se na něj okamžitě zavěsili. Ale aby to nebylo tak jednoduché, tak pár zabedněných tajných agentů z jisté federální organizace, kterou tu nebudu jmenovat, snad kromě iniciál, které zní C, I a A..."
„A která ani nemá posranou jurisdikci," poznamenal Seitz.
„... která, jak připomněl soudce Rehnquist, nemá ani posranou jurisdikci," řekl Greer, „tak tihle pitomci tak anižto komukoliv řekli, sledovali našeho Pravověrce, o kterém si mysleli, že chce utéct ze země, takže cestou na Kennedyho letiště vytlačili taxík ze silnice a zatkli našeho chlapíka při akci s názvem Tajná Operace."
„Která byla asi tak tajná jako televizní přenos fotbalového Superpoháru," poznamenal Seitz.
„Takže my," pokračoval Greer, „jsme z té sledovačky neměli vůbec nic. Prohledali jsme úsek mezinárodních příletů, ale kufr jsme nenašli. Ať ho měl kdokoli, něco ho vystrašilo, asi ti tajní agenti, a on zmizel. Trochu jsme se tam poptali a dověděli jsme se, že náš chlapík pravděpodobné odjel taxíkem z Kennedyho letiště na letiště La Guardia, skočil do letadla a vypařil se, možná odletěl do Atlanty nebo sem."
„Nebo taky do Houstonu nebo do New Orleansu," řekl Seitz.
„Nebo tam," souhlasil Greer. „A popis, který jsme získali, je velmi mlhavý. V podstatě jsme věděli jen to, že je to chlap s kufrem. Ale poptávali jsme se dál a z různých zdrojů jsme se doslechli, že ten chlap dostal strach.
Chtěl se té věci zbavit a získat dost peněz na zpáteční letenku do Pravověrolandu. To se mu pravděpodobné podařilo, protože ji prodal pod cenou jistým ilegálním obchodníkům se zbraněmi, kteří většinou obchodují se samopaly a podobnými věcičkami."
„Nač chtěli nukleární bombu?" zeptal se Baker.
„Možná ani nevěděli, co to je," řekl Greer. „Aspoň si to myslíme, protože podle toho, co jsme zatím zjistili, ji prodali jiným lidem, a ti ji prodali chlapům, kteří tady
vedou podnik s názvem U Veselého šakala."
„Ten bar?" řekl Baker.
„V tom baru," řekl Greer, „je víc AK-47 než láhví s pivem."
„Proboha," řekl Baker, „tohle je ale město."
„Jde o to," řekl Greer, „že se můžeme mýlit. Možná je to úplně jiný kufr. který s celou touhle záležitostí nemá vůbec nic společného. Možná jsou v něm drogy nebo padělané peníze. Kolegové pátrají v Atlante, Houstonu, New Orleansu i dalších městech. Ale podle toho, co jsme se dnes večer dověděli od chlapíka, který vede Veselého šakala..."
„... a který nám byl velice ochotně nápomocen..." doplnil Seitz.
„... si myslíme, že tohle je ten kufr, který hledáme a který teď podle všeho cestuje na letiště v doprovodu těch místních pobudů."
Baker se opřel a chvíli se díval z okna. Pak se zase předklonil a řekl: „Jednu věc nechápu."
„Nechtě mě hádat," řekl Greer. „Nechápete, jak to, že pokud si myslíme, že je ten kufr možná tady. Neřekneme policii, aby to na letišti vyhlásila a evakuovala odtamtud veřejnost nebo něco v tom smyslu. Uhodl jsem?"
„V podstatě ano," řekl Baker.
„Z několika důvodů," vysvětloval Greer. „Za prvé, ti hajzlíci to nevědí, ale my už na ně na letišti chystáme past."
„Jak to myslíte?" zeptal se Baker.
„Myslím to tak," řekl Greer, „že těsně předtím, než jsme se s vámi setkali, jsem vyřídil jeden telefonát." Zvedl něco, co Bakerovi připomínalo mobil, až na to, že to bylo silnější a mělo to krátkou tlustou anténu. „Dokud nedáme jiný příkaz, nebudou z letiště startovat žádná letadla. Nikdo nebude nic vyhlašovat; letadla budou přistávat jako obvykle, ale nedostanou povolení vyjet na startovací dráhy."
„To můžete udělat?" zapochyboval Baker.
„To byste se divil," řekl Greer. „Takže teď máme ty mizery pěkné v pasti, a oni to netuší."
„Tak proč neevakuujete okolí letiště?" zeptal se Baker.
„Je tu ještě druhý důvod," řekl Greer. „Zamyslete se nad tím. Pokud by prosákla informace - a ta by určitě prosákla -, že ve městě je nukleární bomba, co by se podle vás v tomhle městě stalo? Myslíte, že by proběhla řádná evakuace? Že by ženy a děti dostaly přednost? Že by většina lidí zachovala chladnou hlavu? Opravdu si myslíte, že by obyvatelstvo Miami reagovalo tímhle způsobem?"
Baker se nad tím zamyslel.
Greer pokračoval: „Každý idiot v tomhle městě, který má střelnou zbraň, což je prakticky každý idiot v tomhle městě, by tu zbraň popadl, skočil by do svého auta nebo do cizího auta a zamířil by na výpadovku. Do deseti minut by v tomhle městě vznikla totální zácpa a nastalo by něco, co si ani Stephen King nedokáže představit v těch nejkatastrofičtějších románech."
„To máte asi pravdu," souhlasil Baker.
„Za třetí," řekl Greer, „kdyby se rozkřiklo, co je v tom kufru, nakonec by se to doneslo i k těm pitomcům, co ten kufr mají

u sebe. Dokud to nevědí, což zřejmě nevědí, tak je ani nenapadne, aby to nějak využili, například aby nás začali nějak vydírat.“
„Mohli by to spustit?“ zeptal se Baker. „Chci říct, má ten kufr nějaké bezpečnostní zařízení?“
„Tuhle bombu nevyráběli žádní dobráci,“ řekl Greer.
„Není to jako ve filmech, kde musí prezident zadat tajný kód a dva spolehliví vojáci musí současně otočit klíčky. Tuhle bombu vyrobili zločinci se záměrem odpálit ji na veřejném místě v hustě obydleném městě. Nejsme si jisti, jak je to s tímhle kufrem, ale ten druhý, ten, který se našel, ten stačilo otevřít a stisknout tři elektrické spínače. Tím se nastartoval pětačtyřicetiminutový časovač.“
„Pětačtyřicetiminutový?“ opakoval Baker.
„Pětačtyřicetiminutový,“ řekl Greer. „Pravověrec měl zřejmě v plánu skočit do podzemky a dostat se mimo město, než ta bomba vyletí do povětří.“
„A teď je ta bomba tady,“ řekl Baker a díval se z okna.
.Vypadá to tak,“ řekl Greer.
„Proboha,“ řekl Baker a nevěřícně vrtěl hlavou. „Když to člověk vidí ve filmu, myslí si, že je to fikce, ale teď si říkám, že jednoho dne se to asi opravdu uskuteční.“
Seitz frkl.
„Co je?“ zeptal se Baker.
„Proč si myslíte, že dnes je to poprvé?“ zeptal se Seitz.
„Tohle není poprvé?“ nevěřil Baker.
Seitz znovu frkl.
„To je jedno, pokolikáté to dnes je,“ řekl Greer. „Jde o tohle. To, co jsem vám teď řekl, jsem vám řekl proto, že jste polda a máte v tom svoje lidi. Ale taky vám říkám, že až chytíme ty pobudy, zatkneme je, vezmeme ten kufr a odjedeme, tak tím pro vás celá tahle záležitost skončí, chápete?“
„Jak to myslíte?“ zeptal se Baker.
„Myslím to tak,“ řekl Greer, „že pro federální vládu - a to mluvím o hodně, hodně, hodně vysokých místech ve federální vládě - se nic z tohohle nestalo. V Miami nikdy nebyla žádná nukleární bomba. V celé téhle velké zemi nikdy nebyly žádné nukleární bomby volně ložené v kufrech. Protože kdyby si lidi začali myslet, že tu takové bomby jsou, tak by vznikla taková panika, že si to nedokážete představit - lidi by odjížděli do Montany, skupovali by zásoby jídla, vybírali by si z bank všechny peníze, lynčovali by každého vousatého chlapa, ekonomika by šla do hajzlu, civilizace by se zhroutila a byl by konec. Takže tohle se nestalo. Chápete? Ať se stane cokoliv, tak se nic nestalo.“
Baker řekl: „Ale já musím podat zprávu...“
„Nemusíte podat žádnou zprávu,“ přerušil ho Greer. „Pokud zopakujete cokoliv z toho, co jsme vám tu řekli, tak to agent Seitz a já a prakticky celá federální vláda popřeme. Když na tom budete trvat, tak my budeme trvat na svém, a to tvrdě. Hodně tvrdé. Není v tom nic osobního, protože mám dojem, že jste dobrý polda, ale my vám dokážeme tak podělat kariéru, že neseženete místo ani na křižovatce v zábavním parku.“
Baker se opřel na svém sedadle a znovu vyhlédl z okna. Řekl: „To, jak jste mi říkal na začátku, že když mi povíte, co se děje, tak mě možná budete muset zabít...“
Greer se obrátil a podíval se mu do očí: „Co je s tím?“
Baker řekl: „To jste si nedělal legraci, že ne?“
Greer se zase otočil dopředu. „Dělá se tu nějaká zácpa,“ řekl a díval se před sebe na silnici.

Jedenáct
Dokonce i ostřílení cestovatelé se shodují na tom, že miamské mezinárodní letiště je velmi nepřehledné. Často bývá přeplněné lidmi a zdá se, jako by bylo koncipováno tak, aby každý pasažér, ať letí odkudkoliv nebo kamkoliv, musel projít bez výjimky kolem všech ostatních pasažérů. Hlavní letištní hala vypadá jako kombinace mezinárodního bazaru a tábora pro uprchlíky. Všude se pohybují shluky lidí - turistické výpravy, školní výlety, hudební skupiny, fotbalové týmy, početné rodiny - a všichni čekají na letadla, kterým zbývají do odletu ještě celé hodiny nebo někdy dokonce dny. Nikde není dostatek míst k sezení, takže lidé usedají a uléhají přímo na podlahu a obklopují se horami zavazadel velikosti Apalačského pohoří včetně obrovských kufrů nacpaných k prasknutí, jakož i množstvím spotřebního zboží vyrobeného v Latinské Americe a nakoupeného na jižní Floridě za účelem přepravy zpět do Latinské Ameriky, včetně televizorů, stereo věží, hraček, domácích spotřebičů a kompletních sad pneumatik.
Vzduch na letišti páchne tropickou plísní a je prosycen směsí nejrůznějších jazyků, především španělštiny, ale i angličtiny, kreolštiny, němčiny, francouzštiny a především jazyka pasažérů okružních parníků - ten je snad nejvýraznější. Pasažéři okružních parníků, kteří právě přilétají, na sobě obvykle mívají zbrusu nové značkové oblečení určené k plavbám na okružních parnících. Ve skupinkách následují zaměstnance cestovních kanceláří, kteří třímají nad hlavami názvy příslušných okružních parníků; navzájem si vyprávějí, jakých okružních plaveb už se zúčastnili, a hlasitě se smějí, kdykoli někdo zavtipkuje - což někteří dělají každých pětačtyřicet vteřin - o tom, kolik toho vypije, vyhraje v lodní ruletě nebo nakoupí. Pasažér! vracející se domů jsou
ošuntělejší - unavení, opálení, nevyspalí a nakynutí z toho, jak po celou dobu plavby jedli jedenáctkrát denně, ať měli hlad nebo ne, protože... to přece bylo v ceně!
Některé ženy mají vlasy spletené do copánků, což vypadá pěkné u mladých karibských dívek, ale u většiny žen přes šedesát je to komické nebo přímo odpudivé. Někteří turisté svírají v rukou sériově vyráběné exempláře „lidového umění“ - oblíbené jsou velké, nehezké, nefunkční hole - a mnozí z nich táhnou krabice obsahující největší trofej z plaveb okružními parníky - levně nakoupený alkohol! Je jim úplně jedno, že za dovolenou utratili několik tisíc dolarů:

jsou nadšení, že ušetřili celých deset dolarů na láhví skotské, brandy a likérů, které nikdy nevypijí, ale které s sebou vlečou několikakilometrovými chodbami na letištích, přenášejí je z letadla do letadla jen proto, aby si jo po návratu domů mohli vystavit na viditelné místo a několik následujících let je hrdě ukazovat všem návštěvám („Tohle jsme koupili za třiadvacet dolarů padesát centů na Panenských ostrovech! Hádejte, kolik to stojí tady!“).
Tu noc, kdy Snake a jeho doprovod vstoupili na letiště s nukleární bombou, vládl na letišti ještě větší chaos než obvykle. V Chicagu bylo špatné počasí, což samozřejmě znamenalo, že byl zpožděn prakticky každý let na západní polokouli, včetně vesmírných lodí. Navíc kontrolní věž začala odmítat letadlům povolení ke startu, i když nikdo nechtěl prozradit proč. U většiny přepážek s letenkami se tvořily dlouhé fronty naštvaných cestujících, kteří se snažili dostat až k přepážce a vyvolávat neplodné hádky s naštvaným personálem. Policie již musela zatknout jednoho cestujícího vracejícího se z okružní plavby, který ohrožoval úřednici u přepážky svou holí zakoupenou jako suvenýr.
Eddie prošel vstupními dveřmi na letiště jako první, následován Puggym s kufrem a potom Snakem, který měl jednu ruku schovanou pod mikinou a druhou svíral Jennyinu paži. Stejně jako Eddie a Puggy, ani Snake ještě nikdy v životě nenavštívil miamské mezinárodní letiště a v první chvíli, když spatřil valící se davy, měl chuť dát se na útěk. Ale pak stiskl pistoli, svou kouzelnou hůlku, a strach ho přešel. Přece se nevrátí k původnímu povolání pobudy žijícího z vysomrovaných desetníků.
„Kam jdeme?“ zeptal se Eddie a vyděšeně zíral na letištní mumraj.
„Tudy,“ řekl Snake a ukázal více méně namátkou k jedné z přepážek s letenkami. Zavrtal hlaveň pistole obalené mikinou Puggymu do zad a řekl: „Budeš se držet pěkně u mě, jasný? Nevzdáliš se ani na krok.“
Pomalu postupovali davem - první Eddie, pak Puggy s kufrem a těsně za ním Snake kulhající vedle Jenny, která šla, jen co noha nohu mine, a strnule zírala před sebe jako živá mrtvola. Nad první přepážkou, k níž přišli, byl název letecké společnosti, který Snake nemohl ani přečíst, a pod ním visel seznam s názvy destinací, o nichž nikdy v životě neslyšel; všichni u přepážky mluvili španělsky; Snake škubl hlavou, aby naznačil Eddiemu, že má postupovat dál. Prošli kolem půltuctů dalších přepážek, jejichž názvy Snakeovi rovněž nic neříkaly, načež dorazili k malé přepážce, před níž čekalo ve frontě asi půl tuctu lidí, až budou obslouženi jedinou úřednicí.
Nad přepážkou visela oranžová cedule s nápisem:
AIR IMPACT !
Vaše brána k Bahamám !
Každodenní lety!
Snake radostí zavýskl. Bahamy! Nasměroval Eddieho do fronty. Zařadili se, Snake stále svíral Jennyinu paži a v pravidelných intervalech zavrtával Puggymu do zad pistoli. Za deset minut už stáli přímo u přepážky před úřednicí.
Úřednice, svobodná matka jménem Sheila, už byla ve službě čtrnáct hodin bez přestávky, protože dvě z jejích tří kolegyň daly právě toho dne výpověď. Air Impact! často přicházel o zaměstnance, protože se opožďoval s výplatami přibližně stejně často jako s lety, což bylo hodně často. Air Impact! patřil dvěma bratrům z North Miami Beach, kteří poměrně hodně vydělali na potírání zemědělských škůdců a rozhodli se založit leteckou společnost, aby měli legitimní důvod létat na Bahamy, utrácet tam peníze v hernách a provozovat sex se ženami, které nebyly jejich manželkami.
Letecká společnost fungovala druhý rok a bratři utráceli stále více peněz na Bahamách a stále méně peněz na provozní detaily, jako například na výplaty a letecké řády a najímání kompetentního personálu.
Federální správa leteckých společností se o Air Impact! začala intenzivně zajímat, když dostala od mnoha cestujících stížnosti na zpožděné a zrušené lety. Značnou pozornost vzbudila rovněž událost, která se odehrála před dvěma týdny, kdy letadlo společnosti Air Impact! z Miami do Nassau, řízené piloty s pochybnými pověřovacími listinami, přistálo v Key Westu, o němž i laici vědí, že se nachází několik set kilometrů naprosto opačným směrem. Už se šuškalo, že Federální správa leteckých společností chce nechat Air Impact! zavřít, a mezi zaměstnanci, kteří ještě nedali výpověď, vládla značná nespokojenost. Nejnespokojenější ze všech zaměstnanců byla Sheila, která kromě toho, že byla na nohou celou věčnost a musela čelit nešťastným zákazníkům, právě absolvovala telefonát s děvčetem, které jí hlídalo dvouletou dceru a oznámilo jí, že dítě zvrací, načež následoval telefonát od automechanika, který jí oznámil, že její taurus z roku 1987, který pořád něco potřeboval, potřebuje opravu převodovky.
Kdyby byla Sheila ve vyrovnanějším rozpoložení, pravděpodobně by byla pojala jisté podezření vůči čtveřici, která se teď objevila u přepážky - omámená mladá žena a tři velmi ošuntělí muži. Ale Sheila už dávno překonala schopnost projevovat jakýkoli pozitivní či negativní zájem, o podezření ani nemluvě.
„Ano?“ řekla Snakeovi.
„Potřebujeme čtyři lístky na Bahamy, jenom tam, nejbližším letadlem,“ řekl Snake.
„Nassau, nebo Freeport?“ zeptala se.
Snake se zamračil. „Bahamy,“ řekl.
„Nassau a Freeport jsou na Bahamách,“ řekla Sheila a v duchu dodala: ty pitomče.
Snake se nad tím zamyslel.
„Freeport,“ řekl. Líbil se mu zvuk toho jména.
„Jedno letadlo letí v deset deset,“ řekla Sheila a pohlédla na hodinky, které ukazovaly devět patnáct. „Čtyři lístky, to bude,“ ťukala na klávesnici počítače, „tři sta šedesát dolarů.“
Snake na chvíli pustil Jenny a strčil volnou ruku do kapsy. Vytáhl tlustý svazek bankovek, které vzal v domě Arturu Herkovi. Položil je na přepážku před Sheilu a jednou rukou začal nahlas odpočítávat dvacetidolarovky...
„dvacet, čtyřicet, šedesát...“ Při 120 se mu zavařil mozek - s aritmetikou míval odjakživa problémy - a musel začít počítat znovu od začátku. Zkusil to dvakrát, řekl „do prdele“ a posunul celý svazek k Sheile, až se bankovky rozsypaly po přepážce.
„Vyberte si to tady,“ řekl.

Sheila vzala do ruky svazek, potěžkala ho, obrovský balík peněz, a nosí ho po světě chlap, který ho ani nedokáže spočítat. Sheila odpočítala 360 dolarů. Pak pohlédla na Snakea. který se nervózně rozhlížel, a odpočítala dalších 480 dolarů, které potřebovala na opravu převodovky, a pak dalších 140 dolarů, což byla přibližně částka, kterou dlužila za hlídání dcery za minulý týden. Zbytek peněz položila zpátky na přepážku. Snake na něj pohlédl. Už se chystal něco říct, ale nechtěl žádné problémy. Navíc si říkal, že mu ještě spousta peněz zbyla. A navíc kufr plný drog. Nebo možná smaragdů.
„Potřebuji jména cestujících," řekla Sheila a ťukala do klávesnice.
Snake zaváhal a pak řekl: „John Smith."
Sheila na chvíli vzhlédla, pak psala dál.
„A ostatní cestující?" zeptala se.
„John Smith," řekl Snake.
Sheila znovu vzhlédla, postupně se podívala na Eddieho, Puggyho, Snakea i Jenny. „Vy se všichni jmenujete John Smith?" zeptala se.
„Všichni," přitakal Snake.
„Potřebuji vaše osobní průkazy s fotografiemi," řekla Sheila.
Snake popadl hrst bankovek a hodil je na klávesnici.
„Tumáte," řekl.
Sheila pohlédla na bankovky. Muselo to být minimálně dvě sté dolarů.
„Tak dobře, pane Smithi," řekla.

Monika s rukou na houkačce uháněla po příjezdové silnici k letišti.
„Poslouchejte," řekla, „hledáme policejní auto. Jakmile ho uvidíte, křičte, ano?"
„Ano," řekli Mátí a Eliot. Anna mlčela. Nina se modlila.
„Až uvidíme to auto," řekla Monika a v duchu si říkala, Panebože, doufám, že to auto uvidíme, „tak pokud v něm nebudou, půjdeme do terminálu a podíváme se po nich. Na letišti budou policisté, kteří nám pomůžou. Všechno bude v pořádku, paní Herková."
Anna vzadu neřekla ani slovo.
Monika vjela s kiou pod ceduli s nápisem Odlety. Blížili se k budově terminálu a Monika, Matt a Eliot přejížděli očima všechna zaparkovaná auta. Mátí najednou uviděl policejní vůz na rozestavěném parkovišti.
„Támhle," vykřikl.
Monika prudce zatočila na parkoviště a zastavila těsně u hlídkového vozu. Vyskočila, ještě než zhasl motor.
Zjistila, že je policejní vůz prázdný, udeřila mu rukou do kapoty, prudce se rozhlédla a rozběhla se po silnici k terminálu.
Mátí utíkal těsně za ní následován Eliotem, který svíral Anninu ruku, a Ninou, která nechtěla zůstat pozadu.
„Tohle nemůže vyjít," řekl Seitz a díval se na šňůru nehybných zadních světel táhnoucích se do nekonečné dálky směrem na sever po Le Jeune.
„Pokud se vám podaří dostat se úplně do pravého pruhu," řekl Baker, „můžete vyjet na odbočku na Souhlas a objet to tamtudy."
„Uvidíme, jestli mě támhle to auto nechá, abych se vmáčknul před něj," řekl Seitz a kývl hlavou směrem k humvee v pravém pruhu vedle jejich auta z půjčovny. Humvee jsou auta, s nimiž se v Miami můžeme setkat poměrně často. Obzvlášť oblíbená jsou u mladých boháčů - brázdí v těch velkých, nepraktických pseudovojenských vozidlech silnice, jako by očekávali rozkaz, že mají vyrazit na Bagdád. Osádku humvee tvořili tři mladíci, jejichž moderně ostříhané hlavy se kývaly v rytmu dunivých basů linoucích se z reproduktoru velikosti psí boudy, který vyplňoval celou zadní část vozu. Řidič dostal tohle auto před dvěma dny k narozeninám od otce, bohatého a váženého místního dovozce kokainu. Osazenstvo humvee neslyšelo, jak Seitz houká na houkačku, takže Greer stáhl okénko a zamával, aby na sebe upoutal řidičovu pozornost. Když se řidič humvee ohlédl, naznačil mu Greer pohybem, aby si také stáhl okénko. Když okénko sjelo dolů, Greer, Seitz a Baker ucouvli, smeteni přívalem hudby.
Chci tvý sexy šůšů!
Chci tvý sexy šůšů!
Chci tvý sexy šůšů!
Chci tvý sexy šůšů!

Greer zamžoural do vyjící vichřice zvuků a naznačil řidiči humvee pohybem, jestli by ho nenechal zařadit se před něj. Řidič humvee naznačil Greerovi gestem, aby si políbil prdel. Řidič vytočil okénko nahoru; on i jeho kamarádi se prohýbali smíchy.
„Ach, mládí," řekl Greer.
„Mám jim ukázat svůj odznak?" zeptal se Baker.
„Ne," řekl Greer, otevřel dvířka a vystoupil.
„Už jste někdy slyšel o Speciálním výkonném nařízení číslo 768, odstavec 4?" zeptal se Seitz Bakera.
„Ne," řekl Baker. „Co to je?"
„Mocný nástroj na podporu zákona," řekl Seitz.
Greer zaklepal na okénko humvee. Řidič se k němu obrátil, pak na něj znovu udělal neslušné gesto. On i jeho kamarádi se smáli. Přestali, když Greer vyrazil okénko hlavní revolveru, druhou ruku strčil dovnitř, popadl řidiče za límec značkové košile a vytáhl ho okénkem na silnici. Řidič zmírnil pád rukama, vyškrábal se na nohy a rozběhl se rovnou za nosem mezi rady stojících aut, aniž se jedinkrát ohlédl. Ostatní mladíci opustili vůz bez říkání. Greer usedl za volant,

vypnul přehrávač, vytáhl cédéčko a zajel s humvee na parkoviště Burger Kingu, aby Seitzovi uvolnil místo. Pak vystoupil z Humvee, hodil cédéčko na zem, rozšlapal ho a vrátil se do vozu k ostatním.
„Mohl jsem jim ukázat odznak," řekl Baker.
„To nebylo nutné," namítl Greer.
Seitz se za pomoci ochotných manévrů ostatních řidičů, kteří viděli Greera v akci a nechtěli, aby měl dojem, že nejsou ochotní spolupracovat, protáhl na pravou stranu silnice a dál na odbočku směřující na východ k Douglasu. Když pak zase směřovali na sever, řekl Baker: „Co myslíte, že ten chlap udělá? Chci říct, proč asi jede na letiště?"
„Já bych řekl," uvažoval Greer, „na základě svých zkušeností z boje proti zločinu, že se pokusí dostat do nějakého letadla."
„Jak?" zeptal se Baker. „Na letišti je přece bezpečnostní kontrola?"
Tím si od Seitze vysloužil dlouhé frknutí.
Když Snake a jeho malá, nešťastná skupinka došla ke shromaždišti na let společnosti Air Impact!. našli tam dlouhou frontu lidí čekajících u přepážky bezpečnostní kontroly.
„Stát," řekl Snake a škubl Jennyinou paží. Chtěl chvíli pozorovat, jak kontrola probíhá.
Byla to standardní operace, jejímž úkolem bylo obtěžovat slušné cestující natolik, aby měli dojem, že je postaráno o jejich bezpečnost, zatímco proti zločincům s IQ převyšujícím celer neposkytovala prakticky žádnou ochranu. Cestující položili svá zavazadla na běžící pás, který procházel rentgenovým přístrojem; telefony, klíče, pípátka a jiné kovové předměty odložili do připraveného košíku; pak prošli detektorem kovu. Na operaci dohlíželi otrávení, roztěkaní zaměstnanci, kterým očividné šlo jen o to, aby udržovali frontu v pohybu.
Snakeovi, který nikdy v životě neviděl letištní bezpečnostní kontrolu, trvalo přibližně dvě minuty, než vymyslel, jak propašovat na druhou stranu svou pistoli. Vlastně u sebe měl tři pistole, jednu v ruce a po jedné v každé postranní kapse. Říkal si, že by se mu mohlo podařit propašovat je všechny, ale rozhodl se, že to nebude přehánět. Zahnal své stádečko ke koši na odpadky, rozhlédl se. jestli se nikdo nedívá, a hodil služební pistole Moniky a Waltera do štěrbiny v koši. Pak čekal další minutu, až se k bezpečnostní přepážce přiblížil obchodník s přenosným počítačem přes rameno. Když ten muž prošel, dotáhl Snake Puggyho za sebou do fronty. Zatímco postupovali kupředu, zašeptal Snake Puggymu a Jenny:
„Až na nás přijde řada, tak ty," kývl bradou na Puggyho, „položíš ten kufr na pás a projdeš na druhou stranu. Holčičko, ty projdeš těsně za ním. Já budu pořád těsně za várna. Jestli některej z vás řekne jenom jedno slovo, tak jsou z vás obou mrtvoly, jasný?"
„Snaku," řekl Eddie, „to nemůže vyjít, člověče. Vždyť na to mají přístroje."
„Drž hubu," řekl Snake. Eddieho poraženecký postoj mu začínal lézt krkem.
Už byli skoro u přepážky. Na druhé straně detektoru kovu stál obtloustlý muž, jehož úkolem zřejmě bylo pohánět lidi k co nejrychlejší chůzi.
„Pokračujte, prosím!" opakoval čas od času a mával na cestující.
Obchodník před Puggym položil na pás přenosný počítač a obtloustlý muž na něj mávl, aby prošel; pak začal mávat na Puggyho. Puggy se Snakeovou pistolí v zádech zvedl kufr na pás a prošel detektorem kovu. V tu chvíli řekla úřednice u rentgenového přístroje při pohledu na přenosný počítač onoho obchodníka: „Kontrola počítače!" U bezpečnostní přepážky si velmi bděle všímali počítačů.
Obtloustlý muž se obrátil k přísné ženě u stolku na druhém konci běžícího pásu a řekl: „Kontrola počítače!" Žena požádala obchodníka, aby počítač zapnul. To byla její hlavní práce: žádat lidi, aby zapnuli počítač. Ve světě bezpečnostních kontrol byla skutečnost, že se počítač dá zapnout, považována za absolutní důkaz toho, že to není bomba.
V okamžiku, kdy obtloustlý muž odvrátil hlavu, postrčil Snake Jenny jedním pohybem přes detektor kovu a položil mikinu se zabalenou pistolí do odkládacího košíku. Pak rychle prošel detektorem kovu těsně za Jenny a mikinu sebral; mohlo to trvat nějaké dvě vteřiny. V tu chvíli se obtloustlý muž obrátil nazpátek a díval se Snakeovi přes hlavu na dalšího člověka ve frontě.
„Projděte, prosím!" řekl.
„Kontrola zavazadla!" řekla žena u rentgenového přístroje. Ukázala na kovový kufr.
„Kontrola zavazadla!" řekl obtloustlý muž přísné zené, která sledovala, jak obchodník zapíná přenosný počítač. Když byl hotov, ukázala na kovový kufr na konci běžícího pásu a zeptala se Puggyho: „Je to vaše?"
„To je moje," řekl Snake. Stál těsně za Puggym a zarýval mu pistoli do zad.
„Přineste to sem a otevřete to, prosím," řekla žena.
„Udělej, co ti říká," pobídl Snake Puggyho.
Puggy zvedl kufr na stůl. Odjistil čtyři zámky a zvedl víko kufru. Přísná žena pohlédla dovnitř, spatřila ocelovou nádobu, černou skříňku s cizojazyčnými nápisy a pult s ovládacími spínači.
„Co to je?" zeptala se.
„Drtič odpadků," řekl Snake.
„Drtič odpadků?" zeptala se přísná žena. O takových přístrojích se v bezpečnostním školení neučili.
„Je přenosný," vysvětloval Snake.
Přísná žena na vteřinku zaváhala. Uvažovala, že zavolá šéfa. Ale také si vzpomněla, co se stalo posledně, když ho požádala, aby se podíval na jistý podezřelý předmět: zjistilo se, že je to kávovar, a šéf jí vynadal, že zdržela frontu. Šéf měl pokyny od svého šéfa; v poslední době se vyskytla řada stížností od cestujících, kteří zmeškali nebo málem zmeškali letadlo v důsledku zdržení u bezpečnostní kontroly.
Zatímco o tom přísná žena přemýšlela, zavolala žena od rentgenového přístroje: „Kontrola počítače!" Po pásu se sunul

další potenciálně smrtící přenosný počítač.
„Kontrola počítače!“ opakoval ozvěnou obtloustlý muž. Detektorem kovu proudili další a další cestující. Začínala se tvořit zácpa.
Přísná žena pohlédla na frontu, pak na kufr a nakonec na Snakea.
„Budete to muset spustit,“ řekla.
Snake studoval vnitřek kufru. Na černé skříni vedle kovového válce byly tři spínače, které určitě tvořily nějaký bezpečnostní systém na ochranu drog nebo smaragdů, nebo co bylo vlastně uvnitř. Stiskl první spínač. Nic se nestalo. Stiskl druhý. Nic. Stiskl třetí. Pod tmavým plastovým panelem v levém dolním rohu skříňky začaly blikat číslice:

00:00

Přísná žena se zamračila na blikající nuly, pak na Snaka.
„Má to časovač,“ řekl. „Jako to... no... video.“
„Kontrola počítače!“ zavolala žena od rentgenového přístroje.
„Kontrola počítače!“ opakoval ozvěnou obtloustlý muž.
Přenosné počítače se hromadily.
„Dobrá,“ řekla přísná žena a mávla na Snakeovu skupinu, aby už zmizela. Snake zavřel kufr, a přitom si nevšiml, že číslice přestaly blikat a teď na displeji stálo:

45:00

A pak se tam objevilo:

44:59

Snake zapnul kufr a přikázal Puggymu: „Vem ho.“ Puggy vzal kufr a skupinka zamířila ke shromaždišti letů.Přísná žena obrátila pozornost k dalšímu cestujícímu, pojišťovacímu agentovi, který už bez požádání zapínal počítač s vědomím, že to je cena, kterou musí společnost platit za boj proti terorismu.

43:47

Monika proběhla automatickými dveřmi do hlavní haly a rozhlížela se na všechny strany. Doufala, že uvidí další policisty, ale všichni letištní policisté byli jako na potvoru svoláni na druhý konec velké půlkruhové haly, kde vznikl problém u přepážky společnosti Delty. Začalo to tím, že úřednice Delty informovala jednoho cestujícího, že ho nepustí do letadla se čtyřmetrovou krajtou Dafné omotanou kolem těla. Cestující, ve snaze ukázat, jak je Dafné slušně vychovaný had, položil krajtu na přepážku. Úřednice i okolní cestující vyděšeně ucouvli a vtom si Dafné na zemi kousek od sebe všimla malé plastové přepravky se dvěma jorkšírskými teriéry jménem Pinky a Enid. Jako blesk sjela z přepážky a už se k nim plazila, zatímco jí cestující s křikem uhýbali z cesty, až zakopávali o krabice s levně nakoupeným alkoholem.
Během několika vteřin se Během několika vteřin se Dafné ovinula kolem přepravky a snažila se vykoumat, jak se dostat k Pinkymu a Enidovi, jejichž teriéří štěkot vyburcoval oddanou majitelku, čtyřiasedmdesátiletou vdovu s umělým kyčelním kloubem, aby překonala svůj celoživotní strach z hadů a začala Dafnino svalnaté tělo zpracovávat stočeným časopisem Moderní zralost, dokud na ni zezadu nezaútočil Dafnin majitel, který byl neméně oddán svému zvířátku, a navíc kdysi hrával zadáka v juniorské ragbyové lize.
Za necelou minutu byl u přepážky Delty takový shluk lidí. že se sem začali sbíhat všichni členové letištní policie. Proto, když o chvíli později vstoupila Monika do haly na druhém konci a hledala posily, žádné nenašla.
„Zatraceně,“ řekla. Obrátila se a spatřila těsně za sebou Matta, Annu i Eliota, zatímco Nina právě probíhala vstupními dveřmi.
„Rozdělíme se a zkusíme je najít,“ řekla Monika, „já si vezmu tuhle stranu“ - ukázala doleva - „a vy všichni půjdete tudy. Pokud je uvidíte, nespustíte je z očí. Ale nebudete se k nim přibližovat, a Matt mi to přiběhne říct. Jasné?“
Matt a Eliot přikývli.
„Dobře,“ řekla Monika, obrátila se doleva a vrhla se do davu po levé straně. Malt zamířil doprava, Eliot a Anna o krok za ním a Nina v závěsu. Nině šlo hlavně o to, aby ji nenechali samotnou. Ostatní čtyři přejížděli očima pestré zástupy a přitom se snažili nepřipouštět si různé variace téže úporné myšlenky: Co když jsou na nesprávném místě?

42:21
Let společnosti Air Impact! číslo 2038 do Freeportu se mě konat dvoumotorovým vrtulovým letadlem s kapacitou dvaadvacet osob. Neměl ani letušku a byl příliš malý na to. aby dostal k dispozici letištní autobus; cestující museli sejít po schodišti k východu a pak pěšky zdolat nějakých deset metrů k rozjezdové dráze, kde bylo letadlo zaparkováno.
U brány měly ten večer stát dvě úřednice společnosti Air Impact!, ale ani jedna z nich nepřišla do práce, takže letenky od cestujících vybíral nosič zavazadel, muž jménem Arnold Unger, který rozšířil tým zaměstnanců společnosti Air Impact!, poté co ho vyhodily dvě další letecké společnosti pro podezření z vykrádání zavazadel. Unger už měl za sebou téměř stejně dlouhou směnu jako prodavačka letenek Sheila. Povzbuzoval se mocnými doušky z láhve Bacardi. kterou odcizil jednomu turistovi z okružního parníku a schovával si ji pod schody. Snažil se co nejrychleji odbavit let číslo

2038, jenž byl ten večer poslední, aby se mohl pořádně zhulákat.
Zdálo se, že odbavení bude rychlé. Většina cestujících zvolila tento let, protože zmeškala ostatní spoje na Miami v důsledku špatného počasí v Chicagu. Unger naložil do letadla pouhých jedenáct zavazadel. Když vyšel po schodech do čekárny a vyvolal si na počítači seznam cestujících, našel jen osm jmen, z nichž polovina zněla, jak bez zájmu zaregistroval. John Smith. V čekárně seděli čtyři cestující; byly to dva manželské páry, poštovní úředníci v penzi s manželkami, všichni pocházeli z Ohia a teď žili v Naples na Floridě. Toho odpoledne přejeli celý stát, aby využili levného letu společnosti Air Impact! na Bahamy, kde měli v plánu hrát keno. Toužili dostat se co nejrychleji pryč z miamského mezinárodního letiště, které jim připadalo jako to nejcizejší místo, které kdy v životě navštívili, včetně Itálie, kde kdysi byl se skupinou jiných poštovních úředníků v penzi.
S nadějí vzhlédli, když Unger ve špinavých tmavomodrých šortkách, modré pracovní košili s krátkými rukávy, pracovních botách a chráničích kolen otevřel dveře vedoucí na schodiště. Zvedl mikrofon nástěnného telefonu, vyťukal kód a řekl dunivým hlasem: „Dobrý večer, dámy a pánové. Let číslo 2038 společnosti Air Impact! do krásného města Freeport je připraven. Cestující se mohou připravit k nástupu těmahle dveřma. Jako první dnes odbavíme -„ předstíral, že se rozhlíží po téměř opuštěné čekárně, a pak ukázal na důchodce - „vás, přátelé!“ Důchodci se k němu přišourali a podali mu letenky. Instruoval je, aby sešli po schodišti a došli k letadlu. Zeptali se ho, jak letadlo poznají. Řekl jim, že je na něm velkými písmeny napsáno Air Impact! Jeho tón se jim ani trochu nelíbil.
Do plánovaného letu zbývalo necelých deset minut a Unger už chtěl zavřít dveře ke schodišti, když do čekárny vstoupil Puggy táhnoucí kufr a následovaný Snakem, Jenny a Eddiem. Postupovali v těsném, podivně vyhlížejícím hloučku přímo k Ungerovi. Snake mu podal letenky.
„Aha,“ řekl Unger. „John Smith a spol.“
Snake na Ungera vrhl pohled, který říkal: Neser mě. Unger odpověděl pohledem, který říkal: Mne je do toho hovno. Byl přesvědčen, že ať jsou tihle lidé kdokoliv, za chvíli už to nebude jeho problém. Ukázal na schodiště.
„Letadlo stojí dole,“ řekl.
Hlouček zamířil dolů po schodech, Unger za nimi zavřel dveře a následoval je k rozjezdové dráze. Ukázal na letadlo, kde důchodci s hlasitým bědováním, že jim nikdo nepomůže, vystupovali po úzkém skládacím schodišti na zadní straně letadla, pomalu a s námahou, jako by to bylo posledních dvacet metrů výstupu na Everest.
Unger šel k letadlu za Snakeovým hloučkem. Když byli na místě, natáhl ruku po kufru a řekl Puggymu: „Já ho vezmu.“
Snake popadl Ungera za paži. „Poletí s námi v letadle.“
„Já ho dám do letadla,“ řekl Unger. „Ve Freeportu ho dostanete.“
„Říkal jsem, že poletí s námi,“ řekl Snake.
„To nejde,“ odporoval Unger. „Je moc velký. Na to jsou směrnice.“
Snake sáhl do kapsy kalhot, vytáhl svazek bankovek a podal je Ungerovi.
„Já vám s tím kufrem aspoň pomůžu,“ řekl Unger. Za Snakeova přísného dohledu popadl kufr-zatáčené, ten byl ale těžký - a dotáhl ho ke skládacím schodům. Měl sílu, ale málem ho ani nedostal nahoru. Nechal ho stát přímo ve dveřích. Pak se vrátil po schodech dolů. Pohlédl přes Snakeovo rameno k terminálu.
„Kampak to jde váš přítel?“ zeptal se.
Snake se otočil. Puggy, který stál ještě před chvílí těsně za ním, najednou zmizel. Snake se ohlédl k terminálu a spatřil, jak podsaditá postavička mizí ve dveřích.
„Hajzl,“ řekl Snake a vztekle stiskl Jennyinu paži, až vykřikla. „Ten zatracenej HAJZL „ Obrátil se zpátky k Ungerovi.
„Kdy tohle letadlo startuje?“ zeptal se.
„Chcete se pro přítele vrátit?“ zeptal se Unger.
„Ne, chci aby tohle zatracený letadlo odstartovalo hned teď,“ řekl Snake.
„Odstartuje, jakmile nastoupíte a pilot dokončí předletovou kontrolu,“ řekl Unger. „Za pět, deset minut.“
„Nastup,“ řekl Snake Eddiemu. Eddie se lítostivě ohlížel do míst. kam zmizel Puggy.
„Snaku,“ řekl, „řek bych, že tohle není...“
„Rek jsem, abys nastoupí do letadla,“ řekl Snake a mikinou plněnou pistolí pobídl Eddieho stejně, jako do té doby pobízel Puggyho. Eddie se pomalu odvrátil od terminálu a vyšplhal po schodech. Snake za sebou vytáhl nahoru Jenny. Museli překročit kufr, aby se dostali do uličky.
Unger došel k přední části letadla a dal pilotovi znamení, aby otevřel okno. Pak mu oznámil: „Můžete startovat.“
„Co ten chlap, jak běžel zpátky k terminálu?“ zeptal se pilot. „Něco zapomněl?“
„Ne,“ řekl Unger. „Vypadá to, že si to spíš rozmyslel.“ Unger už se chystal něco dodat, něco jako: Máte tam vzadu divnýho pasažéra, ale nakonec to neudělal. Už viděl v letadlech spoustu divných lidí; celá jižní Florida byla plná divných lidí. Ten chlap určitě veze drogy nebo něco podobného. Ale Unger si říkal, že to není jeho problém. Už bylo pozdě, nejvyšší čas se pořádně napít, a kromě toho tuhle osádku ani neznal, byl to pár mladíků, kteří byli nedávno přijati, aby nahradili pár jiných mladíků, kteří už měli společnosti Air Impact! po krk a dali výpověď. Unger poodešel od letadla a dal pilotovi znamení zdviženým palcem.

Dvanáct

35:08

Puggy uháněl od brány společnosti Air Impact! a snažil se rozhodnout, co udělat dál. Hlavní bylo dostat se co nejdál od toho šílence s pistolí a vlastně i od toho přeplněného, děsivého letiště. Ale neopouštěla ho myšlenka na tu dívku. Byla z toho šílence k smrti vyděšená a Puggy věděl, že její strach je úplně na místě. Říkal si, že by o ní měl možná

někomu říct. Ale komu? Puggy neměl nijak v oblibě poldy - měl s nimi špatné zkušenosti -, ale teď toužil, aby na nějakého narazil a mohl mu o ní říct.
Před sebou spatřil přepážku se dvěma úředníky, mladším mužem a starší ženou, kteří počítali nějaké papíry a činili poslední přípravy k letu z Miami do Filadelfie, který měl už skoro tři hodiny zpoždění. Zaváhal, pak zamířil k přepážce. Mladý muž vzhlédl.
„Ano?“ řekl nepříliš přívětivě.
„Ehm,“ řekl Puggy, „totiž... potřebuju...“
„Je mi líto,“ řekl mladý muž, na kterém bylo vidět, že mu to vůbec není líto, „tenhle let už je plný. Nejsou žádná volná místa, rozumíte?“
„Ne, o to nejde, ale támhle je jeden chlap,“ řekl Puggy a mávl rukou směrem k letadlu společnosti Air Impact!
„Má s sebou děvče.“
„Pane,“ řekla žena, ještě nepříjemnějším tónem než muž. „Musíme řeď hned odbavit tenhle let, rozumíte? Takže ať jde o cokoliv, nemáme na to čas.“
„Nutí ji, aby šla s ním,“ řekl Puggy. „Má...“
„Teď na to nemáme čas, pane,“ řekl muž a vrátil se k počítání papírů, stejně jako žena, a oba přitom nevěřícně vrtěli hlavami nad tím, jací dnes lidé jsou.

34:02

„Tak jaký máte plán?“ zeptal se Baker. „Vběhneme tam a zazvoníme na poplach?“ Jejich auto z půjčovny se proplétalo provozem směrem k odletové hale.
„Ani náhodou,“ řekl Greer. „Jak jsem řekl, čím víc lidí o tom bude vědět, tím větší je pravděpodobnost, že někdo přijde o život. Takže to budeme držet pod pokličkou, dokud to půjde.“
„A jak je najdeme?“ zeptal se Baker.
„Jednak se budou pohybovat pomalu, protože potáhnou ten kufr,“ řekl Greer. „Jednak podle toho, co o těch pitomcích vím od našeho přítele od Veselého šakala, nejsou zrovna přejedení vtipné kaše. Navíc mají rukojmí. Určitě budou v davu nápadní.“
„Já nevím,“ řekl Baker, „na tomhle letišti může být člověk dost těžko nápadný.“

33:34

Před přepážkou společnosti Delta se dva policisté snažili vzkřísit majitele Dafné. Odmítal pustit majitelku psů tak dlouho, až ho jeden z nich praštil do hlavy těžkou služební baterkou na čtyři monočlánky tak silně, že upadl do bezvědomí. Policisté ale potřebovali, aby se ujal Dafné, která mezitím vzdala zbytečné pokusy dostat se k Pinkymu a Enidovi a odmotala se z přepravky. Teď se rozhlížela po rychle rostoucím davu čumilů a myslela na to, na co asi tak myslívají velcí hladoví hadi.
Policisté nevěděli, co dělat. Bylo jim jasné, že nemohou nechat takového tvora volně pobíhat po letišti. Stejně tak jim bylo jasné, že nemohou riskovat a vystřelit na něj, když je všude kolem tolik lidí. To znamenalo, že ho někdo musí chytit, ale majitel byl v limbu a ani jeden z policistů netoužil změřit síly s hadem. Jeden z nich trefně poznamenal: „Co chceš dělat? Nasadit mu pouta?“
Takže v tu chvíli vládl nerozhodný stav. Na jedné straně stála policie, která se snažila křísit majitele hada a udržovat dav v bezpečné vzdálenosti; na druhé straně stál nebo přesněji řečeno se vinul Dafné. Jeden z policistů požádal vysílačkou dispečink, aby jim okamžitě poslali na pomoc jednotku pro práci se zvířaty, ale byl informován, že nejbližší jednotka má plné ruce práce s dopravní zácpou na Le Jeune, jejímiž účastníky jsou kozy.

33:17

„Kde je policie?“ ptala se Anna, která neměla daleko k hysterii. „Jak je možné, že tu není policie?“
„Určitě tu někde bude,“ řekl Eliot. Ale také mu to bylo divné. Vždycky tu bývala policie.
Eliot a Anna utíkali davem pár kroků za Mattem, s Ninou v závěsu. Při pohledu na to množství lidí, shromaždišť a východů se jich zmocňovalo zoufalství.
Doběhli k bezpečnostní kontrole, kde čekalo přinejmenším dvě stě lidí ve dvou frontách před detektory kovu. Matt, Anna a Eliot se rozdělili, pobíhali kolem front a prohlíželi otrávené obličeje. Nic. Dali se znovu do běhu zpátky k hlavní hale, když uslyšeli Ninin výkřik. Obrátili se a spatřili, jak Nina běží zpět k bezpečnostní kontrole a volá něco, co zní jako „Pugí“. Matt si Jako první všiml, kam běží.
„To je ten vousáč!“ vykřikl. „Ten, jak byl v domě! Ten s tím kufrem!“
Pak i Anna a Eliot spatřili Puggyho na druhé straně detektoru kovu, utíkal k Nině s překvapeným výrazem v obličeji.
„Matte,“ řekl Eliot. „běž pro tu policistku. My tu zůstaneme s tím vousáčem. Běž.“ Ale to už Matt sprintoval napříč davem.

29:32

„Říkali jste Delta?“ ujišťoval se řidič.
„Delta,“ přisvědčil Henry.

Henry a Leonard se vezli kyvadlovým autobusem směrem k hlavnímu terminálu. Ten autobus si stopli - přesněji řečeno před něj skočili a donutili ho zastavit - na silnici směrem k letišti, poté co nechali své vypůjčené auto na Le Jeune a pokračovali v cestě pěšky. Řidič autobusu nejdřív váhal, jestli jim má otevřít, ale Henry ho přesvědčil, když na přední sklo přitiskl dvacetidolarovou bankovku.
Henry a Leonard byli uřícení, zpocení a neměli nijak dobrou náladu. Leonard přibližně jednou za minutu vrtěl hlavou a oznamoval ostatním cestujícím, kteří se na něj pro jistotu nedívali: „Posraný kozy.“ Henry, i když se ovládal trochu víc, už měl také tohoto frustrujícího, neproduktivního výletu po krk. Rozhodl se, že jakmile získají letenky do New Jersey, zavolá svému kontaktu z Penultimate a řekne mu, že se omlouvá, ale že by si měli najít na zabití Artura Herka někoho jiného, protože on osobně se už nikdy nevrátí do tohohle bláznivého města, kde kdykoli se člověk snaží někoho profesionálně popravit, objeví se jiný střelec nebo ho napadne pes, nebo na něj skočí ze stromu nějaký maniak.
„Delta,“ řekl řidič, zastavil a otevřel dveře.
Henry a Leonard vystoupili, Leonard se ještě na schůdkách zastavil a místo rozloučení řekl řidiči: „Posraný kozy.“
Když autobus odjel, pohlédli Henry a Leonard automatickými skleněnými dveřmi do terminálu. Byl přecpaný lidmi, někteří z nich utíkali. Zevnitř se ozýval ženský křik.
„Co teď?“ zeptal se Henry.
„Ať je to cokoliv,“ řekl Leonard, „nemůže to být horší než kozy.“

28:49

„No tak,“ řekl Snake. „No tak, tak už let, do prdele.“Mluvil spíš k sobě, ale poštovní úředníci v penzi, kteří seděli čtyři řady před ním, v přední části letadla, ho slyšeli a jeho výrazy se jim vůbec nelíbily.
V kokpitu odděleném od prostoru pro cestující napůl odhrnutým černým závěsem si noví piloti společnosti Air Impact! pročítali předletový kontrolní seznam, Podle Snakea vypadali na sedmnáct, soudě podle počtu uhru, i když ve skutečnosti jim oběma bylo třiadvacet. Jmenovali se Justin Hobert a Frank Teetermann a kamarádili spolu už od základní školy, kdy zjistili, že oba vášnivě milují letadla. Na střední škole většinu volného času stavěli modely letadýlek, zatímco jejich spolužáci se zajímali o děvčata.
Justin a Frank byli i nadále doslova posedlí létáním, až tím trpěl jejich společenský život. Ale byli přesvědčeni, že to stálo za to, protože po dlouhých letech studií se stali civilními piloty a dnes spolu absolvují svůj první skutečný let. Ani se jim nechtělo věřit, že mají takové štěstí; většina leteckých společností nutila mladé piloty, aby létali spoustu let se zkušenějšími piloty. Jistě, plat u společnosti Air Impact! nebyl nijak velký - 14 200 dolarů ročně -, ale důležité bylo, že budou létat. Měli na sobě nové pilotní košile a nové pilotní kalhoty a oba byl velitelé.
Justin - který vyhrál, když si házeli mincí o to, kdo bude kapitánem tohohle letu - se obrátil k sedmi cestujícím, nasadil co nejhlubší hlas a řekl: „Dámy a pánové, vítejte na palubě letu 2036 do...“
„Letu 2038,“ zašeptal Frank.
„Jo, letu 2038 společnosti Air Impact do, ehm, Freeportu,“ řekl Justin. „Jsem kapitán Justin Hobert a tohle je můj druhý pilot Frank Teeterman.“
Frank zamával na pozdrav.
„Už jsme téměř dokončili předletovou kontrolu,“ řekl Justin, „takže za chvíli zavřeme dveře, seznámíme vás s bezpečnostními pokyny a odstartujeme.“ Justin si tuhle řeč cvičil před zrcadlem v koupelně. Teď si říkal, že se mu docela povedla. Vrátil se ke kontrolnímu seznamu.
„Hele,“ ozval se zezadu Snake, „co kdybysme odstartovali hned?“
„Cože?“ zeptal se Justin a obrátil se. Důchodci se rovněž obrátili a káravě pohlédli na Snakea, který seděl vedle Jenny, jež měla zavřené oči a opírala se hlavou o okénko. Eddie seděl přes uličku a tupé zíral před sebe.
„Řek jsem, co kdybysme odstartovali hned,“ řekl Snake. Myslel na uprchlého vousáče. Říkal si. že vousáč, který je v postatě stejný pobuda jako on, snad nepůjde za žádným poldou. Spíš se bude snažit jen zachránit vlastní kůži, stejně jako by to udělal Snake. Ale stejně by bylo dobré se odtud dostat co nejdřív.
„Pane,“ řekl Justin, „nejdřív musíme dokončit předletovou kontrolu, pak poletíme. Jde o vaši bezpečnost, pane.“
Snake mu málem ukázal pistoli. Dokonce si pomyslel: Já mám svou bezpečnost tady, ty pitomče. Ale rozhodl se, že ještě pár minut počká.

27:16

„Hej!“ křičel Matt, prodíral se davem a mával na Moniku, kterou zahlédl u přepážky Američan Airiines. „Tady jsem!“
„Našli jste je?“ zeptala se Monika, když k němu doběhla.
„Našli jsme toho vousáče,“ řekl Matt. „Tudy.“ Oba se rozběhli zpátky.
„Jenom jeho?“ zeptala se Monika. „Samotného?“
„Jo,“ řekl Matt.
„Neříkal, kde jsou ostatní?“ ptala se Monika.
„Nemluvil jsem s ním,“ řekl Matt. „Táta mě hned poslal pro vás.“
„Dobrá práce,“ řekla Monika.

26:02

„Jak je uspořádané tohle letiště?“ zeptal se Greer.

„Hlavní hala je velký půlkruh," vysvětloval Baker, „dveře k jednotlivým letům z ní vybíhají jako paprsky."
„Tady jsme přibližně uprostřed?" zeptal se Greer.
„Dá se to tak říct," přisvědčil Baker.
„Tak dobře," rozhodl Greer, „tady zastavíme."
Seitz zajel k chodníku a zastavil u značky ABSOLUTNÍ ZÁKAZ ZASTAVENÍ. Vystoupili z auta a zamířili ke vchodu do terminálu.
Greer řekl Bakerovi: „Myslím, že ti pitomci už na sebe určitě upozornili policii. Asi nebude těžké je najít. Až je najdeme, budeme potřebovat vaši pomoc - je třeba zabavit ten kufr, zatknout pachatele a co nejrychleji odtud zmizet, jasný?"
„Jasný," přikývl Baker.
„Ale ať se děje, co se děje," řekl Greer Seitzovi i Bakerovi, „hlavně musíme získat ten kufr."
Když vstoupili do terminálu, málem se srazili se dvěma muži s vysílačkami, kteří uháněli doleva směrem k přepážce společnosti Delta. Ozýval se odtamtud křik a ječeni.
„Máme je," řekl Greer.

25:41

Puggy nemohl uvěřit svým očím: jeho anděl! Tady! Držel ji za ruku a díval se jí do očí, které byly přesně v úrovni jeho očí. Chvíli ani neslyšel, co mu říká ta druhá paní. „Prosím," opakovala Anna už potřetí, „kde je moje dcera? Prosím,"
„Puggy, musíš nám pomoct," řekla Nina. Pugí, musíš nám pomoc. Teď Puggy pochopil. To děvče.
„Jsou támhle," řekl a ukázal přes bezpečnostní kontrolu směrem k východu na letištní plochu. „Jsou v letadle."
„Ach bože!" řekla Anna. Popadla Eliota za ruku. „Musíme za nimi!"
„Jistě," řekl Eliot a zoufale se rozhlížel. Kde je sakra Matt? Kde je ta policistka... támhle jsou!
„Tady!" vykřikl a zamával na Moniku a Matta, kteří k nim spuntovali davem.
„Tak co?" zeptala se Monika, když doběhli ke skupince.
„Prý jsou v letadle," řekl Eliot, „támhle."
„Ukazujte mi cestu," řekla Monika, popadla Puggyho za paži a rozběhla se k bezpečnostní kontrole. Puggy váhavě pustil Nininu ruku a klopýtal za Monikou.
„Naléhavý případ!" vykřikla Monika u kontrolní přepážky. „Z cesty, prosím!" S Puggym v závěsu proběhla detektorem kovu, který zapípal na její odznak. Obtloustlý muž jí okamžitě zastoupil cestu.
„Poslouchejte," řekla Monika. „Tohle je naléhavý případ. Musím se s tímhle mužem dostat támhle k tomu východu a vy mezitím upozorněte letištní policii, že..."
„Musím ho prohlédnout," namítl obtloustlý muž a zamával ručním detektorem na Puggyho.
„Vy mě neslyšíte, zatraceně?" křičela Monika. „Říkala jsem, že to je naléhavý případ. Musíme zachránit rukojmí..."
„A JÁ JSEM ŘÍKAL, ŽE HO MUSÍM PROHLÉDNOUT," odvětil obtloustlý muž a strčil detektor Monice pod nos. Předpisy jsou předpisy.
Monika mu vyškubla detektor z ruky a zahodila ho. Proklouzla kolem obtloustlého muže a Puggyho táhla za sebou.
„Hej!" namítl obtloustlý muž. „Zastavte! Nemůžete... HEJ!"
„S dovolením," řekl Eliot, proběhl detektorem kovu a oběhl obtloustlého muže, následován Annou, Mattem i Ninou. „My patříme k nim."
„Stůjte!" křičel obtloustlý muž a neúspěšně se snažil utečencům zastoupit cestu. „POLICIE!"
„POLICIE!" opakovala jako ozvěna žena od rentgenového přístroje i přísná žena na konci běžícího pásu. „POLICIE! POLICIE!"
Ke kontrolnímu zařízení byl přiřazen jeden policista: jmenoval se Ralph Pendick a náhodou to byl starší, ale jen o málo chytřejší bratr Jacka Pendicka, muže, který před několika hodinami tak bděle překazil pokus o zabití Jenny Herkové tím, že kolem sebe bezhlavě střílel na parkovišti. Ralph Pendick měl za úkol ani se nehnout od kontrolního zařízení, a dokonce se snažil tento úkol plnit, když ve vysílačce uslyšel o problémech u přepážky Delty. S rostoucí závistí sledoval, jak kolem něj probíhají jiní policisté přímo k místu dění; tady u kontrolního zařízení se nikdy nic nedělo. Nakonec už to nevydržel, opustil své stanoviště a rozběhl se k Deltě, takže nikdo kompetentní teď neslyšel zoufalé výkřiky personálu, který ještě pořád křičel „POLICIE!" za rychle mizejícími postavami Moniky, Puggyho, Eliota, Matlá, Anny a Niny.
Obtloustlý muž se rychle dokolébal k nástěnnému telefonu, popadl sluchátko, vyťukal kód a začal do něj křičet úplně bez sebe vzrušením. Byla narušena bezpečnost! Policejním důstojníkem! Lidé prošli kontrolním místem bez řádné prohlídky! Možná u sebe mají... utajené přenosné počítače!

23:24

„Vidíš, co se tam děje?" zeptal se Leonard. Stáli na okraji obrovského davu před přepážkou Delty.
„Ne," řekl Henry, který si mohl vykroutit krk. „Vidím jen lidi, co se snaží něco vidět."
„Do prdele," řekl Leonard, „jdeme k ty přepážce."
„Zkusíme to," souhlasil Henry. Vrhl se jako první do davu, který vykřikoval v několika jazycích. Podle útržků angličtiny, které pochytali, pochopili, že tam vpředu jsou policisté a někdo zraněný a že se tam něco plazí. Jen stěží se prodírali stále hustším davem, Henry odhrnoval lidi stranou a každý namáhavý krok v něm posiloval rozhodnutí zmizet... co... nejrychleji... z tohohle... posraného... šíleného... města.
Před přepážkou Delty byl už zástup skoro neprostupný, zezadu se tlačili lidé, kteří se snažili zahlédnout, co se děje, a

zpředu se tlačili křičící lidé, kteří se zřejmě snažili před něčím utéct. Najednou křik ještě zesílil, doprovázen vyděšeným ječením; dav prudce couvl právě ve chvíli, kdy Henry a Leonard vší silou udělali další krok kupředu. Vypadli z davu a najednou stáli na volném prostoru sami, obklopeni širokým kruhem křičících a ječících obličejů. Henry vyrovnal rovnováhu, ale Leonard klopýtal dál, až zakopl o přepravku s Pinkym a Enidem, kteří vyděšeně kňučeli a štěkali. Leonard dopadl na podlahu. Zaklel, pak zvedl hlavu a spatřil pět centimetrů od svých očí... pořádně dlouhý jazyk.

22:58

Snake už začínal vysilovat. Minuty ubíhaly a ti dva uhrovití piloti tam vpředu pořád něco zkoušeli, mluvili do mikrofonů připevněných na hlavě a letadlo se nehýbalo. Snake se díval z okna ke dveřím terminálu a doufal, že se neotevřou. Nakonec už to nemohl vydržet. Vstal.
„Hej!“ vykřikl. „Nastartujte už ty zatracený motory!“
Justin, Frank a důchodci se obrátili s káravými pohledy, které strnuly při pohledu na pistoli namířenou na kokpit. Důchodci vyjekli a skrčili se na sedadlech mimo palebnou přímku. Justin a Frank zírali do otvoru na konci hlavně a mozky jim vypověděly službu. Frank si počural nové pilotní kalhoty.
„OKAMŽITĚ nastartujte ty zatracený motory!“ řekl Snake.
„My... my...“ zakoktal Justin. „Chci říct, dveře. Musíme zavřít dveře.“
„Já ty dveře zavřu, chcípáku,“ řekl Snake. Nenechá nikoho utéct. „A vy NASTARTUJTE TY ZATRACENÝ MOTORY A LEŤTE NA TY ZATRACENÉ BAHAMY, NEBO VÁM USTŘELÍM VAŠE ZATRACENÝ HLAVY!“
Tři ze čtyř důchodců si počurali kalhoty.
Justin a Frank se začali bezhlavé snažit nastartovat motory. Vrtule na pravé straně letadla se začala pomalu otáčet.
„Snaku,“ řekl Eddie. Díval se z okénka.
„Co?“ řekl Snake. Předklonil se a pohlédl tam, kam se díval Eddie, a pak řekl: „Do prdele. DO PRDELE.“
Dveře terminálu byly otevřené. Malý vousáč - ten hajzl- vybíhal z budovy a ukazoval na letadlo a těsně za ním byla... policistka. Ta zatracená děvka.
Snake vykřikl na Justina a Franka. „OKAMŽITÉ SE ROZJEĎTE.“ Prudce se otočil a vrhl se ke dveřím letadla, namířil pistoli na policistku a vystřelil. Policistka skočila zpět do budovy, strhla vousáče s sebou a zavřela dveře.
„PROČ SAKRA NEJEDEME?“ křičel Snake.
„Musíme nastartovat druhý motor,“ křikl zpátky Justin. Pravý motor zakašlal a rozeřval se. Vrtule na levé straně se začínala pomalu otáčet. Snake se ohlédl ke dveřím terminálu; byly teď pootevřené, ale dovnitř neviděl. Otočil se zpátky ke kokpitu a zjistil, že Justin mluví do mikrofonu.
„S KÝM TO MLUVÍŠ?“ zaječel.
„S NIKÝM,“ řekl Justin a snažil se překřičet hluk motorů. „JEN S NIM,“ ukázal na Franka.
„SUNDEJ SI TEN NESMYSL Z HLAVY,“ přikázal Snake.
„POTŘEBUJEME HO, ABYCHOM SE DOROZUMĚLI S KONTROLNÍ VĚŽÍ,“ řekl Justin.
„SUNDEJ SI HO. CHCÍPÁKU,“ řekl Snake a namířil na kokpit pistoli. Justin a Frank si sundali sluchátka.
„A TEĎ,“ řekl Snake, „UŽ SE ZATRACENÉ ROZJEĎTE.“
„A CO TY DVEŘE?“ zeptal se Justin.
„O TY SE POSTARÁM JÁ,“ řekl Snake. Chtěl je nechat otevřené, pro případ, že by potřeboval znovu střílet.
Justin zavrtěl hlavou, odbrzdil a pomalu se rozjel.

20:40

Zdálo se, že Dafné nijak nespěchá, ale za pouhých několik vteřin byla několikrát ovinutá kolem Leonarda. Leonard přesně věděl, co se děje, ale nedokázal proti tomu nic udělat: kroutil se a odstrkoval hada rukama, ale Dafné se kolem něj ledabyle ovíjela dál. Leonard cítil její úžasnou sílu. Byl vyděšený, ale i při svém děsu a křiku, který ho obklopoval, i žaludeční nevolnosti, která se v něm začala vzmáhat, našel jeho mozek čas a prostor na úvahy o nečekaném jevu: necítil nijak velký tlak: necítil, že by ho had skutečně mačkal. Spíš si všiml, že pokaždé, když vydechne, je pro něj obtížnější se znovu nadechnout, jak Dafné pomalu, neúnavně utahovala sevření. Leonard ztrácel vědomí; měl pocit, že umírá. Je po všem, pomyslel si. už nikdy neuvidím New Jersey.
A pak, v posledním záblesku vědomí, si pomyslel: Posraný hadi.

20:31

Chodba za dveřmi byla prázdná, až na Moniku a Matta. Když Snake vystřelil, řekla Monika Eliotovi a Anně, aby odvedli Puggyho zpět do hlavní haly a udělali cokoliv - „třeba něco zapalte“ -, aby upoutali pozornost policistů a řekli jim, co se děje. Anna chtěla zůstat co nejblíž letadla, ale Monika jí řekla, že to nejlepší, co může v dané chvíli pro svou dceru udělat, je sehnat pomoc.
„A co Matt?“ zeptal se Eliot.
„Ten zůstane se mnou, pro případ, že bych potřebovala posla,“ odpověděla Monika. „Bude v pořádku.“
Eliot a Anna vyběhli zpátky po schodech, následování Puggym a Ninou, kteří se drželi za ruce. Monika pootevřela dveře a vykoukla na letadlo společnosti Air Impact! Bylo zaparkováno tak, že mělo trup rovnoběžný s budovou terminálu. Aby se dostalo k ranveji, bude se muset obrátit kolmo k terminálu, což znamená, že v tu chvíli sem jeho pasažéři neuvidí. Pravý motor letadla řval, vrtule se otáčela. Levý motor už se také dostával do otáček.

„Zůstaneš tady," řekla Monika Mattovi. „Budeš se dívat touhle škvírou, ale ani se odsud nehneš. Až se tvůj táta vrátí s pomocí, řekneš jiní, co se stalo."
Letadlo se dalo do pohybu a začalo se pomalu otáčet doprava. Když už nebylo vidět na okénka, Monika otevřela dveře.
„Co chcete udělat?" zeptal se Matt.
„Zkusit to letadlo zastavit," řekla Monika.
„Jak?" zeptal se Matt.
„To nevím," řekla Monika. A pak se rozběhla přes rozjezdovou dráhu. Ani se neohlédla.

20:17

Agent Greer se prodíral davem jako první, odstrkoval lidi do stran jako sněžný pluh. Přesto jemu, Seitzovi a Bakerovi trvalo dobrých pět minut, než se dostali k přepážce Delty. Slyšeli křik a ječeni; viděli uniformované policisty, jak se snaží zadržet dav, křičí na sebe rozkazy a ukazují na... něco na zemi, mimo jejich dohled.
„Tak do toho," řekl Greer přes rameno a protlačil se mezi posledními lidmi v davu. „Nezapomeňte, musím dostat ten kufr."

19:58

Letadlo společnosti Air Impact! začalo nabírat rychlost, ale ještě pořád jelo dost pomalu na to, aby s ním Monika - která až do šesté třídy, kdy jí začala růst prsa, běhala nejrychleji ze všech dětí na škole - dokázala držet krok. Vlevo spatřila zadní dveře letadla, které byly ještě stále otevřené a visely od nich skládací schůdky. Snažila se nemyslet na pistoli. O pistoli se začne starat, až bude v letadle.

19:50

Henry ještě nikdy v životě nezabil hada, malého ani velkého. Ale byl profesionál a pečlivě rozvažoval - rychle, ale pečlivě -, jak zvládnout tuhle situaci. Musí hada střelit do hlavy, to mu bylo jasné; problém byl, že kulka poletí dál. Henry samozřejmě nechtěl, aby zasáhla Leonarda, ale nechtěl zasáhnout ani nikoho z davu. Nechtěl střílet směrem dolů, protože pak by se kulka odrazila od podlahy, která je určitě pod krytinou betonová. Dospěl k závěru, že nejlepší bude střílet směrem ke stropu.
Klekl si a vytáhl z kotníkového pouzdra revolver. Pak se postavil a obešel Leonarda, kterému už vylézaly oči z důlků a modral obličej. Dva odvážní policisté drželi Dafné za krk a vší silou se snažili ji odtáhnout bez jakéhokoli viditelného efektu. Když se k nim Henry přiblížil, rozběhl se k němu další policista a křičel něco, čemu nebylo příliš rozumět; když spatřil pistoli v Henryho ruce, couvl. Henry ukázal pistoli i oběma odvážným policistům; podívali se na sebe, pak pustili Dafné a vstali. Henry si lehl na břicho a převalil se na záda těsně vedle Leonarda. Když Dafné, která nikdy nespěchala, půvabně obrátila hlavu, aby se podívala, co se zase děje, přitiskl jí pistoli zespodu k čelisti, stiskl kohoutek a vystřelil jí mozek, kterého ostatně moc neměla.
Vteřinu nato vyrazil z davu Greer a v běhu vytahoval pistoli. Doběhl až ke skrumáži na podlaze, zastavil se a podíval se na bezvědomého Leonarda, pak na bezhlavou Dafné a nakonec na Henryho, který ležel na zádech a stále ještě mířil pistolí do vzduchu.
Oba muži na sebe chvíli tise hleděli. Pak promluvil Henry.
„Agente Greere," řekl, „co vás přivádí do Miami?"

19:22

Letadlo se rozjíždělo čím dál rychleji. Monika už si nebyla tak jistá, že ho doběhne. Nebyla si ani jistá, že ho skutečně chce doběhnout. Ale někde ještě našla poslední rezervy energie a překonala posledních pár metrů ke schůdkům. Natáhla ruku a už už se chytala ocelového lana s plastovým obalem, které sloužilo jako zábradlí schůdků, ale ten pohyb ji zpomalil a zábradlí se zase začalo vzdalovat. Znovu napjala všechny síly a vyrazila kupředu rychleji a tentokrát zábradlí opravdu chytila, ale klopýtla a zatraceně, padala a letadlo jí uletí a...
... a Matt, který teď spurtoval vedle ní, ji zvedl a postrčil ji kupředu a ona se zachytila i druhého zábradlí a vyšvihla se na schůdky. Vylezla na druhý schod, otočila se a natáhla ruku k Mattovi a ten se jí zachytil a ona zatáhla a ve vteřině už byl Matt na prvním schodě a v příští vteřině letadlo najedou prudce zrychlilo a už by ho byl nechytil ani ten nejrychlejší běžec na světě.

18:37

Eliot promočený potem utíkal zpátky k bezpečnostní kontrole.
„POLICIE!" křičel. „POLICIE!"
Před ním se objevil hlouček cestujících vracejících se z plavby okružním parníkem. Zastavili se a sledovali ho s otevřenými ústy.
„VOLEJTE 911!" křikl na ně Eliot, když probíhal kolem nich. „PROSÍM. TAM VZADU JEDEN CHLAP STŘÍLÍ PO LIDECH."

Cestující zírali, ještě když jim Eliot zmizel z dohledu s Annou, Puggym a Ninou v těsném závěsu. Jeden z cestujících došel k telefonnímu automatu, vytočil 911 a řekl operátorovi, co mu říkal Eliot. Operátor na čísle 911 řekl, že policie o tom střílení na letišti ví a že má situaci pod kontrolou. Cestující to oznámil ostatním a hlouček si ulehčené oddechl.

18:08

Monika se vyškrábala po skládacích schůdcích až nahoru a skrčila se za těžkým kufrem, který částečně blokoval vchod. Opatrně vykoukla a uviděla Snakea, jak stojí v uličce, bohudík zády k ní. Sledoval piloty.
Pilot vlevo křičel na Snakea něco, čemu Monika nerozuměla, ale co se asi týkalo dveří. Snake na něj křikl odpověď, které také nebylo rozumět, a namířil na něj pistoli. Pilot pokrčil rameny a obrátil se zpátky ke svým přístrojům.
Monika se doplazila uličkou do poslední řady sedadel na pravé straně letadla. Matt se plazil za ní a schoval se mezi sedadla nalevo. Pohledem se jí zeptal: Co teď?Monika zvedla ruce a naznačila mu: Počkej. Nevěděla, na co má čekat. Letadlo už začalo zatáčet na ranvej. Motory řvaly. Za chvíli se odlepí od země.

17:41

Když manželé v lexusu zatáčeli do ulice Garbanzo, hádali se. Hádali se už dvě hodiny, od začátku večeře v italské restauraci v Coral Gables. Šlo o to, jestli zůstanou v Miami, kam manžela před rokem a půl přeložila jeho banka, nebo se přestěhují zpátky do Cedar Rapids, odkud oba pocházeli. Manžel prohlašoval, že kvůli jeho kariéře by tu měli zůstat; manželka se chtěla odstěhovat.
Hádali se tak zaujatě, že manžel málem porazil autem statného muže, který stál na silnici a mával rukama. Muž měl na sobě pravděpodobně uniformu, ale byla uválená a propocená a po paži mu stékala krev a ta paže byla...připoutaná k obrovské kovové konstrukci, která byla...panebože, byla připoutaná k dalšímu, podivně vyhlížejícímu muži. Celou sestavu doprovázel velký pes.
„Myslím, že bychom měli zmizet," řekl manžel.
„Vypadají, jako by potřebovali pomoc," namítla žena.
„Dobře," řekl muž, „ale zůstaneme v autě.
Nechal zařazenou rychlost, zamkl zevnitř dvířka a o několik centimetru stočil okénko.
„Poslechněte," řekl statný muž, „jsem důstojník miamské policie a potřebuji, abyste..."
„ZMIZTE, DOKUD MŮŽETE!" řekl podivně vyhlížející muž.
„DRŽTE HUBU!" řekl statný muž. Obrátil se zpátky k manželskému páru a řekl: „Potřebuji, abyste..."
„CHCE VAŠI DUŠI!" řekl podivně vyhlížející muž.
„ŘEK JSEM, ABYSTE DRŽEL HUBU, SAKRA!" řekl statný muž a škubl kovovou konstrukcí, až podivný muž zakopl.
„TO NENÍ ELIZABETH DOLEOVÁ, DO PRDELE!"
Manžel šlápl na plyn. Auto se s kvílením pneumatik rozjelo.
„NE!" vykřikl statný muž. „VRAŤTE SE!"
Manžel ujel tři bloky bez jediného slova.
„Dobře," řekl nakonec, „objednej stěhováky."

17:01

„Vy toho chlapa znáte?" zeptal se Baker Greera. Stáli vedle Henryho, který sledoval, jak tři policejní důstojníci a dva saniťáci odmotávají Dafné z Leonarda, který pomalu přicházel k sobě. Přicházel k sobě i majitel Dafné, který byl zatčen a už dostal vizitky od čtyř právníků zabývajících se případy porušení osobní svobody, kteří se náhodou vyskytli poblíž.
„No jo," řekl Greer, „znám Henryho ze starých dobrých časů v Jersey. Každou chvíli jsem ho vyslýchal, když jsem pracoval na organizovaném zločinu."
„Tak organizovaný zase nebyl," řekl Henry. „Proto jsem s ním časem praštil,"
„Chceš říct, že jsi odešel do penze?" zeptal se Greer. „Sbíráš známky? Piješ léčivé minerální vody?"
„Víceméně ano." řekl Henry.
„No jistě," řekl Greer. „Poslouchej, moc rád bych, kdybys vysvětlil těmhle policistům, proč jsi přišel na jejich letiště s pistolí. Já musím řešit důležitou federální záležitost."
„Rád jsem vás viděl," řekl Henry a obrátil se zpátky k Leonardovi.
„No," řekl Greer Bakerovi a Seitzovi, „tohle jsou hajzlové, ale ne ti praví hajzlové. Musím si promluvit s někým, kdo tomu tady velí."
„Támhle ten chlapík je určitě velící policejní důstojník," řekl Baker a ukázal na bělovlasého muže v košili a vázance, který hovořil do mobilního telefonu a v ruce držel vysílačku, z níž zaznívala změť zpráv a praskání. Greer k němu došel.
„Ne, nikdo nebyl zraněn," říkal právě bělovlasý muž, „jen ten had." Chvíli poslouchal, pak řekl: „Já nevím, jaký had to byl. Velký had."
Greer strčil muži před obličej svůj odznak.
„FBI," řekl.
Muž odznak odstrčil.
„Nepotřebujeme pomoc," řekl. „Máme to pod kontrolou."
„Ne," řekl Greer. „Já potřebuju něco od vás."

„Tak to budete muset chvíli počkat," řekl bělovlasý muž a obrátil se k němu zády.
Greer udělal pár kroků stranou. Vytáhl z kapsy ten podivný telefon a stiskl tlačítko. Dvě vteřiny čekal a pak asi dvacet vteřin mluvil. Stiskl další tlačítko a strčil si telefon zpátky do kapsy, pak se vrátil k bělovlasému muži a čekal. Bělovlasý muž si ho nevšímal a dalších třicet vteřin mluvil do mobilu, pak se zarazil a obrátil se.
„Prosím?" řekl. Vzhlédl ke Greerovi. Ten mu znovu ukázal odznak.
„Ano," řekl bělovlasý muž do telefonu. „Je tady." Chvíli poslouchal a mračil se.
„Ale..." řekl a zase poslouchal.
„Dobře," řekl. „Rozumím." Schoval mobil a pohlédl na Greera. „Jmenuji se Arch Ridley. Řekněte mi, co potřebujete."
„Potřebuju, abyste zjistil, jestli se na letišti stalo v posledních třiceti minutách něco neobvyklého," řekl Greer. „Kromě těch zmatků tady."
„Počkejte, zavolám bezpečnostní kancelář," řekl muž.
Vytočil číslo, čekal a pak řekl: „Doris, tady Arch. Poslouchej, je tam... Cože? Proboha! Kdy?"
„Co?" zeptal se Greer. Ridley zvedl ruku a naznačil mu, aby chvilku počkal.
„Ne, to není vaše vina," řekl.„Vysílačky byly přetížené. Tak co ještě říkali?... Dobrá... Dobrá... sakra. Buďte na příjmu. Za chvíli se ozvu." Schoval telefon.
„Tak co je?" naléhal Greer.
„Před pěti minutami," řekl Ridley, „dostala kontrolní věž zprávu od jednoho pilota, že má na palubě chlapa s pistolí, který ho nutí odstartovat."
„Ježíši Kriste," řekl Greer.
„Věž se snažila zjistit něco bližšího, ale už se neozvali," řekl Ridley. „Letadlo odjelo na ranvej a právě odletělo."
„Do prdele," řekl Greer. „Kam?"
„Je to let společnosti Air Impact!," řekl Ridley. „Má letět na Bahamy."
„Dobře," řekl Greer, „poslouchejte. Zavolejte kontrolní věž a řekněte jim, ať to letadlo sledují, ať se snaží ho dostat co nejvýš do vzduchu. Kde je přepážka společnosti Air Impact!?"
„Tudy," řekl Ridley, „na druhé straně haly. Můžu..."
Ale Greer, Seitz a Baker už utíkali.

15:21

Let 2038 směřoval na západ. Když letadlo nabralo výšku nad floridskými močály, Justin udělal dlouhý, pomalý oblouk doleva, až směřoval téměř na východ, pod sebou teď měl Biskajský záliv, pak jižní konec Miami Beach a potom Atlantik. Justin se modlil, aby kontrolní věř řekla ostatním letadlům, kde je, protože bez sluchátek neměl k dispozici žádné letové instrukce.
Podíval se na Franka a nenaskytl se mu nijak povzbudivý pohled: Frank vypadal jako živá mrtvola. Kapitán Justin byl teď na toho maniaka s pistolí úplné sám. Říkal si, že ho hlavně nesmí ničím rozčilit, udělá všechno, co mu řekne, doletí s ním až do Freeportu. Mezitím už budou určitě všechno vědět úřady a pošlou jim pomoc.
Justin se k té myšlence upnul vší silou. Pomoc už je určitě na cestě.

15:06

Greer v běhu mluvil do svého podivného telefonu. Baker běžel těsně za ním, ale většinu jeho řeči neslyšel. Jediné slovo, které slyšel úplně jasně, bylo „stíhačky".

Třináct

14:16

Personál bezpečnostní kontroly slyšel, jak k nim Eliot uhání od východu a shání policii. Rozpoznali v něm jednoho z vetřelců, kteří před několika minutami narušili jejich kontrolní proceduru.
„ZASTAVTE HO!" vykřikl obtloustlý muž a ukázal na něj.
„ZASTAVTE HO!" opakovala jako ozvěna žena u rentgenového přístroje, přísná žena u běžícího pásu i ostatní zřízenci bezpečnostní kontroly. „ZASTAVTE HO!"
Když Eliot zatočil doprava k východu z bezpečnostní kontroly, skočili mu do cesty tři mladí muži cestující domů do Pittsburghu po týdnu stráveném na South Beach. Všichni tři pravidelně zvedali činky a soustředili se především na rozvoj bicepsů. Všichni tři na sobě měli tankistická trička. Vždycky nosili tankistická trička, pokud teplota vzduchu neklesla pod nulu.
„Z cesty!" vykřikl Eliot a snažil se proklouznout kolem nich. „Musím najít někoho od policie!"
„CHYŤTE HO!" vykřikl obtloustlý muž od bezpečnostní kontroly.
Jeden z bicepsistů popadl Eliota za paži.
„Zadrž, kámo," řekl.
„Poslouchejte," řekl Eliot co nejklidněji. „Musím hned teď najít někoho od policie. Tam vzadu jeden chlap střílí."
Vyškubl se ze sevření.
„DRŽTE HO!" křičel obtloustlý muž.
Bicepsisté ochotně uposlechli jeho rozkaz, protože měl na sobě uniformu. Teď chytili Eliota všichni tři.

„NE!“ křičel Eliot a zmítal sebou. „MUSÍM NAJÍT uuuuf.“
Najednou nemohl popadnout dech, protože padl na zem a všichni tři bicepsisté se zřítili na něj. Srazila je Anna, která právě doběhla a teď mlátila jednoho z bicepsistů do týla.
„NECHTĚ HO, vy pitomci!“ křičela. „Snaží se sehnat pomoc!“
„CHYŤTE JI!“ vykřikl obtloustlý muž. „PATŘÍ K NIM!“
Jeden z bicepsistů se prudce otočil a zasáhl Annu loktem do břicha tak tvrdě, že se skutálela na zem. Druzí dva chytili Eliota každý za jednu paži a tiskli ho obličejem do podlahy. Už nemohl ani otevřít ústa ke křiku a měl pocit, jako by mu pravá paže vyskakovala z ramene. Ještě jednou se zoufale pokusil osvobodit a...
... a najednou ho jeden z bicepsistů pustil. A pak i druhý. Eliot se odvalil na bok a spatřil, jak třetí bicepsista letí vzduchem a přistává vedle nich.
To vše byla Puggyho práce. Puggy nikdy v životě nezvedal činky, ale vždycky měl talent na zvedání těžkých předmětů. Sklonil se a lehce zvedl Eliota na nohy. Nina pomáhala Anně, která ještě stále lapala po dechu.
„CHYŤTE JE NĚKDO!“ křičel obtloustlý muž, ale sám se k nim pro jistotu nepřiblížil ani o krok.
„Musíme vypadnout,“ řekl Eliot Anně, která jen přikývla. Všichni čtyři s Eliotem v čele vyběhli a zatočili doprava. Pár bezpečnostních zřízenců klusalo za nimi a ještě stále křičelo, aby je někdo zastavil. Eliot se v běhu divoce rozhlížel; kde jsou sakra všichni poldové?

13:36

Když Greer, Seitz a Baker doběhli k přepážce společnosti Air Impact!, byla opuštěná; na ten večer už nebyly plánované žádné lety a Sheila odešla domů za nemocným dítětem.
„Co teď?“ zeptal se Baker.
Greer se podíval na letový plán na stene za přepážkou.
„Půjdeme se podívat k východu,“ řekl. „Zjistíme, kdo ten let odbavoval, a popovídáme si s ním.“
„Tudy,“ řekl Seitz.

13:00

Let 2038 teď letěl nad Miami Beach, za sebou zářící skvrnu okresu Dade, před sebou černou plochu Atlantiku, řídce posetou světelnými body zdánlivě nehybných nákladních lodí směřujících na sever ke Golfskému proudu. Justin si připadal velmi osamělý. Frank vedle něj byl ztuhlý strachem. Těsně za ním se choulili na svých sedadlech poštovní úředníci v penzi, obě ženy vzlykaly, oba muži upřeně hleděli na podlahu. Za nimi stál pořád v uličce ten maniak, držel v ruce pistoli a upřené na něj zíral. Za celou dobu promluvil na Justina jen jednou.
„Zapamatuj si dvě věci, chcípáku,“ překřičel řev motorů, „jak se dotkneš toho posraného rádia, tak jsi mrtvěj. Jak tohle letadlo nepřistane na posranejch Bahamách, tak jsi mrtvěj.“
Justin věděl, že ten chlap by byl blázen, kdyby ho zabil, protože kdo by pak řídil letadlo? Ale věděl také, že ten chlap je blázen, protože proč by jinak tohle všechno dělal?
Navíc Justina zneklidňovalo pípání poplašného zařízení, které signalizovalo, že zadní dveře jsou otevřené. Dveře a visící schody znesnadňovaly ovládám letadla. Justin znepokojeně uvažoval, jak bude ve Freeportu přistávat. Pokud ovšem do Freeportu vůbec doletí.
Prosím, žadonil v duchu - i když si nebyl jistý, komu vlastně adresuje svou prosbu - prosím, pošli nějakou pomoc.

12:26

Dvě stíhačky F-16 raketově odstartovaly z letecké základny v okrese South Dade. Jakmile byly ve vzduchu, ostře zatočily k severovýchodu a za necelou minutu už dosahovaly rychlosti zvuku a blížily se k civilnímu letadlu nad Miami Beach. Piloti měli rozkaz držet se za civilním letadlem a nad ním, mimo dohled, ale co nejblíž. Zatím neměli odjišťovat řízené střely.

11:49

Když se Greer, Seitz a Baker protlačili davem, uviděli, jak k nim s ustaraným výrazem pádí muž v šortkách a tričku.
„POLICIE!“ křičel ten muž.
Greer a Seitz si ho nevšímali; nezajímalo je, co má ten chlapík za problém. Ale Baker se mu upřeně zahleděl do obličeje. Už ho někde viděl, ale nemohl si vzpomenout kde. Pak spatřil ženu, která utíkala za ním, a vzpomněl si.
„Paní Herková!“ vykřikl. Muž i žena se zastavili a podívali se na něj.
„Jsem detektiv Baker,“ řekl, „z miamské policie.“
„Díky Bohu!“ řekla Anna a popadla Bakera za ruku.
„Musíte...“
„Moment,“ řekl Baker. Zavolal na Greera a Seitze, kteří už mizeli v davu. „Agente Greere! Tady!“
Greer se otočil a neochotně se vracel. „Co je?“ ptal se netrpělivě.
„Tohle je paní Herková,“ řekl Baker. „Ten kufr byl v jejím domě.“
Greer chytil Annu za paži.
„Paní Herková,“ řekl, „jsem od FBI. Potřebuji, abyste...“

„Moje dcera," řekla Anna. „Je v letadle s tím chlapem, a on na nás střílel, a vy musíte..."
„Poslouchejte, paní Herková," řekl Greer a popadl ji za paže oběma rukama. „Musíme vědět, kde je teď ten kovový kufr!"
Anna zavrtěla hlavou. „Já nevím," řekla. „Měli ho, když odcházeli z našeho domu..."
„Je v letadle?" zeptal se Greer. „Vzali ten kovový kufr do letadla?"
„Já nevím," rozplakala se Anna. „Já o tom kufru nic nevím."
„Paní Herková," zatřásl s ní Greer, „musíte..."
Eliot Annu odstrčil a postavil se těsně ke Greerovi. Jejich nosy se skoro dotýkaly.
„Říká, že o tom zatraceným kufru nic neví, jasný? Chce svou dceru. Váš pitomej kufr ji nezajímá."
„Kdo jste?" zeptal se Greer.
„Jsem její přítel," řekl Eliot.
„Tak dobře, příteli," řekl Greer, „jestli chcete pomoct její dceři, tak uděláte dobře, když se o ten pitoměj kufr začnete zajímat."
„Ona ten kufr u sebe neměla," řekl Eliot. „Byla se mnou. Kufr nesl tenhle chlap." Eliot ukázal na Puggyho, který právě přiklusal.
Greer se obrátil k Puggymu.
„Kdo jste?" zeptal se.
„Puggy," řekl Puggy.
„Vy jste nesl kufr?" zeptal se Greer. „Kovový kufr?"
„Jo." odpověděl Puggy, „byl pořádně těžkej."
„Kam jste ho nesl?"
„Do letadla," řekl Puggy.
„Je v letadle?"
„Jo," řekl Puggy.
Greer se na chvíli zamyslel, pak se zeptal: „Otevíral ten kufr někdo?"
„Jo, támhle," řekl Puggy a ukázal na přepážku bezpečnostní kontroly.
„Tam ho otevírali?" zeptal se Greer.
„Jo," řekl Puggy. „Řekli mu, aby ho zapnul."
Greer zbledl.
„Jak ho zapnul?" zeptal se.
„Byly tam takový, no, vypínače, a on..." Puggy udělal pohyb rukou, jako by je zapínal.
„A co se stalo potom?" zeptal se Greer. „Stalo se něco, když to udělal?"
„Rozsvítily se světýlka," řekl Puggy. „Číslíčka."
Greer pohlédl na Seitze a Bakera. Seitz měl vyděšený výraz. Baker vypadal, jako by se mu udělalo špatně.
Greer pohlédl zpátky na Puggyho. „Kdy to bylo?" zeptal se. „Kdy ho zapnul?"
Puggy se zamyslel.
„No, podle mě už je to pěkně dlouho," řekl.

07:43

Moniku už bolely nohy, jak se krčila mezi sedadly. Snažila se přemýšlet, ale v hluku motorů, který sem pronikal otevřenými dveřmi, to nebylo snadné.
Dvakrát opatrně vystrčila hlavu a podívala se do uličky. Snake tam pořád stál obrácený ke kokpitu. Jednou slyšela, jak něco říká pilotovi, ale nerozuměla mu.
Občas mrkla na Matta, který se krčil mezi sedadly na druhé straně. Snažila se vypadat klidně, ale nijak klidná nebyla.
Neměla žádný plán. Jediné, co ji napadlo, bylo skočit Snakeovi na záda, ale to by určitě vystřelil z pistole, a před ním byli cestující - Monika nevěděla, kolik jich je. A samozřejmě piloti. Kdyby je zastřelil, zemřeli by v letadle všichni. Na druhé straně, pokud se ho nepokusí zneškodnit, může taky všechny zabít. Je to šílenec, to jí bylo jasné.
Pohlédla na Matta. Bylo na něm vidět, že je vyděšený.
Monika si pomyslela: Má pravdu.

06:22

Greer stál na kraji hlavní haly a mluvil do svého speciálního telefonu. Seitz a Baker stáli vedle něj. O kus dál byl Eliot, který objímal Annu kolem ramen, a Puggy, který se držel za ruku s Ninou.
„Pořád žádné zprávy od pilota?" říkal Greer do telefonu. „Dobře, a letadlo je... Dobře... A kde jsou...? Našli ho...? To je dobře." Pohlédl na hodinky. „Snad to stihnou."
„Nechápu," řekla Anna Bakerovi, „proč nejdete k tomu letadlu? Proč už tam venku není policie?"
„Paní Herková," řekl Baker, „letadlo už odstartovalo."
„Ach bože," řekla a zakryla si obličej rukama. Eliot ji k sobě přitiskl a myslel na to, jak strašně by mu bylo, kdyby byl v tom letadle Mátí.
„Ale už ho našli radarem. Teď o tom mluví do telefonu."
„Tak co bude?" zeptal se Eliot. „Až letadlo přistane, tak ho zatknou?"
Baker pohlédl na Seitze.

Seitz řekl: „Udělají, co bude třeba.“

05:55

Ten hluk Snakea vytáčel. Rozhodl se, že zkusí zavřít dveře. Nespouštěl oči z kokpitu a pomalu ustupoval dozadu.

05:45

Baker odtáhl Seitze stranou.
„Co to mělo znamenat, .Udělají, co bude třeba'?“ zeptal se.
„Jen to, co jsem říkal.“
Baker zíral na Seitze. Kousek od nich mluvil Greer do telefonu: „Uvědomujete si to? Můžu mluvit s... Promiňte, nevěděl jsem. Ano, pane. Rozumím, pane. Ano, mají ho.“
„Kdo co má?“ zeptal se Baker Seitze.
„Nekřičte,“ řekl Seitz a ukázal očima na Annu.
„Stíhačky, že?“ řekl Baker tiše. „Vy to letadlo chcete sestřelit, že?“
Seitz řekl: „Uděláme, co bude třeba.“

04:52

„Nemáme na vybranou,“ řekl Greer. Bakerova tvář byla těsně u jeho. Mluvili tiše, aby je Anna s Eliotem neslyšeli.
„V tom letadle jsou nevinní lidé,“ řekl Baker. „Je tam dcera téhle paní.“
„A je tam nukleární bomba,“ řekl Greer. „Jestli vybuchne ve Freeportu, tak zemře spousta nevinných lidí, chápete? Spousta. Musíme to letadlo dostat hned.“
„Nemůžete jim vysvětlit, jaká je situace?“ zeptal se Baker Greera. „Říct jim, aby ten kufr vyhodili z letadla?“
„Zkoušeli jsme to,“ řekl Greer. „Pořád to zkoušíme. Piloti neodpovídají.“
„Ale jak můžete jen tak...“ Baker zvedl ruce a pak je nechal bezmocné sklesnout.
„Musíme,“ řekl Greer. „Musíme, zatracené. Věřte mi, že se to nikomu nelíbí. Nikdo to nechce. Ale probrali to na těch nejvyšších místech, probrali všechny možnosti, a tohle je jediné řešení.“
Baker pohlédl na Annu. Sledovala jeho i Greera, zástupce Zákona a Pořádku, a čekala, že jí řeknou, že její dcera je v pořádku. Baker se podíval zpátky na Greera.
„Kdy to udělají?“ zeptal se.
„Až bude letadlo uprostřed Golfského proudu,“ řekl Greer. „Nad hlubokou vodou.“
„Za jak dlouho to bude?“ zeptal se Baker.
Greer pohlédl na hodinky.
„Za tři minuty,“ řekl.

03:17

Snake se zastavil jednu řadu před místem, kde se krčila Monika. Viděla jeho nohy zezadu; ještě pořád se neotočil. Křičel na pilota něco, čemu Monika nerozuměla, něco o rádiu.
Pohlédla přes uličku na Matta, kývla hlavou směrem ke Snakeovi a udělala oběma rukama pohyb, který naznačoval, Vrhneme se na něj. Matt přikývl. Monika natáhla pravou ruku s ukazovákem a prostředníkem směřujícími dolů jako nohy a pak klepla mezi nohy ukazovákem levé ruky, aby naznačila, Kopni ho do koulí. Matt si to chvíli srovnával v hlavě, pak pochopil a znovu přikývl. Monice blesklo hlavou, jen na chvilku, že Matt chápe mnohem rychleji než její partner Walter.

02:37

Obě stíhačky F-16 byly vy baveny řízenou střelou AIM9M citlivou na vysoké teploty a známou jako Chřestýš a střelou AIM-120 AMRAAM, neboli střelou středního doletu vzduch-vzduch řízenou radarem. Jelikož stíhačky letěly dost blízko letadla 2038, které navíc mělo turbovrtulové motory vyvíjející dostatečně vysokou teplotu, rozhodli se piloti pro Chřestýše. Oznámili své rozhodnutí centrále a dostali rozkaz odjistit.

01:58

Snake udělal další krok dozadu. Stál těsně vedle Moniky a obracel se doleva ke dveřím, takže jeho pistole se obracela směrem k Mattovi. Monika se pozvedla a chytila ho za pravou ruku, tu, ve které držel revolver. Pevně ji sevřela, ale vtom jí pravou podkolenní šlachou projela taková křeč, že se jí podlomila noha. Upadla na bok, Snake setřásl její paži, prudce se otočil a stiskl kohoutek. Moničino tělo dopadlo zády na okno a zhroutilo se k zemi. V okně zela díra velikosti baseballového míčku, s okraji potřísněnými krví.
Když Monika padala, Matt vyskočil, ovinul ruce kolem Snaka a snažil se ho strhnout k zemi; ale Snake byl silnější, prudce se mezi Maltovými pažemi otočil a přitiskl Mattoví pistoli ke spánku. Matt uhnul a padl na sedadlo. Poštovní úřednici vpředu se při zvuku střelby skrčili na podlaze, stejné jako druhý pilot Frank. Justin se obrátil a viděl, že ten

maniak s někým vzadu zápasí - nebylo vidět s kým. Justin se zase otočil dopředu a rychle popadl sluchátka.

01:14

„Ano," řekl Greer do svého speciálního telefonu. Díval se na hodinky. „Potvrzujeme. Opakuji, potvrzujeme. Až budete připraveni."

01:12

Snake zuřil. Ta děvka policajtská a ten kluk! Jak se sem sakra dostali? Podíval se dolů na tu děvku; měla otevřené oči, ale nebyl si jistý, jestli ho vidí. Obrátil se zpátky ke klukovi, který zasténal a pohnul se. Žije. Dlouho žít nebudeš, kluku.

00:59

Greer tiskl ucho na speciální telefon. „Cože?" vykřikl. „Cože říkal?"
„Co?" zeptal se Baker těsně u Greera. „Co?"
„Ozval se jim pilot," řekl Greer. „Je... moment." Poslouchal telefon. „Dobře," řekl s pohledem na hodinky.
„Zeptejte se ho, jestli je v letadle ten kufr. Rozumíte?
Řekněte mu, ať ten kufr okamžitě vyhodí z letadla." Podíval se na hodinky. Zatraceně.

00:41

Snake zvedl pistoli a namířil Mattovi na hlavu.
„Snaku!" vykřikl někdo. Snake otočil hlavu. Byl to Eddie, stál v uličce.
Snake, s pistolí ještě pořád namířenou na Matta, vykřikl: „Co sakra chceš?"
„Snaku, proboha," křičel Eddie a ukazoval na Moniku, „zastřelil jsi policajtku."
„Jo," křičel Snake, „a teď zastřelím tohohle kluka."
„Snaku," křičel Eddie, „ty ses zbláznil. Já nechci..."
Snake popadl Eddieho za triko a smýkl jím vedle Matta na stěnu v zadní části letadla. Eddie narazil do stěny a sesunul se k zemi vedle kufru.
„NEŘÍKEJ, ŽE JSEM SE ZBLÁZNIE," křičel Snake.
„Snaku," křičel Eddie, „až přistaneme, tak já s tebou nejdu,"
Snake vystřelil. Eddie vykřikl, chytil se za stehno a odkutálel se stranou.
„To máš pravdu," křičel Snake, „nejdeš se mnou." Obrátil se zpátky k Mattovi a zvedl pistoli. Jenny se vrhla na Snakea, ovinula mu nohy kolem pasu, jednou rukou ho chytila za vlasy a druhou se mu snažila vyškrábat oči. Zvedl levou ruku, aby ji setřásl, a ona se do ní zakousla až na kost.

00:26

Stíhačky byly přímo za cílem, v palebné pozici jako z učebnice. Cíl letěl pomalu a nesnažil se o žádné úhybné manévry. Bylo prakticky nemožné, aby ho Chřestýše minuly.

00:24

Snake zařval a vytrhl Jenny krvácející ruku z úst. Druhou rukou udeřil Jenny hlavní pistole do brady. Padla vedle něj do uličky.
„Ty zatracená DĚVKO," křičel a kopal do ní. „ZABIJU TĚ, ZATRACENÁ DĚVKO!" Jenny se pozadu snažila dostat co nejdál od něj.
„MNE NEUTEČEŠ, DĚVKO," vykřikl Snake a zvedl pistoli.
Pak za sebou uslyšel temnou ránu. Otočil se. Eddie, s krvácejícím stehnem, převalil kufr do otevřených dveří. Se zavřenýma očima a stisknutými zuby se snažil ho vystrčit ven. Kufr už se nakláněl do ječícího větru.
„NE!" vykřikl Snake, Vrhl se ke dveřím. V tu chvíli Eddie strčil do kufru a ten se překotil přes okraj dveří.
Snake Eddieho odstrčil a v poslední chvíli zachytil ucho kufru. Ale to už byl nakloněný příliš daleko a váha kufru byla příliš velká. Snake cítil, jak ho kufr vytahuje z letadla. Druhou rukou se snažil zachytit dveří, ale ještě pořád v ní držel pistoli, a tak se mu to nepodařilo. Kdyby byl pustil kufr, mohl se zachytit schůdků, zůstat v letadle a zachránit se. Ale on o kufr nechtěl přijít, byla v něm jeho budoucnost. Držel se ho jako klíště, ještě když drkotal dolů po visících schůdcích, pak z posledního schodu. a potom se spolu s ním řítil do šumící černé nicoty nad Širým oceánem.

00:14

Justin slyšel rány a ucítil náhlou změnu váhy letadla. Ohlédl se tam, kde ještě před chvíli stál ten maniak, tam kde ještě před chvílí stál ten kufr. Začal křičet do mikrofonu na sluchátkách.

00:11

Greer křičel do svého speciálního telefonu, až se po něm cestující v letištní hale ohlíželi.
„RUŠÍM AKCI! SLYŠÍTE MĚ! RUŠÍM AKCI!“

00:06

Snake padal a padal. Měl strach, ale ještě pořád jasně uvažoval. Nepustí kufr z rukou. Je v něm jeho budoucnost. Neodloučí se od něj do konce života.

Čtrnáct

Příštího dne byly noviny plné úžasných zpráv.
Hlavní článek se zabýval osamělou vlnou vysokou tři až čtyři metry, která zasáhla jižní Floridu a Bahamy. Vlnu pocítily i velké nákladní lodi; převrhla několik menších člunů, i když naštěstí nebyl nikdo zraněn. Bylo také štěstí, že vlna udeřila v noci, kdy bylo na plážích málo lidí. Pár lidí se pořádně vyděsilo a vznikly značné materiální škody, ale nikdo se neutopil.
Příčina vlny zůstávala tajemstvím. Odborníci se domnívali, že byla způsobena nějakou náhlou seismickou událostí na dně moře pod Golfským proudem. Osamělé vlny již Floridu zasáhly několikrát; například na Daytona Beach byla jedna zaznamenána v červenci 1992. Jak napsal v novinách jeden oceánograf: „Občas vám prostě Matka Příroda hodí faleš.“
Další dramatický příběh líčil pokus o únos letadla společnosti Air Impact! při letu z Miami do Freeportu. Muž - popisovaný skupinou důchodců, kteří v letadle cestovali, jako „naprostý blázen“ - propašoval na palubu revolver a nařídil pilotovi, aby odstartoval bez povolení. Miamská policistka Monika se nějak - podrobnosti zatím nebyly známy - dostala do letadla a snažila se únosce zneškodnit, ale ten ji postřelil. Pak s únoscem zápasili i další cestující a během zápasu zřejmě vypadl z letadla do oceánu, kde se určitě utopil. Policistka Ramirezová, kterou šéf policie označil za hrdinku, dosud žila, když se letadlo vrátilo do Miami; byla v kritickém stavu, ale lékaři prohlásili, že má šanci na přežití. Další cestující, identifikovaný jako Edward Porter, utrpěl průstřel stehna; jeho zdravotní stav byl uspokojivý.
Díky bizarní shodě okolností došlo na letišti přibližně ve stejnou dobu k další, naprosto nesouvisející příhodě. Čtyřmetrová krajta se nějak dostala do hlavní haly a zaútočila na cestujícího identifikovaného jako Leonard Pflund, dvaačtyřicetiletý poradce z East Orange v New Jersey. Zachránil ho jeho obchodní společník identifikovaný jako sedmačtyřicetiletý Henry Algott, rovněž z East Orange, který hada zastřelil pistolí. Policie pistoli zabavila a zadržela Algotta za účelem dalšího vyšetřování tohoto incidentu. Policisté prohlásili, že obžalují majitele hada Neila Harta, který byl propuštěn z nemocnice po ošetření zranění, která utrpěl, když kladl odpor při zadržení.
Policie informovala o dvou neobvyklých událostech v Coconut Grove. V jedné byl muž identifikovaný jako Jack Pendick, dvacet osm let, z Cutler Ridge, zadržen, poté co několikrát vystřelil z pistole poblíž nákupního střediska CocoWalk. Nikdo nebyl zraněn, ale incident a následné zadržení Pendicka přilákalo dav turistů, kteří dočasně zablokovali Grand Avenue. Několik hodin poté byl v obytné čtvrti Grove objeven miamský policejní důstojník, identifikovaný jako Walter Kramitz, uprostřed ulice Garbanzo připoután k velkému kovovému předmětu spolu s místním úředníkem identifikovaným jako Arthur Herk. Byl to zřejmě výsledek loupežného přepadení Herkova domu. ale podrobnosti incidentu a obzvlášť důvody, proč byli Kramitz a Herk nalezeni uprostřed ulice, byly dosud jen kusé.
A konečné, doprava na rušné silnici Le Jeune byla na několik hodin naprosto zablokována, když se na vozovku z neznámých důvodů dostala skupina koz. Noviny tuto událost uvedly jako „veselou příhodu“ v pravém dolním rohu titulní strany, s fotografií zpoceného policisty pro práci se zvířaty, obklopeného vozidly, jak honí rozvernou kozu. Fotografie vyvolala u tisíců čtenářů naprosto shodné reakce: vrtěli hlavami, usmívali se a říkali: „To se může stát jedině v Miami.“

Epilog

V týdnech, které následovaly, zaznamenali oceánografové kolem pobřeží Atlantiku zvýšenou úroveň radioaktivity ve vodách Golfského proudu; někteří námořníci navíc objevili na hladině oceánu velké množství mrtvých hlubokovodních ryb. Pro tento jev se nabízelo několik vysvětlení včetně možnosti, že tato úmrtí a osamělá vlna byly způsobeny katastrofickou poruchou na palubě nukleární ponorky. Tuto narážku agresivně šířila po internetu celá řada lidí, především Pierre Salinger; skutečnost, že vláda USA prohlásila, že v té oblasti nebyly vůbec žádné ponorky, ještě posílila přesvědčení, že mají pravdu. Ale nikdy se neobjevil žádný konkrétní důkaz a nakonec celá záležitost upadla v zapomnění.

Federální správa leteckých společností okamžitě zrušila všechny lety společnosti Air Impact!, která brzy poté zbankrotovala. V důsledku rozhořčení, které projevila veřejnost i političtí předáci nad zřejmě nedostatečnými bezpečnostními kontrolami na miamském mezinárodním letišti, byla vytvořena komise na vysoké úrovni, která měla navrhnout řešení tohoto problému. Po několikaměsíčním jednání byla doporučena řada opatření, z nichž nejvýznamnější bylo pověření odborné poradenské firmy dozorem nad prací bezpečnostní kontroly. Tato lukrativní smlouva byla uzavřena se společností SecCure Tech, Inc., což byla pobočka Penultimate, lnc.

Eddieho Portera navštívili v nemocnici vyšetřovatelé z různých policejních oddělení a většina z nich se ho vyptávala,

jak se dostal do letadla číslo 2038. Ale nakonec převzala vyšetřování FBI, a jelikož nenašla žádný důvod, proč Eddieho zadržovat, vrátil se do Coconut Grove, kde vstoupil do místního kláštera Hare Krišny a přijal jméno Ram Baba Ram.

Nikdo se nikdy neptal, co se stalo se Snakem.

Henry Algott byl zatčen a souzen pro několik žalob souvisejících se střelnými zbraněmi, na základě incidentu před přepážkou Delty. Během procesu obžaloba předložila důkazy o tom, že Algott je recidivista, a naznačila, že má spojení s organizovaným zločinem. Henryho právník - který byl náhodou jedním z právníků, jež Henry poučil o slušném chování s doutníkem, konkrétně Právník C - dostal od soudce povolení, navzdory zuřivým protestům obžaloby, aby nechal do soudní síně přinést dospělou krajtu, aby porota mohla posoudit nebezpečí, jemuž se Henry odvážně postavil na letišti. Had se nějakým způsobem - obžaloba tvrdila, že to bylo úmyslné - osvobodil a způsobil zmatek mezi porotou a jednomu soudnímu sluhovi výron ramene. Porotě netrvalo vynesení rozsudku „nevinen“ ani deset minut. Henry se vrátil do East Orange, kde s Leonardem dál vedli svůj soukromý podnik zaměřený na zabíjení na zakázku, ale odmítali přijmout jakékoli další zakázky na jižní Floridě.

Majitel Dafné zažaloval okres Dade o bolestné a náhradu za ztrátu nulovaného domácího mazlíčka. Porota mu přisoudila 3,2 milionu dolarů.

Když byl Artur Herk propuštěn z psychiatrické kliniky, navštívil kancelář ministra vnitra USA a vykládal mu divokou historku o korupci a zabíjení na zakázku a o jednom lokále v Coconut Grove, který prodává bomby a řízené střely. Když ovšem vyšetřovatelé přišli na uvedenou adresu, našli jenom opuštěný bar, ve kterém nebylo nic než staré reklamy na pivo a rozbitý televizor. Několik měsíců poté Artur zahynul při rybaření, což bylo zvláštní, protože si nikdo nevzpomínal, že by kdy dřív byl chodil na ryby.

Ivan Čukov a Leonid Judanskij byli odvezeni do opevněného federálního zařízení a několik týdnů vyslýcháni.Pak byli deportováni do Moskvy, kde si otevřeli velmi úspěšnou hernu.

Waltera Kramitze nakonec přestaly bavit věčné kousavé poznámky kolegů, odešel od policie a stal se tanečníkem v nočním klubu pro ženy s názvem Důvěra. Jeho umělecké jméno je Fešák Lance.

Jack Pendick nepodal žádný protest proti žalobě související se střílením v Coconut Grove. Odkroutil si rok ve vězení a po předčasném propuštění za dobré chování si nakonec našel práci u bezpečnostní stráže.

Monika Ramirezová se pomalu, ale jistě zotavovala. Když byla propuštěna z jednotky intenzivní péče, pravidelné ji navštěvoval Harvey Baker, a když byla propuštěna z nemocnice, začali spolu chodit. Jednoho večera, když dopili láhev vína - bylo to poprvé, kdy jí lékař dovolil napít se alkoholu -, ji Baker požádal o ruku, ona přijala a pak se milovali a potom, když mu na svou čest a svědomí přísahala, že to nikdy nikomu neřekne, jí prozradil, co bylo tehdy v kufru. A ona řekla, ty mi chceš tvrdit, že toho mizeru klidně pustili přes bezpečnostní kontrolu s pistolí a navíc s nukleární zbraní? A on řekl, jo. A ona řekla, to je hrůza, ten dnešní svět. A pak už o tom nikdy nemluvili.

Eliot Arnold upadal stále hlouběji do dluhů a málem byl vystěhován z kanceláře, protože neplatil nájem. V den, kdy se majitel budovy rozhodl, že ho vyhodí, ho v kanceláři navštívili dva mladí partneři nejdravější reklamní kanceláře v New Yorku. Ptali se ho, jestli je ten chlapík, který dělal reklamy na pivo Kladivoun, a on začal vysvětlovat, že to vlastně nebyl jeho nápad, ale než se dostal ke slovu, tak mu řekli, že takové reklamy ZBOŽŇUJÍ, protože jsou tak SYROVÉ, a že chtějí Eliotovi nabídnout, aby udělal celostátní reklamu do tisku i televize, s obrovským rozpočtem, na nový druh nealkoholického nápoje pro mládež s názvem ChrChel - reklamu, v níž měla mimo jiné figurovat i hudební skupina Sperma.

Anna požádala o rozvod s Arturem a brzy ho dosáhla. Dokonce se jí podařilo ponechat si dům. S Eliotem se dohodli, že se nebudou do ničeho vrhat po hlavě a že si nechají čas na rozmyšlenou, aby si byli opravdu jisti. Čtyři dny nato se vzali.

Jenny a Matt spolu nějakou dobu chodili, a dokonce spolu byli na školním plese, ale pak se domluvili, že by to nebylo normální, když se jejich táta s mámou vzali a tak, a dohodli se, že budou dobrými kamarády, a těmi také zůstali po zbytek života.

Nepřátelská ropucha, snad vzhledem k traumatu po střetu s Arturem, odhopkala a už se nikdy nevrátila. Roger to nedokázal vyjádřit, ale vlastně se mu po ní tak trochu stýskalo.

Puggy se nastěhoval k Nině do pokoje pro služku, přestože občas, z nostalgie po starých časech, spávali na stromě. Puggy vykonával pro Eliota a Annu všechny možné práce kolem domu; a občas si přivydělával hlasováním ve volbách do miamských zastupitelských úřadů, které byly často nařizovány soudem. Chtěl, aby ho Nina učila španělsky, ale jediné, co se kdy naučil, bylo Té quiero. Ale časem zjistil, že víc ani nepotřebuje.